

NA KRPA NOVEM POHODU
1500 POHODNIKOV

NAGRADA ZA INOVACIJO
KOVINOPLASTIKI

MARS'KTERI ROMAR GRE V RIM,
KOMPOSTELJE

PRIMOŽANCEV ATA

6

8

34

44

Bloški korak

glasilo občine Bloke
julij 2009
letnik 10 | številka 3
cena: brezplačno | 2 € | 4 €

Počasi, vendar napredujemo

Turizem je zagotovo gospodarska dejavnost, ki je najmanj pod pritiskom globalizacijskih procesov. Hkrati pa je to tudi dejavnost, ki ima z razvojem gospodarstva zelo velike indekse rasti. Žal je zanj značilno, da uspešneje napreduje tam, kjer obstoja že neke vrste družbena praksa, ki zna izkoristiti dane možnosti. Domačini ta potencial premalo cenijo in investitorji prihajajo od druge. Seveda

se nato dobiček odteka drugam. Na Blokah pa se v zadnjem času to vendarle spreminja. Pred dnevi je pričela delovati Turistična kmetija Knava z nastanitvijo na Runarskem. V turistično ponudbo se bodo kmalu vključili apartmaji Lavrič. Ranč Bloke širi dejavnost in aktivno dopolnjuje turistično ponudbo. Tudi Hija na Bloškem jezeru uspešno razvija svojo vizijo. Odprtje Turistično-informacijskega

centra je tako logično nadaljevanje teh aktivnosti. Pričakovati je, da bo tako turizem ustrezno ovrednoten v strateških razvojnih aktih občine in dobil mesto, ki mu gre. Turistično infrastrukturo je potrebno graditi sistemsko.

Globalizacijska kriza, v kateri se nahaja svet, pa naj bo resnično naša priložnost.

Stane Korenjak

Problematika odpadkov in njihovega odlaganja

Mediji nas vsak dan obsipavajo s pojmi, kot so onesnaževanje okolja, toplogredni plini, varčevanje z energijo, spremembe ozračja zaradi človekovih posegov v okolje, onesnaževanje podtalnice in še bi lahko naštevali. Hkrati pa nas opozarjajo na vse več ekoloških katastrof, ki se dogajajo tudi pri nas v Sloveniji. Ena izmed odmevnejših problematik so odpadki, ki pri ljudeh vzbujajo odpor zaradi smrada in videza okolice, saj te posledice vplivajo na njihovo bivalno okolje in kakovost njihovega življenja, po drugi strani pa ljudje te iste moteče odpadke brez zadržkov odvržejo tudi v gozd ipd.!

Čisto okolje, kakovostno bivalno okolje in varstvo narave so posledično vse pomembnejši dejavniki za zdravje ljudi ter ostalih živih organizmov, zato moramo skrbeti za zdravo stanje vseh ekosistemov, ki nas obkrožajo. Uresničitev te naloge zahteva celovito reševanje okoljske problematike na državni ravni. Ker pa cilje uresničujejo ljudje, je najbolj učinkovito ukrepe izvajati v okviru lokalnih skupnosti. Ta prispevek nam bo pomagal, da bomo na lažji način kot del globalne človeške civilizacije pripomogli k zmanjšanju prekomerne porabe surovin in energije ter obvarovali svoje zanamce ter bližnje in širše okolje pred onesnaževanjem z odpadki. Pri varovanju okolja je osnova vseh ukrepov na lokalni ravni zakonodaja Evropske unije in slovenska okoljska zakonodaja.

Eden večjih okoljevarstvenih problemov so odpadki. Vprašanje je, kaj narediti z njimi, da bo njihov vpliv na onesnaževanje okolja čim manjši. Posledično se sprašujemo, kako lahko mi sami prispevamo k zmanjševanju odpadkov. Odgovor je lahko preprost:

- Tako, da zmanjšamo količino odpadkov, namenjenih za odlaganje na izvoru, se pravi, da vsak posameznik doma ustrezno ločuje odpadke.
- Tako, da poskrbimo za čim večji delež recikliranja odpadkov, kar pa na lokalni ravni pomeni, da komunalno podjetje zagotovi, da ločeno zbrani odpadki končajo v reciklažnih centrih.

Za celovito obvladovanje problematike odpadkov bo torej potrebno na izvoru, pri slehernem porabniku zagotoviti ustrezno ločevanje odpadkov. Sam sistem ločevanja je z uvedbo ekoloških otokov na področju naše občine že deloma utečen. Opaža pa se, da posamezniki še vedno

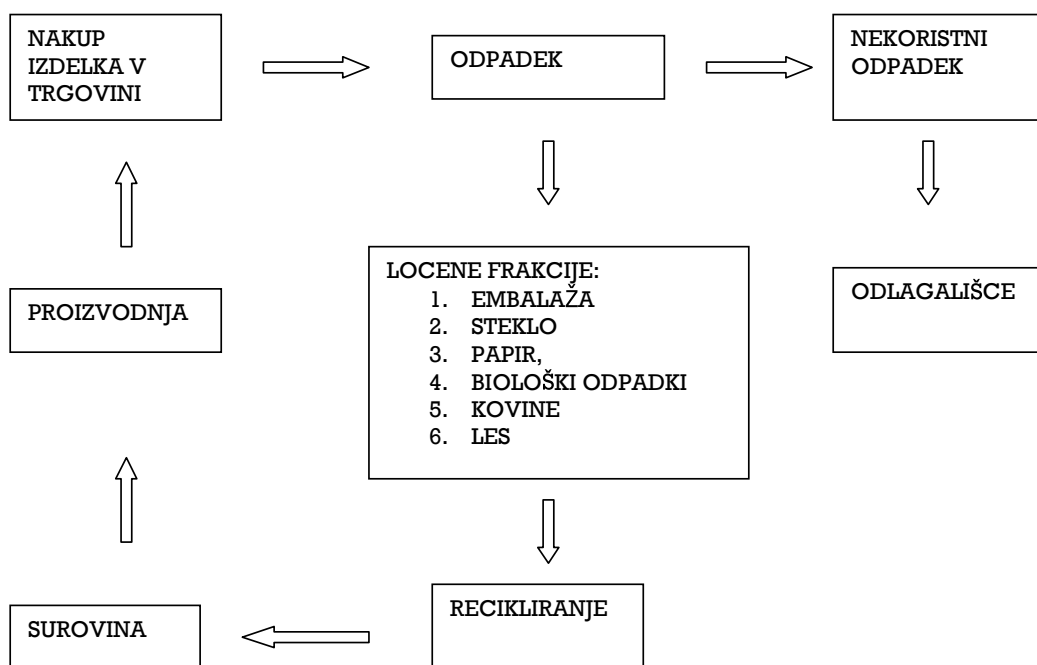
ločevanje izvajajo le deloma, saj se v kontejnerjih za smeti še vedno pojavljajo biološki odpadki, embalaža, papir, steklo in drugi nevarni odpadki.

Osnovni cilj ločenega zbiranja odpadkov je v tem, da se na ta način zmanjša količina odpadkov za odlaganje na odlagališčih ter posledično poveča delež odpadkov, ki se zbirajo ločeno po posameznih frakcijah za ponovno uporabo oziroma recikliranje.

V spodnjem diagramu je prikazan življenjski cikel odpadkov, h kateremu bomo morali težiti v bodoče.

Iz diagrama je razvidno, da bomo v bodoče večji del odpadkov, ki so do sedaj končali na odlagališčih, s sistemom ločenega zbiranja izločili za recikliranje oziroma za ponovno uporabo. V skladu s strategijo ravnanja z odpadki, ki je izdelana na področju okoljske zakonodaje, je predvideno, da se po letu 2010 na odlagališče odloži le še 35 % vseh odpadkov, 65 % odpadkov pa je potrebno zbrati in obdelati za ponovno uporabo. Delež odpadkov, ki bodo odloženi na odlagališče, se bo v bodočnosti še zmanjševal do končnega cilja, ki je določen na nivoju 20 %.

V tesni povezavi s problematiko odpadkov na Notranjskem in v ostalem delu Slovenije je tudi problematika odlagališč za odlaganje ostanka komunalnih odpadkov. Veliki večini odlagališč v Sloveniji namreč 15. julija letos poteče okoljevarstveno dovoljenje, kar bo za posledico imelo njihovo zaprtje. Enako usodo čaka tudi naše odlagališče na Rakeku. Po 15. juliju se bomo torej soočili z velikim problemom, **kam v**

bodoče odlagati naše odpadke.

V skladu z operativnim načrtom ravnanja z odpadki, ki so ga pripravili na Ministrstvu za okolje (MOP), je predvideno, da bi v Sloveniji usposobili 12 do 15 »regijskih odlagališč« večjega obsega, v katera bi se v naslednjih desetletjih odlagali odpadki iz cele Slovenije. V skladu z že omenjenim operativnim načrtom je predvideno, da bi se odpadki z Notranjske in seveda tudi z Blok odlagali na odlagališče »Globoko« v Trebnjem.

S predvideno rešitvijo se občine Notranjsko-kraške regije ne strinjamo, ker se nam zdi lokacija Trebnje preveč oddaljena. Odvoz odpadkov v oddaljeno Trebnje bi bil povezan z velikimi organizacijskimi in finančnimi stroški, kar bi posledično pomenilo bistveno podražitev storitve zbiranja in odvoza odpadkov za prebivalce notranjskih občin. Zaradi nestrinjanja s predlogom MOP-a občine Notranjsko-kraške regije še niso podpisale pogodb o pristopu k skupnemu projektu v Trebnjem.

Župani notranjskih občin pospešeno iščemo ugodnejše rešitve. Na osnovi številnih dogovorov in posvetovanj se nam nakazuje možnost, da bi za naše odpadke lahko poskrbeli v Logatcu. Kljub ugodni klimi ter pripravljenosti občanov se pri realizaciji te pobude srečujemo z resno oviro. Odlagališče v Logatcu leži namreč na občutljivem kraškem področju, zato ne more pridobiti uporabnega oziroma okoljevarstvenega dovoljenja za odlaganje odpadkov po 15. juliju.

Zaradi teh težav se v Notranjsko-kraški regiji načrtuje postavitev posebne tehnologije za obdelavo odpadkov, ki bi imela za posledico drastično zmanjšanje končne količine odpadkov pred odlaganjem na enem od odlagališč izven naše regije. Ideja je vsekakor dobra, je pa povezana z iskanjem ustreznih soglasij s strani MOP-a ter z iskanjem ustreznih finančnih virov za izvedbo investicije. Ker gre za relativno novo tehnologijo, postavitev te predelovalnice odpadkov ne bo predmet sofinanciranja s strani evropskih kohezijskih skladov.

Iz današnjega prispevka je vsekakor razvidno, da gre v primeru reševanja problematike odpadkov za kompleksen problem, za katerega še ne poznamo končne in enostavne rešitve. Vsekakor pa si bomo prizadevali, da do rešitve, ki bo v interesu občanov in občine Bloke, čimprej pride. V skladu z operativnim načrtom MOP-a smo ta problem načeloma dolžni rešiti do 15. julija letos, seveda pa bo dokončna rešitev dosežena šele v naslednjih letih.

Iz tega prispevka je tudi jasno razvidno, da nas v bodoče čaka odvoz odpadkov v oddaljene kraje, kar bo nedvomno povezano z večjimi stroški. Tudi iz tega razloga je še kako pomembno, da čimprej zagotovimo učinkovito ločeno zbiranje odpadkov po posameznih frakcijah že na izvoru pri posameznem porabniku.

Župan Jože Doles

PRODAJA GRADBENIH PARCEL V OBČINI BLOKE

Občina Bloke prodaja gradbene parcele v naselju Kramplje, Hudi Vrh in Radlek.

A. parcela št. 447/1 k. o. Radlek – travnik v izmeri 726 m², vl. št. 232. Izhodiščna (najnižja cena) 14. 520, 00 €.

B. parcela št. 586 k. o. Radlek – travnik v izmeri 611 m², vl. št. 232. Izhodiščna (najnižja cena) 12. 220, 00 €.

C. parcela št. 395/1 k. o. Krajič – ekstenzivni sadovnjak v izmeri 948 m², vl. št. 187. Izhodiščna (najnižja cena) 20. 856, 00 €.

D. parcela št. 38/3 k. o. Hudi Vrh – ekstenzivni sadovnjak v izmeri 605 m², vl. št. 4. Izhodiščna (najnižja cena) 12. 100, 00 €.

V izhodiščno vrednost ni vključen 20 % davek na dodano vrednost, ki ga plača kupec.

Varščina znaša za 10 odstotkov ponujene cene.

Interesenti naj svoje pisne ponudbe pošljejo ali oddajo v zaprti ovojnici najkasneje do torka, 7. 7. 2009 do 10. ure na naslov: Občina Bloke, Nova vas 4a, 1385 Nova vas, s pripisom »Ne odpiraj! Javni razpis za nakup parcel.«

Razpis za javno zbiranje ponudb je objavljen v Uradnem listu RS, št. 44/2009 – razglasni del v rubriki druge objave pod št. Ob – 4413/09.

Več informacij dobite na Občini Bloke tel. 70 98 918.

Zakopljite bojno sekiro

Ko sem se pred kakšnimi 40 leti kot bloški »pritepenec« znašel v Novi vasi, so mi stari vaščani s ponosom pokazali vaške »štirne«. Povedali so, da jih je dal zgraditi sam cesar tam nekje sredi 19. stoletja. Denar je prišel z Dunaja. Prvenstveno so bile namenjene za napajanje živine furmanov, ki so vozili les na železniško postajo Rakek. Uporabljali pa so jih tudi za lokalne potrebe.

Lansko leto pa se je ta častitljivo stari vodovod uprl. Voda je presahnila. Namesto žive vode imamo sedaj žalostne mlakuže, ki jih niti žabe ne marajo. Zaradi tega je prišlo do spora med občino in vaščani.

Naš časopis je skušal z ustvarjalnimi prispevki vplivati, da bi se ta problem rešil. Tudi župan se je z obsežno obrazložitvijo vključil v to razpravo. Toda to ni dovolj. Potrebna je akcija in predvsem dobra volja. Zaradi tega v imenu ljudi dobre volje in v korist bloške kulture dajem ponovno

POBUDO

Vaščani Nove vasi in Fare ter Občina Bloke; zakopljite bojno sekiro, zavijajte rokave in z malo dobre volje, res, le z malo dobre volje, rešite zagato.

Urednik Bloškega koraka

Svetovno prvenstvo psov v sledenju bo prihodnje leto na Blokah

PRIPRAVE NA SVETOVNO PRVENSTVO PSOV V SLEDENJU SO V POLNEM TEKU. ČASTNA POKROVITELJICA PRVENSTVA BO MINISTRICA ZA OBRAMBO REPUBLIKE SLOVENIJE DR. LJUBICA JELUŠIČ.

16. svetovno prvenstvo psov v sledenju, ki se bo pričelo 14. aprila 2010 in bo trajalo do 18. aprila 2010, se nezadržno bliža in priprave so v polnem teku. Člani organizatorja Kinološkega društva pes sledar so v spomladanskih mesecih po dolgem in počez prehodili Bloško planoto in izbrali lokacije za izvedbo svetovnega prvenstva.

Francija je bila letos marca gostitelj 15. svetovnega prvenstva psov v sledenju. Francozi, ki že tako in tako ne slovijo kot dobri organizatorji, se pri pripravi in izvedbi tekmovanja niso izkazali. Celotno prvenstvo je bilo polno napak, predvsem pa niso pazili na zdravje psov, saj so sledi polagali tudi po njivah, kjer je bilo polno umetnega gnojila, oziroma po njivah, ki so jih en dan pred delom psov škropili z raznimi strupenimi škropivi. Zaradi tega je prišlo pri posameznih psih do vnetja zelo občutljivih vonjskih celic in zato nekateri psi niso mogli opraviti druge preizkušnje. Žal je bila med temi »srečnejši« tudi psica našega tekmovalca, ki je lansko leto postal svetovni prvak v sledenju. Kljub tej smoli in malomarnosti organizatorja smo bili Slovenci že peto leto zapored na stopničkih svetovnega prvenstva. Rajko Žagar iz Kočevja in nemški ovčar Kvant sta bila tretja med posamezniki in tako naslovu svetovnega prvaka med posamezniki iz leta 2006 in ekipnemu naslovu svetovnega prvaka leta 2006 in 2008 dodala

Kot sem že omenil, so priprave v polnem teku. Pričakujemo okoli 22 držav, med njimi tudi ekipo iz Amerike in verjetno tudi iz Japonske. Udeležba posameznih ekip je zelo odvisna od vremenskih razmer v pozni zimi in zgodnji pomladi, kajti če je veliko snega, psi ne morejo trenirati in tako se lahko zgodi, da posamezne ekipe nastop tik pred zdajci odpovedo, ker zaradi vremenskih težav niso mogle pripraviti psov. Tako se je zgodilo letos v Franciji, da so zaradi velikih količin snega v svojih državah nastop odpovedale reprezentance Norveške, Poljske in Rusije.

Vsako državo zastopata dva tekmovalna para, avtomatsko pravico nastopa pa ima aktualni svetovni prvak in tako bodo drugo leto na Bloški planoti tekmovali trije psi iz Slovaške. Seveda z ekipami pridejo tudi rezerve, saj ekipe lahko prijavijo dve rezervi. In nemalokrat se zgodi, da glede na rezultate treninga nastopi pes, ki je bil prijavljen kot rezerva, ker je tisti trenutek boljše pripravljen od ostalih psov v reprezentanci. Zaradi tega moramo organizatorji poskrbeti za praktično še enkrat tolikšno površino za trening, kot je potrebujemo za izvedbo celotnega uradnega tekmovanja. Ker bomo praktično izkoristili 90 % travnatih površin na Bloški planoti za uradno izvedbo, bomo morali tekmovalce voziti v druge kraje na trening. Ker sama Bloška planota ne nudi dovolj možnosti

naselja Fara v smeri naselja Topol. V rezervi pa imamo še večji del med Lahovim in Ravnikom ter v okolici Runarskega.

Zaključek svetovnega prvenstva bo v Novi vasi. V okolici osnovne šole bomo v nedeljo 18. aprila pripravili kinološki dan. Obiskovalcem in ljubiteljem psov bomo prikazali uporabnost psov v več kinoloških zvrsteh. Tako bo v Novi vasi prva tekma državnega prvenstva v novi kinološki disciplini Raly obedinice, potekalo bo tekmovanje hrtov, prikazane pa bodo tudi še druge večšine, ki jih zmorejo psi in njihovi vodniki. In na koncu bo slavnostna predstavitev nastopajočih in podelitev pokalov in nagrad najboljšim na 16. svetovnem prvenstvu psov v sledenju. Pričakujemo, da bodo ta dan prebivalci Bloške planote izkoristili za predstavitev svojih dejavnosti in izdelkov.

Na tej zaključni prireditvi, ki jo bomo popestrili s kulturnim programom, pričakujemo ugledne goste iz kinologije in slovenske politike, med drugim pričakujemo tudi gospo ministrico za obrambo Republike Slovenije dr. Ljubico Jelusič, ki bo častna pokroviteljica tega prvenstva.

Do tega trenutka pa je še daleč in v prihodnjih mesecih se bomo kar veliko zadrževali na bloških travnikih. Najprej bomo počakali, da bo končana košnja, potem pa bodo polaganci sledi / osebe, ki postavijo sled za psa/, pripravili v detajle posamezno sled. Dela bo veliko, saj je potrebno pripraviti 120 sledi. Vsaka sled je dolga cca 1800 korakov in večkrat spreminja smer, pes pa mora poiskati tudi 7 različnih predmetov, ki jih je »izgubil« polagalec sledi. Večino dela bomo opravili poleti in v jeseni, saj ne vemo, kakšna bo zima in kako dolgo bo ležal sneg.

V jeseni bomo pripravili več enodnevnih preizkušenj /11. septembra, 23. in 24. oktobra/ in zaključek državnega prvenstva v sledenju, ki ga bomo organizirali 6. in 7. novembra. Ta zadnja preizkušnja bo tudi generalka za svetovno prvenstvo. Preizkušali bomo vse službe, ki naj bi na prvenstvu sodelovale.

Na koncu se obračamo tudi na prebivalce Bloške planote, predvsem na lastnike zemljišč, oziroma travnikov, saj brez njihovega – vašega dovoljenja ne moremo in ne smemo uporabljati zemljišč. Z nekaterimi smo se že pogovarjali in enotno mnenje je bilo, da v tem času ne bo povzročena nobena škoda na zemljišču in kulturi. Ker vsakega lastnika zemljišč ne bo mogoče osebno obiskati, naprošamo vse tiste, ki ne boste dovolili uporabo svojih zemljišč, da to poveste našim članom, ko bodo pripravljali mikrolokacijo sledi in bodo vaše zemljišče izpustili. Vsem ostalim pa se že vnaprej zahvaljujemo za sodelovanje.

Poleg same priprave terena potekajo tudi druge aktivnosti. Zagotovili smo dovolj prenočišč za vodnike in njihove pse in spremljevalce, pripravljamo spletno stran, izdelujemo znak prvenstva, pripravljamo predmete, štartne količke, štartne številke in zavzeto iščemo donatorje in sponzorje.

Brane Puš

Lanskoletni svetovni prvak Danijel Lipič.

še eno izredno uvrstitev na svetovnih prvenstvih. Seveda pa se bodo naši najboljši psi sledarji in njihovi vodniki poskušali dokazati tudi na domačem terenu, to je na Bloški planoti aprila naslednje leto.

Organizacija takega projekta zahteva zelo veliko dela, časa, specifičnega znanja in sodelovanja širše skupnosti. K organizaciji so pristopile domala vse organizacije na področju občine Bloke; Občina Bloke, Turistično društvo, Lovska družina Martin Krpan, k sodelovanju pa bomo povabili tudi ostale, saj želimo, da bi se ta del Slovenije predstavil gostom iz tujine in tudi ostalim obiskovalcem z vsem, kar Bloška planota lahko ponudi.

za prenočevanje / večino prenočišč bomo zasedli tisti, ki bomo tekmovanje organizirali/, smo se odločili, da bodo vodniki in njihovi spremljevalci prenočevali v Grosuplju in okolici, kjer bodo na zelo širokem področju opravili večdnevne treninge, od četrтка do nedelje pa bodo tekmovalni del opravili na travnikih Bloške planote.

V četrtek, prvi tekmovalni dan, bodo psi svoje nosove preizkušali od Nove vasi proti Velikim Blokam, v petek bodo nadaljevali od Gline proti Studenemu in Radleku, sobotno delo se bo pričelo pri Fari in se nadaljevalo proti Metuljam, zadnji tekmovalni dan, v nedeljo, bodo psi sledili od

Anketa

Na območju medveda

Življenje na območju medveda – kot privilegij ali kratenje osnovne človekove pravice do svobode gibanja?

V ZAČETKU MESECA MAJA SO BILI V OKVIRU INFORMATIVNIH ODDAJ NA TELEVIZIJI VEČKRAT TEDENSKO OBJAVLJENI PRISPEVKI, KJER SO BLOČANI GOVORILI O SVOJIH BLIŽNJIH SREČANJIH Z MEDVEDOM IN POZIVALI PRISTOJNE, NAJ Vendarle kaj ukrenejo, saj se ne morejo več prosto gibati okrog svojih hiš. REZULTAT JAVNEGA OPOMINJANJA BLOČANOV O REDNEM ZAHAJANJU MEDVEDA V BLIŽINO HIŠ IN PREVRAČANJU SMETNJAKOV JE BIL Odstrel dveh medvedjih mladičev. MI smo naključno izbrane sokrajane povprašali o Njihovih izkušnjah z obiski kosmatinca in o (NE)UČINKOVITEM POSREDOVANJU MEDIJEV PRI REŠEVANJU MEDVEDJE PROBLEMATIKE.

Kristina Zbačnik, Topol: »Medveda se nič ne bojim, čeprav sem ga že večkrat srečala, pa tudi na jabolka k hiši pride. Menim, da je medijska odmevnost na to temo prevelika. Medved ni nobenega poškodoval in je tudi majhna verjetnost, da bi kar tako brez vzroka napadal. Edina nevarnost je medvedka z mladiči. Ker sem velika ljubiteljica živali, večkrat pravim, da imam včasih rajši medveda kot človeka.«

Ervin Kraševac, Nova vas: »Tudi sam sem imel v gozdu bližnje srečanje z medvedom in moram reči, da je bilo vse prej kot prijetno. K hiši je prišel brskat po smetnjaku, vendar ga nisem videl. O sami medijski odmevnosti Blok menim, da je to lahko samo pozitivno za naš kraj, hkrati pa je bilo tudi učinkovito. Na tem področju reševanja problematike smo dosegli napredek.«

Grega Setničar, Nova vas: »Najbližje srečanje z medvedom je bilo, ko sem iz avta gledal, kako sta mladička prečkala cesto. Samo pojavljanje v medijih na temo medveda se mi zdi brez pomena. Medvedi so že od nekdaj prisotni na Blokah in ne vem, zakaj ne bi bili še naprej. Sam se ne počutim prav nič ogroženega, ker živim na območju medveda.«

Anton Krvina, Nova vas: »Pred nekaj tedni je k hiši v večernih urah redno zahajal medvedji mladiček. Smetnjak je prevrnil in raztresel smeti po dvorišču. Z ženo sva ga opazovala z balkona in ga tudi poskušala pregnati. Mladička najino ploskanje ni odvrnilo, saj se je očitno že navadil na človeka. Pojavljanje problematike v medijih odobravam, vendar nisem prepričan, da je z odstrelom problem rešen. Sprašujem se, kam je šel denar, ki ga je »Ev-

ropa« dala Sloveniji za posredovanje na območjih medveda. Menim, da bi morali zamenjati smetnjake, tako da jih medved ne bi mogel več odpirati, ter v gozdu uvesti krmišča in s tem odvrti medveda, da ne bi več iskal hrane po vaseh.«

Anja Anzeljc

Poslanska vprašanja

Dr. Peter Verlič, poslanec

Eno izmed orodij, ki jih poslanci uporabljamo, so tudi pisna in ustna poslanska vprašanja. Sam sem jih postavil že kar lepo število. Nekaj aktualnih vprašanj in odgovorov, ki se dotikajo volilnega okraja in so po mojem mnenju zelo zanimiva tudi za bralke in bralce Bloškega koraka, posredujem v nadaljevanju.

Na ministra za okolje in prostor Karla Erjavca sem naslovil vprašanja, ki se dotikata problematike medveda in problematike odlaganja odpadkov po 15. juliju dalje, ko naj bi se deponiji na Rakeku in Logatcu zaradi vladne uredbe zaprli. Poslanci SDS smo na Odboru za okolje in prostor Državnega zbora predlagali sklep, da se dovoljenje za uporabo odlagališč podaljša povsod tam, kjer je to možno in lokalni prebivalci takemu podaljšanju ne nasprotujejo. V nasprotnem primeru bi od sredine julija dalje lahko smeti v najslabšem primeru ostale kar pred vrati.

Minister mi je v zvezi z odlaganjem odpadkov pisno odgovoril, da bo dopolnitev uredbe Vlade sprejeta še v mesecu juniju letos in kar je najbolj bistveno, obe odlagališči v okraju, Ostri vrh v logaški občini in Rakek-Pretržje, imata formalne pogoje za podaljšanje obratovanja do izgradnje regijskih centrov. Minister pa se v svojem odgovoru ni jasno opredelil do regijskega odlagališča v Logatcu.

Ministra Erjavca sem vprašal, kako je mogoče, da je medved v Ljubljani takoj ustreljen, medved sredi vasi pa ne in ali je človeško življenje v mestu dragocenejše od človeškega življenja na vasi. Žal me odgovor ni zadovoljil. Ministrstvo ugotavlja, da je intervencijska skupina, ki je bila ustanovljena posebej za ukrepanje v primeru neposrednega ogrožanja življenja ljudi in premoženja po velikih zvereh, izredno profesionalna in učinkovito opravlja naloge, za katere je bila ustanovljena. Ukrepati mora na podlagi obvestila policije (telef. št. 113) ali centra za obveščanje (tel. št. 112). V letu 2008 se je ta skupina z različnimi oblikami odzvala na 327 klicev (195 v letu 2007), ukrepati pa mora 24 ur na dan. Sam bom ministra v nadaljevanju poprosil, da mi natančno predloži, kolikokrat in kako (ne)uspešno je ta skupina doslej posredovala na Blokah.

Na ministra za pravosodje sem naslovil vprašanje v zvezi z dolgotrajnostjo sodnega postopka med kmetijsko-gozdarsko zadrugo Bloke in Kmetijsko zadrugo Cerknica, ki v 15 letih še vedno ni dočakal sodnega epiloga. Zaradi tega spora stoji prostorski razvoj in ureditev Nove vasi. Zanimalo me je, kdo bo povrnil škodo občini. Od ministra sem prejel obširen dogovor, s katerim pa nisem zadovoljen. Sodišče ne more podati pojasnila, zakaj se spor toliko časa vleče, minister pa tudi meni, da krivda ni samo na strani sodišča, ampak tudi na strani strank, saj nista predložili vse potrebne dokumentacije. Ta hip pa je zadeva v rokah izvedenca za ocenitev nepremičnin. Občina pa lahko skladno z ustreznimi odškodninskimi predpisi sproži odškodninske postopke, o katerih bo odločalo sodišče. Na tem konkretnem primeru vidimo, da pravosodje v tej državi ne deluje. Če Zalar že kot predsednik sodišča, ki je obravnavalo zgoraj opisani sodni spor, ni mogel v vsem tem času storiti in premakniti ničesar, le kako bo zmanjšal sodne zaostanke v državi. In kot v posmeh si bodo sodniki pod tem ministrom in to vlado lepo popravili svoje plače.

Za nami so tudi volitve v evropski parlament. Na volitvah je največ glasov prejela opozicijska Slovenska demokratska stranka (SDS), ki je prejela 26,65 % glasov in prehitela trenutno vladajočo Pahorjevo SD za 8,2 % glasov. V volilnem okraju Logatec – Cerknica je SDS prejela največ, 27,26 % glasov, v tem okraju je SDS dobila tudi največ glasov v vsej tretji volilni enoti, in sicer je glas za SDS oddalo 2116 volincev. Prav je, da smo se udeležili volitev. Rezultati so pokazali, da pahorjanstvo ni nujno edini način vladanja.

Krpanove poti se je udeležilo 1500 pohodnikov

V nedeljo, 26. 4. 2009, je potekal že deveti tradicionalni pohod po Krpanovi poti. Lanska lokacija se je pokazala za izvrstno, saj sta se start in cilj nahajala na Bloškem jezeru na Volčjem. Po zaslugi lepega vremena, dobre volje in zagnanosti se je kar 1400 pohodnikov od osme do desete ure odpravilo na pohod po Krpanovi poti ob čudoviti bloški panorami.

Tudi leto 2009 ni razočaralo privržencev pohoda po Krpanovi poti, saj je Turistično društvo Bloke tudi letos organiziralo ta občudovanja vreden pohod. Pot pohoda se je po zaužiti dobrodošlici začela izpred Bloškega jezera na Volčjem, skozi dvajset označenih znamenitosti naravne in kulturne dediščine. Pot jih je potem vodila čez Bloško planoto, kjer so občudovali okolico in se okrepčali z dobrotami iz nahrbtnikov. Na pohodu ni manjkalo dobre volje, nekateri so se lepo zabavali z obujanjem spominov, spet drugi pa so si s pripovedovanjem vicev odganjali misel na utrujenost in prehojene kilometre.

Po prihodu na cilj, rahlo utrujeni, a vsi dobre volje in neizmerno zadovoljni, da so premagali Krpanovo pot, so obljubili in že načrtovali pohod za naslednje leto.

Turistično društvo Bloke je tako ob pomoči številnih sponzorjev privabilo pohodnike iz vse Slovenije in s tem doseglo le še en vrhunec več za bloško zgodovino pohodov po Krpanovi poti. Na prizorišču niso manjkale niti bloške gospodinje, ki so v skladu s tradicijo ob poti in na cilju pripravile vrsto domačih dobrot. Spregledati pa ne smemo niti ekipe gasilcev, ki so skrbeli za pretok prometa, ter ekipo gostilničarjev, ki je ves dan pridno garala, da je bilo za vse lepo poskr-

bljeno.

Okusna hrana, zadovoljstvo, da so vsi srečno in uspešno prehodili načrtano pot, je bil tehten razlog za večurno posedanje in druženje na Bloškem jezeru ob zvokih ansambla Bloški odmev.

Torej, še en pohod je za nami in že z nestrpnostjo čakamo na prihodnje leto. Kako pa bo potekala organizacija in kaj se pričakuje, pa, kot je rekel Napoleon: »Da bi držali besedo, je najbolje, da je nikoli ne dajemo.«

Nekateri so nam tudi zaupali svoje vtise s pohoda:

INDIRA DULIČ IZ VELIKIH BLOK

Letos sem se prvič udeležila tega pohoda in sem zelo vesela, ker je bila pot zelo zanimiva in sem spoznala in videla kraje in številne poti, za katere do sedaj sploh nisem vedela.

Proga je lepa, ne prelahka ne pretežka, ravno

pravšnja za vsakogar, da jo lahko prehodi brez večjih naporov. Poleg tega pa je bilo tudi vreme lepo, brez pretirane vročine, kot nalašč za druženje in prekrasno preživeto dopoldne. Naslednje leto nameravam ponovno prehoditi to pot.

SIMONA KLJUČAR IZ BEGUNJ PRI CERKNICI

Sedaj sem prvič na pohodu in moram reči, da je pot krasna, lahka in zelo dobro označena. Pot sem izkoristila tudi za srečanja s številnimi znanji, s katerimi smo skupaj prehodili del poti po tej čudoviti Bloški planoti. Bili smo krasna skupina. Ne glede na to, da se prej nismo poznali, smo se takoj ujeli in ves čas dobro razumeli. Ta pot nam je odkrila Bloško planoto s povsem drugačne plati. Bili smo deležni neizmernega gostoljubja in zato se bom na pohod zagotovo še vrnila.

ANDRAŽ PRIMOŽIČ IZ VELIKIH BLOK

Pohoda sem se udeležil že drugič zapovrstjo, ker mi vsako leto predstavlja nov izziv. Pri tovrstnih pohodih ne gre za tekmovanje, ampak za stvar volje in za to, da si vzameš čas biti sam s seboj in s svojo družbo. Po številnih zimskih tekmovanjih se je prav prijetno odpraviti na pot, ne da bi razmišljal o hitrosti in o tem, kdo ti sledi. Pot je bila zelo lepa in sem jo brez težav tudi letos premagal. Na pohod nameravam tudi drugo leto, če le ne bo drugih obveznosti.

Klavdija Doles

Tudi na letošnjem pohodu sta bila prisotna Krpan in cesar z Dunaja.

Odprtje poslanske pisarne na Blokah

Dr. Peter Verlič nam je v predvolilnem obdobju obljubil, da bo v primeru izvolitve za poslanca redno, vsak mesec, prihajal k nam. Tako smo v torek 21. 4. 2009 v Novi vasi odprli poslansko pisarno. Gostja večera je bila poslanka in novoizvoljena predsednica ženskega odbora SDS ga. Alenka Jeraj. Odprtja so se poleg članov občinskega odbora SDS Bloke udeležili tudi župan občine Bloke g. Jože Doles, podžupan občine Cerknica g. Marko Rupar, nekdanji državni sekretar ministrstva za pravosodje g. Robert Marolt, ga. Ladka Furlan in drugi.

V pozdravnem govoru je dr. Peter Verlič poudaril pomen delovanja poslanskih pisarn tudi v manjših občinah in pohvalil sodelovanje z županom. Skupaj s poslanko Jeraj sta nato predstavila trenutno aktualno dogajanje v državnem zboru.

Župan g. Jože Doles je povedal, da je vesel odprtja poslanske pisarne tudi na Blokah, saj ga le-to navdaja s pričakovanjem, da bo tudi na ta način sodelovanje občine in občanov z izvoljenimi poslanci lahko še boljše in bolj učinkovito, kot je že. V svojem govoru je na kratko predstavil tudi probleme so v občini.

Poslanska pisarna dr. Petra Verliča bo odprta vsak drugi ponedeljek v mesecu, od 17. do 19. ure v sejni sobi občine Bloke. Zato vse občane vabim, da s svojimi težavami pridejo do poslanca in se o njih pogovorijo.

OBISK POSLANCEV SDS NA BLOKAH

V času volilne kampanje za volitve v evropski parlament nas je obiskala skupina poslancev iz stranke SDS – g. Zvone Černač, g. Milan Čadež, dr. Peter Verlič in kandidat za poslanca v evropski parlament g. Mirko Zamernik. Pričakali so jo člani občinskega odbora SDS, župan g. Jože Doles in njegova sodelavca.

Pogovor je tekel bolj v sproščenih tonih. Veliko je bilo smeha na račun medvedov. Na deželi medved postaja domača žival, v mestu pa nanj pošiljajo specialce. Pogovarjali so se tudi o gospodarstvu in infrastrukturi v občini Bloke.

ZAHVALA

Zahvalil bi se dr. Petru Verliču za izpolnjeno obljubo, da bo odprl poslansko pisarno in nas redno obveščal o dogajanjih v parlamentu. Prav tako pa bo on obveščal poslance v parlamentu o naših problemih.

Zahvala tudi županu g. Dolesu za uporabo sejne sobe v prostorih občine in za prijazen sprejem gostov.

Na koncu bi se zahvalil tudi vsem volivkam in volivcem za udeležbo in glas, ki ste ga dali kandidatom SDS na volitvah.

Metod Kraševac, predsednik OO SDS Bloke

Kmečki turizem Knavs odprt

Trinajsti junij je bil pri Knavsovih na Runarskem velik dan. Ta dan so uradno odprli Kmečki turizem. Že pred mnogimi leti so se Knavsovi odločili za turistično dejavnost. Pričeli so graditi objekt, ki bi jim to omogočal. Ker je bil finančni vložek zelo velik, se je delo zavleklo. V letošnjem letu so ga uspeli dokončati, uredili pa so vso potrebno dokumentacijo. Vodenje in delo je prevzel sin Branko, drugi pa mu bodo pomagali. Na razpolago ima jedilnico za 70 ljudi, v šestih sobah pa je na razpolago 14 postelj. Vesel bo vsakega gosta; tistega, ki se bo ustavil za več dni ali pa bo prišel le na kosilo. Ob odprtju je gospodar dejal, da se dobro zaveda, da mora še marsikaj postoriti. Tako bi v prihodnje rad obnovil star skedenj ter v njem uredil skromen muzej kmečkega orodja. Pa tudi še kakšno žival, ki bo popestrila domače dvorišče, bo potrebno poiskati. Urediti bo potrebno tudi sprehajalne poti. Veliko zadovoljnih gostov ter uspešno delo mu želimo tudi mi.

Priznanje za inovacijo Kovinoplastiki Lož

Odbor za inovacije GZS OZ Postojna je v začetku tega leta izvedel 7. razpis za izbor najboljše inovacije v regiji za leto 2008. V mesecu aprilu so prejeli in ocenili 17 prijav inovacij, ki so bile realizirane v letu 2007 ali 2008. Odbor za inovacije pri Območni zbornici Postojna je na seji dne 12. maja ocenil prispele prijave. V okviru 2. Razvojne konference pa je 9. junija inovatorjem podelil priznanja.

Najvišje, zlato priznanje, je bilo podeljeno Kovinoplastiki Lož, d. d., za inovacijo »ARX view- Univerzalno okensko krilo«. Avtorji in soavtorji so: Aleksander Vukovič, Miha Klinar, Miran Mišič, Sašo Gornik, Boštjan Kovač in Aleš Tišler.

Koncept Univerzalnega okenskega krila ARX view je novost v svetu na področju stavbnega pohištva, saj predvideva uporabo univerzalnega okenskega

krila, ki ga je možno vgraditi v okvir iz PVC-ja, lesa ali aluminija.

Inovacija je podprta z dizajnom in registrirano blagovno znamko ARX ter omogoča jasno diferenciacijo in segmentacijo ter repozicioniranje na trgu. Podprta je tudi z dvema patentoma, saj se želijo zaščititi pred konkurenco iz ZDA, Rusije, Kitajske in EU.

Koristi tega pristopa, ki je zahteval precejšnja vlaganja, so tako v povečanju dobičkonosnosti podjetja zaradi zmanjšanja porabe surovin in porabe energije ter racionalizacije proizvodnega procesa.

Uporabniki pa bodo imeli več koristi zaradi boljše toplotne in zvočne izolativnosti in povečanega prehoda svetlobe v stanovanjske ali poslovne prostore.

Stane Korenjak

Od leve proti desni so na fotografiji: Igor Blažina, kot predstavnik gospodarske zbornice, in nagrajenci Kovinoplastike: Miha Klinar, Aleš Tišler, Boštjan Kovač, Miran Mišič, Sašo Gornik in Aleksander Vukovič.

Bloško smučanje prvič predstavljeno v živo v Ameriki

Konec marca je Borut Batagelj med aktivnim sodelovanjem na kongresu smučarske zgodovine v ZDA (Mammoth Lakes, Kalifornija) med spremljevalnim programom sicer znanstvenega simpozija prikazal tudi poljudno demonstracijo starosvetne bloške smučarske tehnike. Šlo je za prvi prikaz bloškega smučanja »čez lužo«. Kopijo bloških smuč, ki jo je za potrebo demonstracije skupine Smučarji po starem Batagelj izdelal Marjan Batagelj, pa je po demonstraciji podaril v Mammoth Ski Museum, znan posebej po umetniških smučarskih kolekcijah. To je drugi par bloških smuč v ameriških muzejih, saj je Marjan Batagelj leta 2003 izdelal kopijo bloških smuč tudi za New England Ski Museum v zvezni državi New Hampshire.

Nov termoizolacijski izdelek

Najučinkovitejša energija je tista, ki je privarčevana, torej nikoli porabljena. Toplotna izolacija stavb je eden izmed najcenejših načinov varčevanja z energijo.

Podjetje Novolit, ki je eno izmed vodilnih proizvajalcev toplotnih izolacij v Sloveniji, se zaveda, da je potrebno tudi v času gospodarske krize vzpodbujati varčevanje, racionalno rabo energije in varovanje okolja. Toplotne izolacije zmanjšujejo toplotne izgube in posredno vplivajo na količino porabljene energije za ogrevanje in ohlajevanje ter povečujejo termično ugodje v bivalnem okolju. Z učinkovito izolacijo zgradb lahko stroške ogrevanja zmanjšamo za polovico ali celo več, poleg tega pa je možno zmanjšati emisije CO₂ celo do 80 %.

Stiropor je poznan izolacijski material, ki ima pri nizkih prostorninskih težah izredno dobre fizikalne lastnosti, kot so: dobra toplotna izolativnost, izredno dobra nosilnost, kompaktnost, odpornost na navzemanje vode itd.

Novolit je v letošnjem letu razširil proizvodni program iz ekspandiranega polistirena z novim izdelkom Novolit stiropor EPS F – EXTRA.

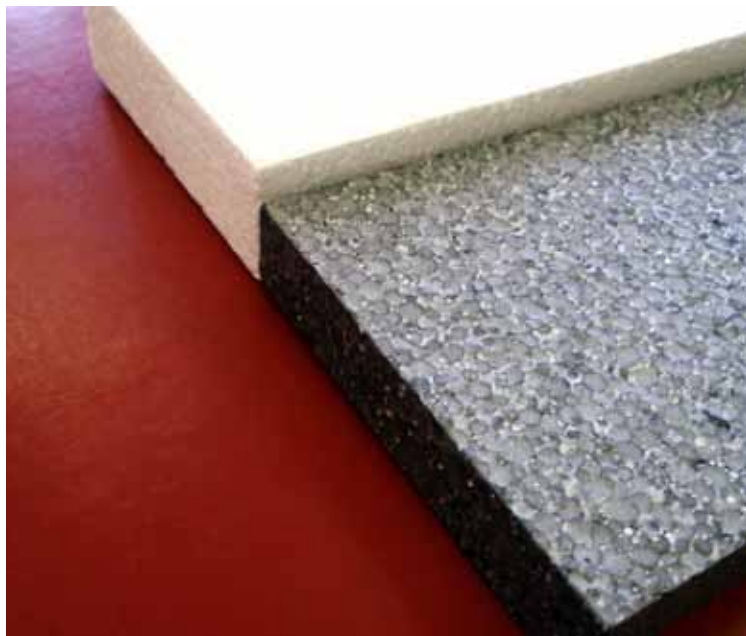
Nov izdelek s kar 20 % boljšo toplotno izola-

tivnostjo pomeni velik napredek na področju termoizolacijskih materialov. Posebnost novega materiala srebrnobarve so vgrajeni refleksijski drobni delci grafit, ki odbijajo toploto, podobno kot to s svetlobo počne zrcalo, ter s tem znatno zmanjšujejo prenos toplote. V primerjavi z obstoječimi izdelki omogoča nov izdelek gradnjo z manj materiala, ob tem pa ohranja enako stopnjo izolativnosti. Že gostota 15 kg/m³ novega izdelka ima isto izolativnost kot običajni stiropor pri gostoti 23,5 kg/m³.

Prednost tega materiala se izkaže predvsem na področjih, kjer smo omejeni s prostorom in s tem povečamo neto stanovanjsko površino, zaradi tanjše fasade pa so cenejši osnovni profili, sidra, okenske police itd. Zaradi manjšega volumna je tudi strošek distribucije manjši. Nov izdelek

lahko uporabimo za izolacijo fasad, streh v naklonu, tal, notranji izolaciji in medetažnih konstrukcijah tako pri novogradnjah kot pri sanacijah obstoječih zgradb.

Boris Marolt

KAKOVOST, IZKUŠNJE IN PRIZADEVANJE ZA NAJBOLJŠE

>>>> CELOVITE REŠITVE NA PODROČJU TOPLOTNE IN ZVOČNE IZOLACIJE

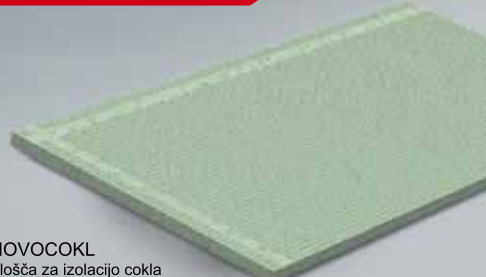
NOVOLIT, PODJETJE ZA
PROIZVODNJO IZOLACIJSKIH
IZDELKOV D.O.O. • NOVA VAS 56
SI-1385 NOVA VAS NA BLOKAH

TELEFON +386 1 7050 300
TELEFAKS +386 1 7050 330
E-MAIL: INFO@NOVOLIT.SI
HTTP://WWW.NOVOLIT.SI

STIROTAL
Plošča za talno ogrevanje

>>>> NOVI IZDELKI

NOVOCOKL
Plošča za izolacijo coka

>>>> NOVI IZDELKI

EPS F EXTRA
EPS z dodatkom grafit

Reka Iška in pohod po poti Martina Krpana

Vse pohvale je vredna odločitev organizatorjev »Pohoda po poti Martina Krpana«, da so v sam pohod vključili del poti po soteski reke Iške, ki je bila kljub svojim lepotam in zanimivostim skoraj predolgo pozabljena. Verjetno ne bo odveč, če si nekoliko osvežimo vedenje o tej naši lepotici in njeni prečudoviti soteski. Turistično društvo Bloke je s to novostjo potrdilo, da si naša Iška s svojo prečudovito sotesko in drugimi zanimivostmi to tudi zasluži. Reka Iška s svojo sotesko kljub težki dostopnosti v preteklosti ni ločevala, ampak je povezovala ljudi z obeh njenih bregov. Povezovala pa ni samo ljudi z obeh bregov, ampak tudi našega Martina Krpana in njegovega avtorja Frana Levstika. Tu ob reki Iški se stikata dežela Martina Krpana in dežela velikih in številnih slovenskih literatov; od Primoža Trubarja, Josipa Stritarja in že omenjenega avtorja povesti o Martinu Krpanu Frana Levstika. Iška je naravna ločnica med Krpanovo Notranjsko in Levstikovo Dolenjsko.

Reka Iška izvira ob vznožju hriba Žmucavo in Lužarji. Na samem začetku njenega toka je kar nekaj manjših potočkov. Izvirov Iške je cela pahljača. Nekateri avtorji navajajo, da Iška izvira pod Lužarji in navajajo manjše potoke: Lašček, Malenca in Ločica. Avtor Tomaž Kočar v Knjigi na 52 strani navaja: »Upam, da sem navedel toliko izvirov, da se ne bom zameril nobenemu domačinu, ali pa morda le – Bločanom.«

Kdo bi mu zameril, saj je napisal čudovito knjigo z naslovom Iška, Iški vintgar in jo izdal v samozaložbi leta 2001. Je pa zelo nelogično, da so potoki, ki imajo svoja imena, izviri Iške, potoki, ki pritečejo iz bloške strani, a nimajo imen, pa niso izviri. V kar nekaj zemljevidih in kartah, pa tudi v prospektu Občine Bloke je kot izvir Iške označen potoček za vasjo Škrabče, ki teče ob novi cesti v Iško. Resnica o izviri Iške pa je že zelo stara in verjetno tudi resnična. Iška izvira na več mestih in je kar nekaj potočkov, ki tvorijo enakovredno pahljačo njenih izvirov. Da bi to trditev preveril, sem obiskal kar nekaj starejših ljudi na Blokah in poiskoval čim več izvedeti o reki Iški in življenju ob njej. Jožlova Lojzka Zakrajšek, s Škufčega, mi je povedala, da ima Iška devet izvirov. To trditev je večkrat slišala od svojega očeta Matevža. Naključni obiskovalec pa naj se sam prepriča, ali jih je devet ali več ali manj.

Reka Iška ima veliko število manjših in večjih pritokov. Eden največjih, pa tudi najlepših je pritok Zale in je vreden ogleda. Še posebno ob visokih vodah je vreden ogleda tudi pritok Majdenca v bližini elektrovođa Ravnik – Rute.

Od izvira Iške do Iškega vintgarja je 17 km in nato še 12 do izliva v Ljubljano, skupaj torej 29 km. Iška izvira na višini 780 m nadmorske višine in se spusti v Iškem vintgarju na 420 m. Sama soteska, po kateri teče reka Iška, je gozdni kompleks Iške. Na obrobju soteske pa se vrstijo bloške vasice: Škrabče, Škufče, Lepi Vrh, Ravnice in Zavrh. Z dolenske strani pa Lužarji, Naredi, Boštetje, Mohorje, Rupe, Selo in Predgozd. Vse navedene vasi, razen Lužarjev, poznamo pod skupnim imenom Rute.

GOSPODARSKI POMEN IŠKE

V sedanjem času reka sama nima večjega gospodarskega pomena. V njenem spodnjem toku je bolj razvit turizem in

O čem je pisal Jože Čampa?

pa izkoriščanje gozdov na celotnem njenem toku.

V obdobju Martina Krpana, pred prvo svetovno vojno in po njej, pa je bila na Iški vrsta gospodarskih objektov, predvsem mlinov in žag, saj je bila pogonska vodna energija na dosegu roke. Pomembno je bilo tudi oglarstvo. Lesa je bilo dovolj, pa tudi vode, ki je nujna za kuhanje oglja. Kaj ima skupnega Krpanova angleška sol in oglje, pa naj bralec sam ugotovi.

ŽAGE IN MLINI NA IŠKI

O žagah in mlinih je v Notranjskih listih III pisal Andrej Makovec. Tudi Tomaž Kočar, avtor že omenjene knjige Iška, Iški vintgar, opisuje gospodarske objekte ob Iški. V Notranjskih listih III stran 489 avtor navaja, da je bil prvi objekt od izvira Milavceva žaga. To je povzel tudi Tomaž Kočar v svoji knjigi Iška, Iški vintgar. Pa jih naštejmo, za področje občine Bloke od izvira do meje z občino Cerknica, kjer se v Iško izliva potok Opečnik in Pajkov grič (630) prisili Iško, da podaljša pot okoli griča.

Prvo je bil Bašteči (Rutarski) mlin, obzidje še stoji, tloris cca 10x6. Nekoliko nižje Bašteča žaga, tudi te razvaline so še vidne. In ta žaga je leta 1926 zemljiško knjižena na dva lastnika: pod

a.) Anton Turk Ravnik 22 po domače Milavcov in pod

b.) Rafael Zakrajšek Zakraj 2 po domače Zakrajni vsak do 1/2.

Od teh dveh lastnikov pa je žago kupil Stanko Pavlič iz Strmice št. 10 in to: od Antona Turka 1939. leta in nato še od Rafaela Zakrajška 1941. leta. Stanko Pavlič je padel kot žrtev okupatorja v drugi svetovni vojni. Po smrti njegove žene Ivane Pavlič, rojene Zakrajšek, pa je lastnik sin Marjan Pavlič, ki mi je omogočil vpogled v lastniško dokumentacijo in kupoprodajne pogodbe. Zanimiv je podatek, da se v zemljiški knjigi o tej žagi pojavlja podatek z letnico 1808.

Pod Lepim Vrhom je stala lepovrška žaga in mlin. Mlin pod Mohorji tik nad lepovrško žago, stal naj bi na potoku Borovniku, ki se izliva v Iško in priteče izpod Mohorjev.

Gračinska, Feršnarjeva ali Turjaška žaga je stala na desnem bregu tik pod izlivom Rižnice, razvaline so še komaj opazne.

In kot zadnji gospodarski objekt na bloški strani Iške je bila Završka – Ogradarjeva žaga in mlin.

Naj ob tej priliki omenim, da je kar nekaj vasi med drugo svetovno vojno ob reki Iški zgradiločasna bivališča (barake), kamor so se občasno umaknili pred okupatorjem.

Ta skromen prispevek o Iški končujem v upanju, da sem mogoče le malo predstavil to našo bloško lepoto, do sedaj zapostavljeno in pozabljeno, reko Iško in njeno čudovito sotesko, ki sta vredni ogleda.

Jože Čampa se je rodil leta 1893 v Benetah. Napisal je roman Na mrtvi straži, s podnaslovom Roman z Bloške planote. Roman sicer ni bil nikoli izdan v knjižni obliki, pač pa od leta 1980 obstaja v tipkopisu. Obsega 1400 (?) tipkanih strani, kar je velik zalogaj tudi za izkušenega bralca z veliko bralne kondicije. Opisuje trdo kmečko življenje na Blokah, kako so se morali ljudje boriti za preživetje in vsakdanji kruh, predvsem slikovito in zelo doživeto so opisane hude bloške zime, kar si lahko preberete v nadaljevanju, v odlomku. V zgodbo je vpetih veliko oseb in odnosov med njimi. Seveda je dogajanje začinjeno z ljubezenskimi pripetljaji med preprostimi ljudmi in vsakdanjimi problemi, s katerimi so se v starih časih spopadali ljudje. Tako v zgodbah zasledimo materino skrb, da bo sin k hiši pripeljal bogato nevesto z veliko dote, s katero bodo lahko odplačali dolgove na kmetiji; željo, da bi šla hči za deklo k dobrim ljudem, kjer bi se ji dobro godilo in ne bi bila lačna, in še veliko podobnih dogodkov, ki predvsem nam mladim odstirajo življenje, ki nam je tuje in si ga težko predstavljamo. Za pokušino pa preberite kratek odlomek iz romana.

Milanka Slavec

»Jože Čampa je bil velik poznavalec Bloške planote, kar je lepo razvidno iz romana. Narisal je celo skico vasi runarske Strmice in Benet, kjer se dogaja zgodba prve knjige, sledi pa ji tudi s prosto roko narisani zemljevid Blok z okolico. Domača imena strmiških hiš so najprej navedena tako, kot so poimenovana v romanu, zraven pa je pripisano, kako se je dejansko rešlo pri hiši v tistem času. Pisatelj je uporabil veliko domačih besed, ki so šle že zdavnaj v pozabo, npr. počepača (nočna posoda), odrč (velik lesen zaboj, v katerem so spali otroci na slami v starosti od dveh do dvanajst let), potovka (nekdaj ženska, ki je hodila iz kraja v kraj, da je izpolnjevala razna naročila), zato je roman izredno zanimiv tudi z etnološkega vidika.

Ni nameravala ostati tako dolgo na Lužarjih-res ne. Samo božič je hotela prebiti pri dobrih ljudeh in se pri tej priliki z gospodinjo dogovoriti zastran Alenke, ker ji je bila Lovšinka še o vseh svetih naročila, naj ji skuša za novo leto hčer spraviti kam v službo. In ker jo je bila v adventu tudi Lesarica s Strmice prosila, naj ji do šentjanževega poišče novo deklo, je bila za praznike odšla na Lužarje, a je nameravala precej po praznikih oditi na Strmico. Pa je v praznikih začelo tako mesti, da je bil svet kar naenkrat na debelo zastlan s snegom. In tako Lucija potem ni mogla nikamor. Tudi Lovšinovi je v takem metežu niso pustili od hiše. Saj v takem vremenu kristjan še psa ne bi segnal na cesto, kaj šele človeka. Ves teden je tako snežilo, da je bila strahota.

Zamišljeno je klamala po cesti. Skrbelo jo je, ali bo še do večera pridrsala na Strmico. Res je zgodaj, ali dnevi so zdaj kratki kakor zajčji repek. Seveda, če je tudi cesta z Blok na Boncarje tako splužena, kakor je ta lužarska, in če so bližnjice hodne, potem do večera zlahka pride tja. Če pa ne, se bo pač treba žilavo spoprijeti z zameti ali se s težavo prebijati skozi redke in slabe pregaze. Morda bo treba ponekod kar v celo gaziti. To pa je utrudljivo in zamudno in jo lahko zatne noč, še preden se pretolče do runarskih klancev.

Cesta se je v rahlih vzpetinah vijugala skozi samotne gozdove in gmajne, potem pa spet čez zasnežena polja. Bila je čisto prazna. Nikjer ni bilo videti ne voza ne človeka. Le tu in tam se je kdaj lačna vrana spustila s smreke in sedla k zamrzlim govejekom na cesti. Iz gozda je počasi priskakljaj zajec in zavil po prhkem snegu v polje. Nemara se je spomnil, da je bil jeseni tam zelnik, pa se je zdaj napotil tja, da si v snegu poišče sočen kocen za lačni želodec. »Živalim zdaj tudi ni lahko,« je pomislila potovka Lucija. S sočutnim pogledom je spremljala zajca na njegovi poti čez zasneženo polje, kjer se je le s težavo in počasi poganjal po debelem snegu. Ko pa je priskakljaj do ograd, se je od nekod nenadoma vzela lisica in planila nanj. »Ljubi bog, kako zobato in oglati je življenje vsem stvarjem na svetu!« je Lucija naglas zavzdihnila, ker jo je zajčeva smrt v spokojnih samotah in tišinah polj, globoko presunila. Na dušo ji je legla rahla žalost.«

BLOŠKI

Muzej bloške smučarske kulture

Povzetek študije

Vizija

„Muzej bloške smučarske kulture postane osrednja kulturna ustanova Bloške planote, ki s stalno postavitvijo, občasnimi razstavami in kulturnimi prireditvami bogati kulturno življenje prebivalcev in krepi njihovo lokalno pripadnost. Muzej se uveljavi kot osrednji element turistične ponudbe ter prispeva k ohranjanju dediščine in prepoznavnosti Bloške planote v Sloveniji in tujini.“

Človeški viri

Ravnanje s človeškimi viri je eden od temeljev našega dela, saj so ljudje, njihovo znanje in veščine najpomembnejši razvojni potencial.

Za Bloke je zelo značilno odseljevanje izobraženih in mladih, saj doma zaradi skromnih potreb po strokovnih kadrih nimajo možnosti za zaposlitev. Ta negativen trend pa še zlasti podžiga nenačrtna kadrovska politika in slaba svetovalna praksa pri usmerjanju v izobraževanje.

Bloški muzej bi gotovo lahko mnogo prispeval k izboljšanju takega stanja. V muzeju niso zaposljivi le zgodovinarji in muzealci, pač pa tudi drugi strokovnjaki, še zlasti družboslovnih smeri, kot so komunikologi, novinarji, profesorji in drugi. Med bloškimi študenti pa se jih v teh smereh kar nekaj izobražuje. Bistveno je, da znajo na delo gledati s podjetniškega vidika oziroma vedo, kako zadovoljiti obiskovalca. Funkcionalna znanja pa se pridobijo z delovno prakso ali na specializiranih tečajih, posvetovanjih, delavnicah.

Za uspešno delo je temeljno spoznanje, da je mogoče proizvajati z neblagovnimi proizvodi, ki so in morajo biti naša prednost. Kolikor hitreje se bomo tega zavedeli, toliko prej bomo lahko ustavili beg možganov.

• Povzetek uredil: Stane Korenjak • Avtorji študije "Muzej bloške smučarske kulture, Študija o ustanovitvi muzeja na Blokah": Batagelj B., S. Korenjak, J. Kus Veenvliet, I. Škrabec, S. Klaus & L. Mahne, recenzent A. Guček • Avtorji fotografij: Božidar Strman – Mišo, European Communities, Stane Korenjak, Matej Kljun, Matjaž Žnidaršič, Wikipedia.org, Paul Veenvliet • Lektoriranje: Aleša Valič • Oblikovanje in prelom: Simon Korenjak • Založnik: Turistično društvo Bloke • Naklada: 300 izvodov, 1. natis, maj 2009 •

Civilna družba

Težnja vsakega družbenopolitičnega sistema je urediti družbene odnose v čimbolj urejene celostne sisteme. Kakovost teh odnosov je zatoj tudi kakovost, ki jo občani čutijo v obliki življenjskega standarda. Ustvarjalnost družbenih odnosov pa je tudi raven razmer, s katerimi se srečujejo posamezni subjekti in se zrcalijo v aktivnosti t. i. civilne pobude oziroma civilne družbe. Za te aktivnosti je značilno, da se ne ravnaio nujno v celoti po ustaljenih zakonitostih, predpisih ali vzorcih vedenja, pač pa praviloma iščejo izziv v novih oblikah in definicijah dejavnosti. Kot civilna pobuda niso omejeni v svoji dejavnosti, da celostno odgovarjajo na vsa vprašanja. Njihov izziv je praviloma določen del javnega življenja in opozarjanje predvsem na spregledane možnosti. Zgodovinsko gledano je velik del danes povsem običajne družbene prakse nastal kot pobuda civilne družbe, pa naj si bo to šolstvo, vrtci, zdravstvo ali podobne dejavnosti. Sklad za nevladne organizacije v donacijski shemi finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma zato v svojih programih podpira le nevladne organizacije. Njihovo načelo je, da je nujno spodbuditi vsesplošno odgovornost za razvoj in preživetje v ljudeh tudi v tistih delih Evrope, kjer so zaradi centralističnega sistema planiranja in gospodarjenja v preteklosti to komponento zanemarjali. Najpomembnejše je spodbuditi pri ljudeh odgovornost za preživetje.

„Ne sprašujte, kaj vaša država lahko stori za vas, vprašajte, kaj vi lahko storite zanjo.“

//John F. Kennedy

Naša vizija – naša priložnost

Nekoč so na Blokah živeli le od kmetijstva. Sčasoma so se razvili proizvodi, ki so omogočali nastopati tudi na trgu. Danes Bloke niso več le agrarno zaledje, temveč namenski in večpomenski prostor, ki je v partnerskem odnosu z mestom. Za izkoriščanje primerjalnih prednosti se je ves čas spodbujala aktivnost tistih gospodarskih in negospodarskih dejavnosti, ki so v povezavi s kmetijstvom in gozdarstvom omogočale ohranjanje poseljenosti in vitalnosti podeželja.

Pa je to dovolj?

Globalizacija je proces, ki neusmiljeno ruši vse pred sabo, kar ni nanjo pripravljeno. Tradicionalni blagovno-manufakturni proizvodi so pod udarom cenenega blaga z Daljnega vzhoda.

Sodoben svet išče rešitev v neblagovnih proizvodih, kot so: bančništvo, promet, trgovina, turizem, mediji in informatika.

Ta čas je svet v globalni gospodarski krizi. Ponuja ni sta dve možnosti. Prva je počakati, da se stvari same od sebe uredijo in nato počasi slediti toku dogodkov in pobirati drobtine s pogrnjene mize, če jih kaj bo. Lahko pa se odločimo, da sprostimo naše umske potenciale in takoj iščemo pot kako ubežati globalizaciji. Morda je prav ta čas pravi. Velike razvojne stvari so se praviloma rojevale v kriznih časih.

Pomembno je znati odgovoriti na vprašanja, ki se bodo pojavila jutri in za katera še ne vemo kakšna bodo.

//povzeto po blogu dr. Žige Turka

Turizem kot tržni proizvod

V času med prvo in drugo svetovno vojno je bilo na Blokah opaziti prve znake turistične dejavnosti. V tem času so predvsem po zaslugi Rudolfa Badjura pričeli prihajati mnogi ljubitelji smučarskega športa. Na Blokah je bil osnovan Smučarski klub Bloke, njegov namen je bila turistična dejavnost. Vaški gostilničarji so poleg hrane uredili tudi tujske sobe za prenočevanje. Sočasno je delovala tudi šola jadralnega letenja. Žal sta vse te dejavnosti neusmiljeno prerezala vojna in nov družbenopolitični sistem.

V sedemdesetih letih 20. stoletja so ponovno oživela hotenja po tovrstni dejavnosti. Vse pa se je končalo pri nedokončani vlečnici na Liscu.

Turizem se razvija hitreje od drugih gospodarskih dejavnosti. Zato ima prioriteto v razvojnih aktih.

Pomlad je čutiti tudi na Blokah. Občina je pred leti sanirala Bloško jezero. Turistično društvo ureja in organizira Krpanov pohod, ki postaja najbolj množičen pohod v širši okolici. Pomemben turističen proizvod vidi turistično društvo tudi v izgradnji Muzeja bloške smučarske kulture. Društvo je izšolalo tudi petnajst lokalnih turističnih vodnikov in oživilo nekoč popularen Mihaelov semenj. Zadnja leta uspešno sodeluje pri urejanju zimskih tekaških prog. Seveda pa je še vrsta dejavnosti, ki bi širile turistično ponudbo. Le

videti jih je treba.

„Turizem smo ljudje.“

//Slogan Turistične zveze Slovenije

Pomen bloškega smučanja

Bloško smučanje je gotovo velik fenomen, ki je vreden nove poglobljene interdisciplinarne obravnave, pravi zgodovinar dr. Borut Batagelj. Zanimivo je tudi mnenje, ki ga je zapisal dr. Boris Orel v knjigi Bloške smuči. Takole pravi: „Če bi bil kdaj vprašan, s kakšnimi etnološkimi posebnostmi se more ponášati slovenski narod, bi med drugim navedel tudi starodavne bloške smuči. Ljudske smuči z Bloške planote, Vidovskih hribov in sosednjih okolišev sodijo vsekakor med najpomembnejše predmete naše ljudske materialne kulture ter nas morajo zanimati kot nenavaden primer takšnega ljudskega prometnega sredstva pri nas, posebej pa kot pomožni del ljudske noše.“

Ali se tega zavedamo?

V širšem slovenskem prostoru sta več desetletij skrbela za ohranjanje pomena bloškega smučanja v medijskem in strokovnem krogu ljubiteljska zgodovinarja Svetozar in Aleš Guček. V zadnjem desetletju se na znanstveni ravni s to temo ukvarja zgodovinar Borut Batagelj. Pred leti je filmski režiser in snemalec Jože Perko dal pobudo in posnel igrani dokumentarni film o bloškem smučanju. Ta film je finančno podprla tudi občina Bloke. Lani pa je projekt Bloška smučarska kultura, katerega nosilec je Turistično društvo Bloke, pridobilo subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške prek Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma.

V preteklosti je bilo kar nekaj pobud za ustanovitev smučarskega muzeja v Sloveniji. Vse pa so se rojevale zunaj Blok in so vselej naletale na gluha ušesa. Tokrat pobuda prihaja iz domačih logov in naj bi koristila in dajala identiteto Bločanom.

„Pri bloškem smučanju gre konec koncev za enega glavnih identitetnih sider Blok. Žal tega danes zunanji obiskovalec Blok ne more zaznati.“

//dr. Borut Batagelj

Muzealstvo kot sodoben turističen proizvod

Iz zgodovinskih razlogov je definicija muzeja dokaj staromodna, saj pravi, da je muzej neprofitna ustanova v službi družbe in njenega razvoja ter odprta za javnost, ki zbira, proučuje, hrani in ureja materialne dokaze o ljudeh in njihovem okolju. To definicijo so pisali seveda muzealci in jo v delu, kjer govori o neprofitnosti, nekoliko prilagodili svojim potrebam.

V zadnji dveh ali treh desetletjih pa po svetu rastejo kot gobe po dežju muzeji, ki zaradi velikega finančnega vložka ne skrivajo želje po dobičku, čeprav seveda tega ne razglashajo na ves glas. Še zlasti tam, kjer so mogoči sinergijski učinki v drugih dejavnostih. (trgovina, gostinstvo, zabavišča itd.), je dobiček pričakovan. Ti muzeji se le deloma posvečajo znanstvenemu proučevanju, bistveno več pa oblikam in načinu predstavljanja svoje dejavnosti ter lastni promociji. Razstavne zbirke urejajo tako, da so zanimive in dostopne za najširše občinstvo, tudi za hendikepirane osebe, kot so gluhi, slepi, gibalno ovirani in drugi.

Sodoben muzej pa je tudi pomembna družbeno ekonomska kategorija. V razširjeni dejavnosti opravlja naloge turističnega informatorja in vodništva, prodaje spominkov in animatorja turistične dejavnosti. Neposredno se povezuje z dejavnostmi, ki bi jih lahko opredelili kot „svet zabave“. Na drugi strani pa izvaja kulturno izobraževalni program s prirejanjem občasnih razstav, predavanj, posvetovanj in podobno. Je nekakšen kulturni kongresni center v malem. Z občasnimi programi podpira in soustvarja pozitivno družbeno klimo in gradi identiteto kraja. Da mu to uspeva, mora biti arhitekturno privlačen in imeti vsečno opremo. Aktivnosti, s katerimi sobiva, pa morajo delovati na obiskovalca sproščujoče in ustvarjalno.

Tak muzej ni porabnik družbenih sredstev, pač pa ustvarjalec in akter v ponudbi storitev za prosti čas.

„Če ti hoče sreča znesti
zlato jajce, ji hitro spleti
gnezdo!“

//Ljudski pregovor

Pot do cilja

Vizija muzeja in razvijanje njegove zasnove sta nam dala oceno, po kateri bi bilo za delovanje sodobnega muzeja bloške smučarske kulture potrebnih najmanj 1000 m² skupnih površin za muzej in vse spremljevalne prostore. Prva groba ocena za izgradnjo presega dva milijona evrov.

Študijo o zasnovi bloškega muzeja je s subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške prek Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma vodilo Turistično društvo Bloke. Naslednja naloga na poti do muzeja je poiskati institucionalnega lastnika, ki bo deloval tudi v vlogi investitorja. Družbena praksa v Sloveniji kaže, da je to lahko pravzaprav le občina Bloke.

Kako zagotavljati finančne vire?

Družbena praksa v Sloveniji in EU kaže, da je mogoče okrog 70 % sredstev pridobiti iz različnih evropskih skladov. Ostalo bi moral investitor zagotoviti iz lastnih primarnih virov. Tudi to je precejšen zalogaj. Ker pa se je občina Bloke v desetletju delovanja izkazala kot dober gospodar, je v tem času zelo uspešno gradila komunalno infrastrukturo. Zato je le-ta danes gotovo zgrajena kakovostno nad slovenskim povprečjem. Tako bi bilo mogoče za dobo dveh ali treh let preusmeriti več sredstev v strateški razvoj, to pa bo gotovo bloški muzej.

Organizacija delovanja muzeja pa je še dodaten izziv. Novejše prakse delovanja muzejev kažejo, da ekonomsko uspešno delujejo muzeji s podjetniško zasnovo. Tako je torej smiselno muzej oddati v neprofitni najem in upravljanje organizaciji, ki bo prevzela skrb tudi za poslovni rezultat. Javno-zasebno partnerstvo je porok uspeha.

„Kjer je volja, tam je pot.“

//Angleški pregovor

Podpisali smo ekolistino in prvič prejeli ekozastavo

V petek, 20. marca, smo v šolski telovadnici pripravili prireditev, s katero smo počastili naše mamice, mame in babice ter obljubili skrb in pozornost tudi naši materi Zemlji.

Prireditev smo začeli s slovensko in evropsko himno. Nato so se predstavili naši najmlajši otroci iz vrtca Nova vas, ki se tudi že učijo razvrščati odpadke in skrbeti za naravo. Veselo so se zavrteli na odru. S plesom, petjem, deklamacijami in dramatizacijo so se predstavili učenci z razredne stopnje. Starejši učenci so nastopili z recitacijami, mislimi o svojih mamicah in z zahvalo mamicam za njihov trud v angleškem jeziku. Sedmošolci so kot ekofajerji s transparenti predstavili vsebino naše ekolistine. Obiskovalcem smo predstavili, kaj pomeni obiskovati ekošolo ali ekovrtec in kaj vse ekošolci delamo v letošnjem šolskem letu. Sledil je slavnostni podpis ekolistine, ki sta ga podpisali dve predstavnici učencev, nacionalna koordinatorka, župan občine Bloke, predstavnik staršev, ravnateljica osnovne šole in vrtca in koordinatorka na šoli. Gospa Nada Pavšer je povedala nekaj spodbudnih besed o aktivnostih slovenskih ekošol in pomenu njihovih aktivnosti. Mladinski zbor je za zaključek zapel šolsko ekohimno, ki smo jo ob zaključku prireditve še enkrat zapeli vsi skupaj.

Ponosni smo, da smo uspeli pripraviti zelo prijetno prireditev, ki jo je obiskalo veliko otrok in njihovih staršev, pa tudi ostalih krajanov. Ob tej priložnosti so se predstavile tudi gospodinje iz sekcije Zarja z razstavo vezen in in velikonočnih jedi, ki so nam jih ponudile tudi v pokušino.

Po slavnostnem podpisu ekolistine je bilo potrebno že začeti z zbiranjem podatkov o delu ekošole in ekovrtca v tem šolskem letu. Konec meseca aprila smo morali oddati poročila o zaključku dela v celoletnem projektu Zdravo

življenje, ki je potekal v šoli in vrtcu. V začetku meseca maja pa je bilo potrebno oddati zaključno poročilo o celoletnem delu naše ekošole in ekovrtca.

V maju se je zaključil tudi projekt ekobralna značka, v katerega so bili vključeni starejši otroci iz vrtca, vsi učenci od prvega do petega razreda in tudi nekaj učencev od šestega do devetega razreda. V letošnjem šolskem letu smo zbirali tudi odpadne tonerje in kartuše, izrabljene baterije, odpadni papir, ločevali odpadke, čistili okolico šole, objavljali prispevke na spletni strani ekošole in v Bloškem koraku, sodelovali na ekokvizu za osnovne šole, pred šolo smo posadili dve jablani, otroci iz vrtca pa so sodelovali v projektu Zeleni nahrbtnik.

Bili smo uspešni in 5. junija smo prvič postali prejemniki zelene zastave ekošole, ki je potrdilo o uspešnem delu naše šole in vrtca v projektu Ekošola kot način življenja. Podelitev zastav je bila v Ljubljani, pred halo Tivoli. Na prireditvi so se ekošole predstavile s svojimi izdelki na ekofestivalu. Vse zbrane so nagovorili nacionalna koordinatorka gospa Nada Pavšer, minister za okolje in prostor gospod Karel Erjavec in minister za šolstvo dr. Igor Lukšič. Prireditev je povezovala Damjana Golavšek.

S projektom Ekošola kot način življenja bomo nadaljevali še naprej. Pridobljeno zeleno zastavo moramo vsako šolsko leto potrditi s skrbjo za okolje in vključevanjem v projekte.

Skrb za okolje in naravo morata postati pomembni nalogi v življenju naših otrok, saj bodo prav oni tisti, ki bodo vplivali na kvaliteto življenja na našem planetu v prihodnosti.

Helena Šivec, koordinatorka ekošole

Zemlji smo voščili za njen praznik

22. april je DAN ZEMLJE, ko bi se moral vsakdo malce zamisliti, kaj kot posameznik in družba lahko stori, da bi ohranili Zemljo čimbolj čisto.

V OPB smo se pogovarjali, kako lahko vsak sam prispeva drobec k čim manjšemu onesnaževanju okolja.

In kaj so ugotovili otroci, kako lahko sami pripomoremo k varovanju naše matere Zemlje?

Zbiramo in ločujemo odpadke.

Opadke mečemo v koše za smeti.

Pojdimo peš ali s kolesom, namesto z avtom.

Uporabljajmo čim manj strupenih sredstev pri pridelavi sadja in zelenjave.

Razumno uporabljajmo vodo in električno razsvetljavo.

Posadimo drevesa.

Zemlji smo ob njenem prazniku voščili tudi mi, podaljšančki. Iz odpadnih jogurtovih lončkov in kuhalnic smo naredili cvetlične lončke z okrasnim metuljem. Cvetlični lonček pa ni ostal prazen. Vanj so otroci posejali krešo in jo pridno zalivali.

Reciklirali smo tudi star papir in sami izdelali novega. Kako?

Star časopisni papir smo natrgali na koščke in ga dali v električni mešalec. Prilili smo toliko vode, da je pokrila ves časopisni papir. Dodali smo še malo mizarskega lepila Mekol. Nato smo vse dobro zmešali, da smo dobili papirno kašo. Precedili smo jo skozi gosto cedilo in jo nanesli na pripravljen polivinil. Z valjarjem smo jo poravnali ter pustili, da se posuši.

Suh papir je debelejši in trši od običajnega. Razrezali smo ga na manjše kose, na katere so otroci slikali, nekateri pa so izdelali slikanico.

Nina Zver

Ekobralna značka

V četrtem razredu smo v letošnjem šolskem letu prvič izvedli EKObralno značko. Z učenci smo se pogovarjali o tem, da smo za stanje na naši Zemlji odgovorni prav vsi in da bomo v tem šolskem letu pazili na naš planet. Tako smo skozi celo šolsko leto ločevali odpadke, varčevali z elektriko in vodo, zapirali okna ter vrata idr.

Pogovarjali smo se tudi o varčevanju s toplotno energijo, zato smo si s hišnikom ogledali centralno napeljavo na šoli in se pogovorili o varčni uporabi le-te.

Tej aktivnosti, ki je bila povezana tudi z učnim načrtom četrtega razreda, je sledilo branje knjige Vesne Božiček z naslovom Da bi zopet zaživila pravljica. Pogovorili smo se o njeni vsebini in o tem, kako bi mi lahko bolje poskrbeli za naše okolje. Predloge učencev smo zapisali na tablo, se o njih pogovorili in nato izdelali plakat z naslovom Spoštujmo naš planet! Na njem smo s slikami predstavili pravilno in napačno ravnanje ljudi v vsakdanjem življenju.

Plakat smo nato razstavili v EKOkoritku.

Vse leto smo bili vestni EKOUčenci. Ob koncu šolskega leta pa smo za vsa naša prizadevanja na šoli prejeli EKOzastavo.

Ksenja Brus

Čistilna akcija

Učenci planinskega in gasilskega krožka smo se udeležili čistilne akcije, ki jo je v mesecu aprilu organizirala naša občina. Želimo, da je naša bloška narava lepa in neokrnjena, zato smo si nadeli bele rokavice in odstranili črna odlagališča ob volčjanski poti. Pobrali smo tudi smeti ob cesti in okoli našega jezera.

Naš moto: »V naravi ni nepravilnosti – razen človekovih.« (Friedensreich Hundertwasser)

*Mentorica planinskega in gasilskega krožka
Pavla Ponikvar*

Ekodogodki

Zeleni nahrbtnik v vrtcu

»Zeleni nahrbtnik« je prišel k nam iz vrtca Cerknica že 9. februarja 2009. Prinesla ga je vzgojiteljica, ki je tam koordinatorka tega projekta. Mi pa smo ga s pomočjo DPM Cerknica, Bloke in Loška dolina odnesli v Grahovo. Izlet je bil pravo doživetje. Ob odhodu nahrbtnika pa se naloge še niso zaključile, saj jih je bilo veliko, bile pa so obširne.

Močna motivacija za aktivnosti pride z zunanjo osebo, ki prinese nahrbtnik, v katerem so naloge. V njem je tudi zemljevid z označeno potjo nahrbtnika in lutko, ki opazuje, vzpodbuja in pohvali otroke. Pri nas je to žabica, ki jo lahko srečamo v naravi.

Naloge smo povezali z vsebino ekobralne značke in s tem še več časa posvetili ločevanju odpadkov. Porodila se nam je ideja, da si izdelamo mini eko točke. Prva naloga je bila zbiranje odpadne tetrapak embalaže. Ob izdelavi kontejnerjev smo se zabavali, uživali in razvijali ročne spretnosti. Vodijo nas pokrovi, ki so take barve kot na pravih ekoloških otokih. Da si nekaj bolje zapomnimo, je prav, da je enostavno za pomnjenje. In barve so zelo transparentne. Veliko časa smo posvetili pogovoru ob iskanju slik v prodajnih katalogih. Otroci so razpravljali, razmišljali in iskali rešitve. Izrezane slike so razvrstili po tem, kam bi embalažo odvrgli, da bi jo z reciklažo lahko spet koristno uporabili. Sami so prišli do zaključka, da je včasih tudi embalaža enega izdelka iz različnih materialov in zato ne spada vse v »isti koš«, kot radi rečemo. Slike so tej ugotovitvi primerno razrezali (steklenica in pokrov, papirna škatla bonboniere in plastični predalčki.)

Ob dnevu, ki je bil za nas nekaj posebnega, saj smo podpisali ekolistino, smo odnesli domov tudi izdelke. Vzgoja za ločevanje odpadkov se sedaj nadaljuje po družinah, mi pa ob pobarvanki in dopolnjevanji utrjujemo znanje. Prav z našimi ekootočki bomo širili znanje o ločevanju in zbiranju odpadkov za reciklažo.

Z odhodom otočkov domov se misel zelenega nahrbtnika seli po domovih. Veliko smo naredili v času od prihoda nahrbtnika do sedaj. Utrjevanje in nenehno nadgrajevanje pa se ne konča. Naloge so bile primerne, prav tako ideja o širitvi znanja domov. Če bo vsaj eden od staršev pričel z ločevanjem odpadkov zaradi naših otočkov, bomo ponosni.

Vzgojiteljici Martina Ivančič in Ivica Šega

Medrazredno povezovanje

V sklopu projekta EKOšola smo v šolskem letu 2007/08 kot rdečo nit projekta določili medsebojne odnose. Razredničarki tretjega in četrtega razreda sva natančneje razvijali odnose med učenci samimi in med različnimi generacijami.

Ker se nama ta vsebina zdi zelo pomembna, sva se že drugo leto zapored odločili, da skupaj pripraviva nastop za stanovalce doma za ostarele občane v Cerknici in za starše tretješolcev in četrtošolcev. Letos pa sva na pobudo vzgojiteljic nadgradili naše delo še z nastopom za vrtčevske otroke.

V skupinskem delu vidiva prednost v tem, da učenci navezujejo stike, sklepa-jo tesnejše prijateljske vezi, se opazujejo in tako učijo drug od drugega – tudi starejši od mlajših, in sicer kvalitet in znanja, ki se ne navezujejo na samo snov. Obenem se učijo tudi potrpežljivosti in s svojim obnašanjem izkazujejo strpnost drug do drugega ter si krepijo samozavest z nastopanjem pred različno publiko.

Opazili sva tudi, da četrtrtari podoživljajo prijetne občutke iz obdobja, ko so obiskovali tretji razred, tretarji pa z zanimanjem spremljajo, kaj se bodo učili v četrtem razredu.

Učenci so teh skupnih nastopov vedno veseli in radi sodelujejo, saj doživljajo občutek uspeha ob uspešno izvedenem nastopu.

Ksenija Brus in Barbara Širaj

Obisk Loške doline

V sredo, 10. 06. 2009, smo imeli četrtrtari in petarji zadnji kulturni dan. Odšli smo na potep v sosednjo občino – Loško dolino. Občudovali smo kulturno dediščino, ki so nam jo zapustili naši predniki.

Najprej smo se odpeljali do izvira Obrh, ki je le eden izmed izvirov reke 'Ljubljanice', saj kot veste le-ta večkrat ponikne in se znova prikaže na površju pod drugim imenom, dokler v Močilniku ne dobi imena Ljubljani-ca. Ob izviru smo si ogledali tudi že razpadajočo posest, ki še kaže znake, da je v preteklosti tu živela bogata družina. Danes tam obratuje le še žaga.

Sledil je voden ogled gradu Snežnik. Vodička nam je pripovedovala o življenju plemiških družin, ki so se skozi različna obdobja naselila na tem gradu, nato pa smo si prostore in predmete, ki jih je uporabljala zadnja tu živeča družina, tudi ogledali.

Zelo zanimiv del našega popotovanja je bil tudi ogled polharske razstave, saj nam je gospod, ki nas je vodil skozi živalski svet, tako nazorno pripovedoval, da smo ob njegovih besedah čisto onemeli. Marsikatero stvar smo namreč prvič slišali o živalih, ki prebivajo v naših gozdovih in jih dobro poznamo.

Za konec pa smo pustili najslajše. Odpravili smo se namreč v Križno jamo, kjer smo ob vhodu dobili škornje in svetilke ter po razgibani poti odšli do prvega jezera. Na poti smo si ogledovali lepote jame, ki so značilne zanjo, najbolj pa smo se razveselili vožnje z gumenjakom, ki je v nas vzbudila občutke, da bi se pa v to jamo vrnili še kdaj.

Pripravili Ksenija Brus in Pavla Ponikvar

Kaj vse smo počeli prvarji?

LETOS SE JE DOGAJALO VELIKO ZANIMIVEGA ...

... obiskali smo eko kmetijo ...

... se učili o varnosti v prometu ...

... se igrali z ogromnimi kockami ...

... izdelovali voščilnice iz odpadnega materiala ...

... se veselili na snegu ...

... obiskali abecedno hišo ...

... zaigrali igrico o babici zimi ...

... se obdarovali ...

... sodelovali v ekobralni znački ...

... brali skupaj s starši ...

... slikali na prostem ...

... spoznavali zanimive živali ...

... in še veliko drugega. Bilo je res super. Pa lep pozdrav,

učenci 1. r. z učiteljico Petjo Ilejšič

Beremo za Bralno značko

Letos je bralo 99 učenk in učencev, kar je 74 % vseh otrok na šoli. Veseli smo, da se interes po branju na šoli izboljšuje, saj smo letos prebrali več kot lansko leto.

Brali so tudi otroci v vrtcu v skupini Metuljev in Čebelic.

Posebna pozornost je bila namenjena šestim učenkam iz 9. razreda, ki so pridno brale vsa leta šolanja in postale Zlate bralke. BZ Slovenije jim je podelila knjigo o znamenitem slovenskem pionirju raketne in vesoljske tehnike Hermanu Potočniku, DPM Cerknica-Bloke-Stari trg pa enodnevni izlet v Gardaland.

Bralno značko je podelila slovenska mladinska pesnica in pisateljica Barbara Gregorič Gorenc.

Mentorica Martina Kočever

Ljudje smo svobodni

JE BILA TEMA RAZPISANEGA NATEČAJA PESMI HAIKU, KI JE JAPONSKA PESNIŠKA OBLIKA IN DOBIVA SVOJE MESTO TUDI V SLOVENSKI KNJIŽEVNOSTI. STROKOVNA KOMISIJA JE IZBRALA SLEDEČE PESMI IN JIH OBJAVILA V KNJIGI.

*Meni najlepše dišijo počitnice
in sonce, ki med njimi sije.
Boris Hiti, 7. razred*

*Sneg diši kakor ti.
Narava diši kakor ti.
V tebi ni rože.
Dominik Kotnik, 7. razred*

*Vse je belo, vse se blešči,
ob jutranji zarji te vse veseli:
stopinje v snegu, oblaki na nebu.
Teja Hribar, 8. razred*

*Na Blokah sneži.
Le kaj bi Bločani brez snega?
Špela Lavrič, 6. razred*

*Narava je trava,
narava je sneg.
Narava je tudi beli led.
Gal Vavtar, 8. razred*

Mentorica Martina Kočever

Makete antičnih zgradb

Odpadne kartonske škatle in kartonski tulci so lahko prav zabaven in uporaben material. Iz njih so ustvarjalne in spretnke roke Jana, Mateja, Eve in Jureta izdelale makete antičnih zgradb. Ob tem so spoznali, da so bili Rimljani zelo dobri gradbeniki, ki niso gradili le trdnih zgradb, ampak so bile to tudi prave umetnine. O trdnosti njihovih zgradb se lahko prepričamo še danes, saj po dva tisoč letih burnega zgodovinskega dogajanja nekatere zgradbe še vedno stojijo ali pa so vidni njihovi ostanki. Tudi na Blokah je tako, saj v vaseh Benete in Lužarji še lahko vidimo ostanke obrambnega zidu, ki so ga zgradili rimski vojaki, da bi lažje branili svoj imperij pred vdori barbarov iz severa in vzhoda v 3. stl.

Makete so bile predstavljene na razstavi v šolski galeriji.

Mentorica Andreja Mestek

Makete Eve Premrov, Jana Ponikvarja, Mateja Milavca in Jureta Premrova iz 7. razreda

Ljudska pravljica

ČETRTŠOLCI SMO PRI POUKU SLOVENŠČINE BRALI LJUDSKE PRAVLJICE, SE POGOVARJALI O NJIHOVIH ZNAČILNOSTIH IN SE ŠE SAMI PREIZKUSILI V PISANJU LE-TEH.

PREBERITE JIH IN SAMI PRESODITE, KAKO DOBRO NAM JE USPELO.

Mentorica Ksenija Brus

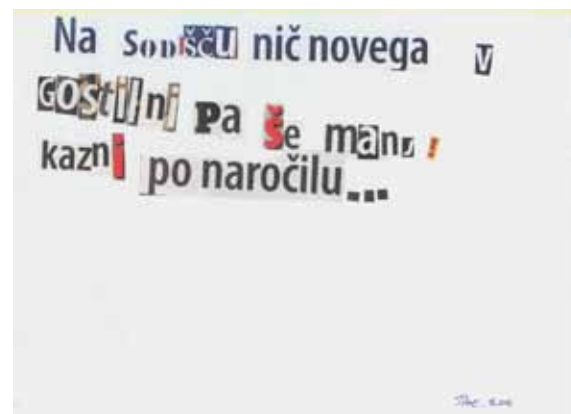
TEKMA ZA IMETJE

Nekoč pred mnogimi leti je živel kmet, ki je bil že zelo star. Imel je tri sinove in veliko posest, na kateri so rasle lepe zlate hruške. Pred smrtjo se je moral odločiti, komu od treh sinov bo zapustil imetje. Rekel jim je: »Tisti, ki bo moje ovce napasel tako, da potem ne bodo marale sladkih zlatih hrušk, bo dobil vse imetje.« Prvi dan je šel past najstarejši sin. Past je šel v deteljo in si mislil, da po detelji že ne bodo marale lepih, zlatih in sladkih hrušk. A ko je prišel domov, je oče čakal s hruško na pragu in ovce so kot ponorele zdvijale k njemu. Oče pa je samo pogledal sina in zmajal z glavo. Naslednji dan je šel past srednji brat. Past je šel v žito. Mislil si je enako kot najstarejši brat. Ko je prišel domov, se je zgodilo enako kot s starejšim bratom. Nazadnje pa je šel past še najmlajši sin. Naredil si je načrt in odšel pasti na navadno travo. Vrnil se je pozno popoldne. Njegova brata pa sta prišla že ob dvanajstih. Oče je mislil, da je že kaj narobe, da ga še ni doma. Kmalu pa ga je zagledal v daljavi. Počakal je, da je prišel do njega. Ko je ovcam pokazal zlato hruško, se jim je zableščalo in so kot pijane šle v hlev.

Brata pa nista mogla verjeti svojim očem. Najmlajši brat bi že skoraj dobil imetje, pa sta bila brata vztrajna pri prepiranju in sta očeta izprosila, da jim je dal še eno možnost. Zdaj je dal oče vsakemu sinu sto dinarjev in jim rekel: »Pojdite in pripeljite svoje žene. Tisti, ki bo pripeljal najlepšo ženo, bo dobil imetje. Časa imate natanko en mesec.« In so šli vsi trije v svet. Starejša dva sta na križišču mlajšega pretepla in mlajši je šel po drugi poti

Petero konsov

UČENCI DEVETEGA RAZREDA SO PO BRANJU KOSOVELOVE PESMI TUDI SAMI USTVARILI NEKAJ KONSOV, T. J. POSEBNIH PESNIŠKIH OBLIK, KATERIH MOJSTER JE BIL PRAV OMENJENI PESNIK. STVARITVE ANJE KNAP, TINETA JAKOPINA, ROKA MAJDIČA, BLAŽA KRAŠEVCA, KARMEN KRAŠEVEC TER ALESSANDRE LAVRIČ CASCIO PA TUDI NISO KAR TAKO. PREBERITE!

do velikega gradu. Ko je prišel do gradu, je vstopil in vprašal: »Je kdo... tuuuu?« Nihče se ni oglasil, razen stare mačke. Ko je zagledal mačko, jo je vprašal, če kdo tu stanuje. Ona pa je odgovorila: »Ne, kaj pa iščeš oziroma potrebuješ?« On pa ji je odgovoril: »Iščem si lepo ženo.« Ona pa mu je odgovorila: »En mesec lepo skrbi zame in ti bom pomagala poiskati lepo princesko.« Najmlajši sin se je strinjal in skrbel zanjo en mesec. Mesec je hitro minil in brat je videl, kako gresta starejša brata z lepima princesama domov. Natulil je mačko, da se ni držala dogovora, mačka pa ga je pomirila, mu dala prstan in rekla: »Ko bo ura dvanajst, ga trikrat zavrti in pred teboj se bo prikazala najlepša princesa na svetu.« Naredil je tako, kot je naročila mačka. Dobil je najlepšo ženo in vse očetovo imetje ter živel srečno do konca svojih dni.

David Kraševac, 4. a

ZLATA PTICA

Nekoč je za devetimi gorami in za devetimi vodami živel reven kmet s tremi sinovi. Živel so v stari bajtici sredi gozda. Vsak dan so hodili sinovi na travnik svinje past. Nekega dne se je po vsej deželi razvedelo, da je v kraljestvu nekaj narobe. Može so hiteli h kralju in kmalu je pred gradom nastala dolga kolona. Vsak je hotel slišati, kaj se dogaja. V vrsto so stopili tudi trije sinovi, da bi slišali to novico. Zaslišal se je kraljevi glas: »Kdo mi krade moje prelepe zlate hruške?!« Ljudstvo se je spogledalo: »Le kdo bi to naredil?« Spet se je zaslišal kraljevi glas: »Kdor ujame tatu, ta dobi mojo hčer za ženo!« Ko so to slišali, se je starejši brat opogumil. »Jaz grem in ujame tatu,« je zaklical in odšel. Dobil je kraljevo puško, se postavil na kraljevi vrt in stražil. Nikjer ni bilo ne duha ne sluha o tatovih. Zjutraj ga je prebudil sam kralj in mu povedal, da je zaspal. Tako se je odpravil nazaj domov. Enako se je zgodilo tudi s srednjim sinom. Nazadnje se je opogumil še najmlajši brat. Dobil je kraljevo puško in odšel na vrt. Tam ga je pričakala starka z besedami: »Vzemi ta prstan. Ko boš zagledal tatu, ga sedemkrat zavrti,« in izginila. Sredi noči je priletela nad vrt zlata ptica. Mlajši sin je hitro sedemkrat

zavrtel prstan. Vrt se je razsvetlil. Takrat je sin zagledal zlato ptico pred sabo v kletki. Kletko je skril pod odejo in zaspal. Kralj ga je zjutraj zbudil ves vesel, da so vse hruške na svojem mestu. Mlajši sin je postavil kralju pred oči še kletko, v kateri je bila zlata ptica. Kralj se je razveselil in takoj priredil gostijo. Najmlajši sin se je oženil s kraljično in živel sta srečno do konca svojih dni.

Martin Drobnič, 4. a

ZLATA PTICA

Nekoč je živel reven kmet, ki je imel tri sinove. Odločil se je, da vsakemu od sinov da eno seme. Najstarejšemu je dal največje seme. Sin ga je posadil in iz njega je zrastle čebula. Srednjemu sinu je dal srednje veliko seme. Sin ga je posadil in iz njega je zrastle buča. Najmlajšemu pa je dal najmanjše seme. Sin ga je posadil in čez nekaj let je iz zemlje zrastle velika hruška. Ko je nekega dne najmlajši sin zjutraj vstal in pogledal skozi okno, ga je kar vrglo iz postelje. Trikrat se je zasukal in še enkrat pogledal skozi okno. Tam, kjer je posadil seme, je zdaj zrastle velika mogočna hruška. Na hruški pa je zagledal še nekaj zatega. Hitro je stekel ven in pogledal od blizu. Skozi veje, ki so se prepletale vse povprek, ni videl skoraj ničesar. Malo zatem pa je razločil, da so tisto hruške. Odšel je v hišo in veselo novico povedal še ostalim članom družine. Vsi so bili zelo veseli. A ko je šel drugi brat pogledat to čudo, je s seboj prinesel slabo novico. Povedal jim je, da je na drevesu le še ena hruška. Bratje seveda niso želeli ostati brez hrušk, zato jo je šel najmlajši brat stražit. Vzel je puško in jo napolnil z grahki. Ni še dolgo čakal, ko je naenkrat priletel ptič. Sin je mislil, da ne bo nič, vendar je ptič vzel še edino hruško. Sin je hitro pograbil puško in ga ustrelil. Iz ptica se je vsula kepa zatega prahu in prstan. Sin je prstan odnesel v hišo na mizo in iz prstana se je začel usuvati denar. Pospravili so denar in nakupili vse, kar so potrebovali. S prstanom so obogateli in živel srečno do konca svojih dni.

Ajda Hiti, 4. a

Gasilski krožek na naši šoli

Na naši šoli že vrsto let deluje gasilski krožek. V njem se učenci seznanjajo z gasilskimi veščinami, predvsem pa s preventivnimi dejavnostmi, da do požara ne bi prišlo. Kar 42 učencev – gasilcev se je udeležilo ekskurzije v Gasilsko brigado v Ljubljani. Ogledali so si delo in opremo poklicnih gasilcev. Najbolj so bili navdušeni nad spustom gasilca po drogu in spretnim oblačenjem v zaščitno obleko. Ogledali so si prek 20 vozil iz voznega parka. Podobni vozili bomo kmalu dobili tudi v občinskih prostovoljnih društvih. Občini Bloke oz. gospodu županu se zahvaljujemo za plačilo prevoza.

Mentorica gasilskega krožka Pavla Ponikvar

Obiskali smo Dom za ostarele občane v cerknici

Učenci tretjega in četrtega razreda smo obiskali stanovalce doma za ostarele občane v Cerknici in jih razveselili z nastopom.

Zaigrali smo jim dve igrici, peli ljudske pesmi, igrali na inštrumente in zaplesali dva ljudska plesa. Ob odhodu so nas poslušalci obdarili s škatlico, polno sladkih bonbonov. Zahvalili so se nam tudi za razstave, ki smo jih pripravljali čez celo šolsko leto.

Srečanja so bili veseli tako učenci kot tudi stanujoči in zaposleni v domu. V upanju na sodelovanje v prihodnje smo se po dobri urici poslovili.

Vabimo vas, da si ogledate nekaj utrinkov z našega nastopa.

Ksenija Brus in Barbara Širaj

Kolesarski izpit

Že v 4. razredu so učenci osvojili kar veliko prometnega znanja, to znanje pa so še nadgradili v 5. razredu. Vsi učenci so opravili teoretični del kolesarskega izpita, po nekaj urah vožnje s kolesom pa tudi praktični del in spretnostno vožnjo na poligonu. Pred tem so bila kolesa tehnično pregledana in označena z nalepko Varno kolo v prometu. Svet za vzgojo in preventivo v cestnem prometu, ki uspešno deluje tudi v naši občini, je učencem podaril čelade, ki bodo varovale bistre glave. Ob tej priložnosti se mu lepo zahvaljujemo.

Sodelovali smo v projektih Pasavček in Policist Leon svetuje. Zaradi večje varnosti bomo v avtomobilu vedno privezani. Sodelovali smo s policistko gospo Lidijo Jurkovič. Tudi njej hvala.

Mentorica prometne vzgoje Pavla Ponikvar

Pikapolonice

Smo najmlajši člani vrtca. Imenujemo se »Pikapolonice«. Stari smo od 1 – 2 leti. Vseh skupaj nas je 13 korenjakov, in sicer 6 deklic (Nina, Urška, Manca, Karin, Katarina in Gaja) ter 7 dečkov (Marcel, Rok, Aljaž, Jan, Nikolaj, Filip Jan in Jernej). Od začetka letošnjega šolskega leta do danes se nam je nekaj otrok na novo pridružil, tisti malo starejši otroci pa so prestopili v starejšo skupino, k Metuljčkom. V vrtcu je vedno zabavno. Veliko se igramo, radi poslušamo, pojemo otroške pesmice, plešemo, telovadimo, rišemo, gledamo slikanice, hodimo na sprehode in še bi lahko naštevali. Vsak dan postajamo bolj samostojni, sezuti in pospraviti znamo copatke, jesti z žlico, se umivati, pa tudi kahlica nam ni več tuja. Sedaj, v poletnem času, se radi zadržujemo v prijetni senci, na svežem zraku. Uživamo v peskovniku, kjer nam dela nikoli ne zmanjka. Vedno pa imamo na glavi pokrivala, da nas varujejo pred močnim soncem.

Vzgojiteljica Iza Kranjc

Obisk v Domu starejših občanov v Cerknici

V MESECU APRILU SMO SE Z AVTOBUSOM ODPELJALI V CERKNICO, V DOM STAREJŠIH OBČANOV, KJER SMO JIM S SVOJIM KULTURNIM PROGRAMOM POPESTRILI ČETRTOVO DOPOLDNE.

Kaj pa sploh je ta ustanova? To je vrtec za odrasle ljudi, ki sami težko skrbijo zase. Tako nam je povedala gospa Ješelnikova, ki nas je prijazno sprejela in popeljala v njihovo prostoro, kjer smo nastopali.

Srečanje je bilo za otroke posebna izkušnja, ki je ni mogoče doživeti v domačem okolju.

OTROCI SO SVOJE VTISE STRNILI V NASLEDNJE MISLI

MANCA: všeč mi je bilo, ko so me povabili, da bi šla z njimi plesat, potem ko sem delila rožice in dobila darilce.

NUŠA: všeč mi je, da imajo sive lase.

LOVRO: nisem vedel, zakaj ima odrezano nogo. To se mi je zdelo čudno.

ZARJA: všeč mi je bilo, ko sem prvič govorila v mikrofona. Všeč so mi bila darilca, ki smo jih dobili.

JAKOB: všeč so mi bile na steni lepe rože v okvirju in torta.

TJAŠA: všeč so mi bila darilca, ki smo jih dobili.

KATJA: tista teta, ki je bila tako majčkена.

SARA: avtobus.

LUKA: na avtobusu mi je bilo všeč.

ALJOŠA: torta, ki smo jo jedli.

JAKA: nič.

JOŽE: da smo dobili darilca.

LUKA: ko smo dobili darila.

JAKA: lepo mi je bilo, ko smo dobili škatlice.

HANA: všeč mi je bilo, ker smo šli na obisk in smo nastopali. Lepo mi je bilo, ko so nas pogostili in dali škatlice.

LEA: ko so peli dedki in babice.

ANDRAŽ: lepo mi je bilo, ko sem videl mamo Fani.

PATRIK: všeč mi je bilo, ker sem bil kuža in so me vsi poslušali, kako sem lajal.

NIKE: da sem dobila bonbončke. Bala sem se dedkov in babic.

TJAŠ: bilo je fino.

Ivica Šega in Martina Ivančič

Valetno slovo od devetošolcev

Letošnja generacija osemnajstih devetošolcev (šest deklet in dvanajst fantov) se je 12. junija poslovila od naše šole in odpravila novim izkušnjam in uspehom naproti v širni svet. Z iskrenimi željami po najboljšem so jih že po tradiciji na zaključni svečanosti–valeti, pospremili na zadnji stopnički osnovnega šolanja učitelji in starši. Ob koncu svečanosti smo slavnostno podelili spričevala in priznanja.

Osnovna šola Toneta Šraja Aljoše Nova vas generacija 2009

Obisk pri županu

V sredo, 10. junija, je župan občine Bloke gospod Jože Doles sprejel učenke, ki so se v obdobju devetletnega šolanja še posebej izkazale na raznih področjih. Gospod župan je zbrane nagovoril in poudaril pomen šolanja za našo občino ter jih pozval, naj se svoje domače občine vedno spominjajo ter se vračajo nazaj, čeprav jih bo pot popeljala drugam. Ob tej priložnosti je občina prizadevne učenke nagradila s knjigo.

Srečanja pri županu so se udeležile učenke Mirjam Drobnič, Karmen Kraševac, Anja Knap in Alessandra Lavrič Cascio.

S plesom na počitnice

Za nami je še eno šolsko leto, ki smo ga zaključili eni bolj, drugi pa manj uspešno. Za dva meseca pozabite na šolo, se spočijte in si naberte moči za nov začetek v jeseni.

S plesalci plesne šole Plesno mesto smo 24. 06. 2009 zaplesali v počitnice.

Pa srečno do 1. septembra 2009.

Ravnateljica Milena Mišič

Talentirani atleti v samem državnem vrhu

NA OŠ V NOVI VASI SE KLJUB MAJHNOSTI IN SLABIM ATLETSKIM POGOJEM ŽE TRI DESETLETJA UDELEŽUJEMO REGIJSKIH TEKMOVANJ V ATLETIKI. DOBER REZULTAT PA NAJBOLJŠE ATLETE PRIPELJE NA DRŽAVNO TEKMOVANJE, KJER SE ZBERE VES NAJBOLJŠI POTENCIAL V DRŽAVI SLOVENIJI, TO SO ATLETI KI REDNO TRENIRAJO PO ŠTEVILNIH ATLETSKIH KLUBIH.

DVAKRAT TRETJI SKAKALEC V DALJINO

Leta 1996 je učenec 6. razreda Janez Mišič v skoku v daljino osvojil tretje mesto in uspeh leta 1998 ponovil. Za redno treniranje so se zanimali številni atletski klubi, a žal so bile Bloke zanje predaleč. Uspehe je ponavljal tudi kot srednješolec in sedaj svojo športno pot nadaljuje kot košarkar 1. b košarkarske lige.

PO ENAJSTIH LETIH IMAMO ZOPET STOPNIČKE

Tretji šprinter med mlajšimi učenci v državi – Jaka Komidar.

Tudi letošnje šolsko leto so se učenci naše šole udeležili tekm za šolski atletski pokal. Področnega prvenstva v Postojni, na katerem je sodelovalo dvajset šol, se je udeležilo osemindvajset učencev in učenec iz Nove vasi. Tekmovali se zelo dobro, saj so osvojili kar tri medalje.

Blaž Rot je bil tretji v metu žogice med mlajšimi učenci, Jaka Komidar je v isti kategoriji zmagal v teku na 60 metrov, Rok Pavčič pa je zmagal v teku na 60 metrov med starejšimi učenci. Osvojenih je bilo še nekaj 4., 5. in 6. mest.

Rezultata sta Jaka Komidarja in Roka Pavčiča uvrstila na državno tekmovanje, ki je bilo v Novi Gorici. Nastopilo je čez 500 finalistov iz 256 šol iz cele Slovenije

Rok Pavčič je osvojil 19. mesto v teku na 60 metrov v kategoriji starejših učencev, Jaka Komidar pa je stopil na zmagovalni oder, saj si je pritekel bronasto medaljo v šprintu na 60 metrov med mlajšimi učenci.

Uspeh je toliko večji, ker v Novi vasi nimamo tekaške steze. Skozi leta opazamo, da bi se Bloke lahko ponašale z vrhunskimi športniki, a žal pogojev za razvoj teh talentov ni. Potrebno bi bilo več vlagati v mlade in jim zagotoviti kar najoptimalnejše pogoje za razvoj, to so ustrezne vadbene površine in strokovni kader.

Nace Farkaš

Tek po Bloški planoti za Notranjski tekaški pokal

Tretja sezona tekov za NTP je v polnem teku, za nami je že pet tekov. Naslednji tek bo 12. septembra na Bloški planoti. Športno društvo bo ob pomoči osnovne šole organiziralo tek po Bloški planoti. V okviru tega teka bo tek odraslih (6300 metrov) in otroški teki. Na teh osnovnošolcev je naša zastopanost že sedaj zelo dobra in uspešna, pogrešamo pa odrasle bloške tekače in tekačice. Zdaj je izredna priložnost, da se veliki družini tekačev pridružite tudi vi. Do septembra je ravno dovolj časa, da se pripravite in brez težav premagate razdaljo dobrih šestih kilometrov. Vodilo naj vam bo: »Važno je sodelovati, ne zmagati!«

Kako se lotiti teka? Najprej tečete krajše razdalje v počasnem tempu (pogovorni) v kombinaciji s hojo. Nato počasi zmanjšujete delež hoje in podaljšujete čas teka. Po nekaj takih treningih boste brez težav v počasnem tempu zmogli razdalje pet kilometrov in več. Vadba mora biti seveda redna, vsaj dvakrat do trikrat na teden, in naj traja vsaj 30 do 40 minut. Pred tekom se ogrejte in naredite raztezne vaje. Taka vadba vam bo omogočila, da boste brez težav pretekli razdaljo na septembrski tekmi. Za tiste, ki želijo teči nekoliko hitreje, pa je potrebna še vadba moči (tek v klanec enkrat tedensko) in vadba hitrosti–intervalni trening (določena razdalja z 80 % hitrostjo (500m), nato hoja, da se srčni utrip umiri, potem pa vse še neka-jkrat ponovimo. Pred treningom hitrosti moramo natrenirati moč. Tudi trening hitrosti naj bo na sporedu le enkrat tedensko, da ne pride do utrujenosti. Najboljše bo, če boste potem, ko boste že opravili trening moči, kombinirali trening tako, da bo en teden na sporedu vadba hitrosti, naslednji pa trening moči. Še en nasvet–ne pozabite piti, najboljša je voda. Veselo na delo. Vidimo se septembra na teku po Bloški planoti.

Nace Farkaš

ŠD Bloke
vabi na
**1. tek po
Blokah**
v nedeljo,
13. 9. 2009.

NOTRANJSKI
TEKAŠKI
POKAL 2009

Start je ob 10:00 na travnatem igrišču v Novi vasi.

Trasa je dolga 6.5 km in je pretežno ravninska, primerna tudi za rekreativne tekače.

Vabljeni, da se teka udeležite kot tekmovalci ali navijači.

informacije na: www.bloskiteki.com/ntp

V teh dneh smo s sklicem rednega občnega zbora končali sezono 2008/09 in hkrati zaključili štiriletni mandat izvršnega odbora in drugih organov društva. Po podelitvi razrešnice dosedanjemu vodstvu smo izvolili novo, na čelo društva pa tokrat postavili predstavnico nežnejšega spola, gospo Andrejo Milavec iz Nove vasi, ki je od začetka prejšnjega mandata opravljala tajniške naloge in vsa leta aktivno delovala v društvu. S tem smo poskušali zagotoviti kontinuiteto, hkrati pa uveljaviti nove principe delovanja, ki jih bo v vlogi predsednika prav gotovo uveljavila.

Poletni čas naj bi bil za zimske športnike čas oddiha, a vendar ni tako, saj se treningi po krajšem predahu nadaljujejo s polno močjo. Zastavili smo si visoke cilje, v glavnem pa želimo doseči napredek pri vseh tekmovalcih. Zato mesečno izvajamo testiranja vzdržljivosti in hitrosti, kar je podlaga za individualni pristop do vsakega tekmovalca.

V zadnjih štirih letih delovanja smo se marsičesa naučili in spoznali več stvari. Ustvarili smo pogoje za normalno delovanje društva na tem

TSD Novolit Olimpija pred novo sezono

Zadnji letošnji maraton je bil na Pokljuki.

Začeti je treba majhen.

prostoru in vzpostavili povezave, ki nas uvrščajo tja, kjer želimo biti, tako v tekmovalnem kot družbenem okolju.

Seveda pa tudi nas krizne razmere niso obšle, zato pripravljamo ukrepe, s katerimi se želimo prilagoditi novim razmeram, saj se je finančni potencial, s katerim razpolagamo, v tem času dobesedno prepolovil. Ker pa želimo tudi

v bodoče uspešno nadaljevati zastavljeno delo in še naprej posegati po visokih športnih dosežkih, smo prisiljeni nadgrajevati dosednji način delovanja s sistemom, primernejšim za ta čas.

Upamo, da bo novo vodstvo imelo pri tem srečno roko in da nam bodo nove okoliščine kljub vsemu naklonjene.

Rado Ponikvar

Zadnji letošnji sneg na Blokah.

1. mesto košarkarske ekipe Bloke Novolit

Košarkarska ekipa Bloke Novolit je tudi v sezoni 2008/09 igrala v košarkarski ligi občine Loška dolina. Ekipa je z enim samim porazom premagala vse nasprotnike in na koncu osvojila naslov prvaka, kar je najboljši rezultat do sedaj. Igralci so dokazali, da je možno z vztrajnostjo in ekipno igro doseči zastavljene cilje. Poleg tega so osvojili naslov pokal Loške doline v košarki. Letos se je ekipi pridružil še Tadej Dobravec, ki se je hitro vklopil v igro in pokazal svoje košarkarsko znanje.

Po zadnjem kolu je bila odigrana All-Star tekma, dogajanje pa je popestrilo tekmovanje v turnirju trojter podelitev priznanj:

- MVP (najboljši igralec lige):

Gašper Marolt – 261 košev, 126 skokov, 80 podaj (Bloke Novolit)

- Najboljši strelec lige: Gregor Marolt – 310 košev (Bloke Novolit)

- Zmagovalna ekipa v turnirju trojk: Gregor Marolt, Gašper Marolt, Jani Širaj, Bojan Zakrajšek

- Največje število košev v ligi za:

1 točko (67) – Janez Ožbolt (Stari trg), 2 točki (112) – Gregor Marolt (Bloke Novolit), 3 točke (31) – Urban Kraševac (Bloke Novolit).

Košarkarska ekipa bo igrala naslednjo sezono v 3. Slovenski košarkarski ligi, vendar bo morala domače tekme igrati v drugi dvorani, kajti dvorana v Novi vasi ne ustreza zahtevam košarkarske zveze. Nova dvorana v Novi vasi bi omogočila

Igralci ekipe Novolit Bloke: od leve proti desni (zgoraj) Gregor Marolt, Marko Milavec, Rok Širaj, Jaka Ivančič, (spodaj) Jani Širaj, Bojan Zakrajšek, Gašper Marolt, Urban Kraševac (na sliki manjka Tadej Dobravec)

sedanjim in tudi bodočim generacijam nadaljnji razvoj športa na Blokah.

V začetku maja je bil za namen igranja v 3. SKL ustanovni zbor KK Bloke Novolit, na katerem je bil sprejet statut kluba, izvoljeni pa so bili organi kluba.

Ekipe Bloke Novolit Bloke tudi v bodoče veliko športne sreče in uspehov.

Boris Marolt

Ekipa	št. tekem	zmage	porazi	točke	+: -	+/-
1. Novolit Bloke	12	11	1	23	1063:707	+356
2. Lunca bar	12	9	3	21	822:624	+198
3. Stari trg	12	8	4	20	826:655	+171
4. Zlatorogi	12	6	6	18	684:707	-23
5. Steles	12	6	6	18	775:650	+125
6. Bobr bar Lemmings	11	6	5	17	733:541	+192
7. Škriban Stars	11	3	8	14	543:691	-148
8. Greenhorns	11	3	8	14	479:798	-319
9. Kings	11	0	11	11	386:938	-552

Nogometaši pričeli s tekmovanjem

Konec aprila se je pričelo tekmovanje v nogometni ligi občine Loška dolina. V ligi sodeluje 11 ekip, od tega sta dve ekipi z Blok. Trenutno bolje kaže ekipi Bloke Novolit, ki je po 7. kolu na vodilnem mestu.

V letošnjem tekmovanju so največ nogometnega znanja pokazali igralci prvih štirih ekip, ki se bodo borile za najboljša mesta. V ekipah igrajo tudi igralci, ki nastopajo v raznih slovenskih nogometnih ligah, zato

Ekipa	T	Z	N	P	D:P	T	+/-
1. Novolit Bloke	6	5	0	1	33:7	15	+26
2. Texas – Kozarišče	6	5	0	1	30:10	15	+20
3. Stari trg	6	4	1	1	21:12	13	+9
4. Lunca bar	5	4	0	1	20:12	12	+8
5. Babno Polje	6	3	0	3	18:14	9	+4
6. Bobr bar	5	3	0	2	9:11	9	-2
7. Kb Tanja & G.Miklavčič	5	1	1	3	10:16	-4	-6
8. DŠR »Goran« Prezid	4	1	0	3	17:11	3	+6
9. Gostilna Rigler	5	1	0	4	9:25	3	-16
10. Veterani	5	1	0	4	6:25	3	-19
11. Steles - Taši	5	0	0	5	4:34	0	-30

je letošnje tekmovanje zelo zanimivo in kakovostno.

V tekmovanju za pokal Loške doline je prvo mesto osvojila ekipa Lunca bar, drugo mesto ekipa Bloke No-

volit in tretje igralci Babnega Polja.

Veliko športne sreče tudi v prihodnje!

Boris Marolt

RC Studeno

Adria ponovno na vrhu

V REKREACIJSKEGA CENTRU STUDENO SO VAŠČANI STUDENEGA ŽE OSMIČ ZAPORED IZPELJALI TURNIR V MALEM NOGOMETU. PRIREDITEV IMA LEPO TRADICIJO, OBENEM PA JE ENA NAJVEČJIH IN PREPOZNAVNIH V LOKALNI SKUPNOSTI, ZNANA PA JE TUDI PREKO OBČINSKIH MEJA.

Prijateljsko ozračje, športno navijanje, želja po zmagi, predvsem pa zadovoljstvo igralcev in obiskovalcev ob gostoljubni organizaciji. Vse to in več je bilo zaznati tudi ob tokratni izvedbi, ki je zopet privabila številne gledalce. Letos je na turnirju sodelovalo trinajst moštev. Tako kot prejšnja leta so se ekipe najprej pomerile v predtekmovalnih skupinah. Štiri najuspešnejša

moštva predtekmovalja pa so si zagotovila polfinalni nastop. Z gotovostjo lahko trdimo, da je kakovost nogometa iz leta v leto višja. K temu pripomore tudi dejstvo, da mnoge ekipe igrajo na številnih turnirjih in v raznih ligah ali pa so igralci člani znanih klubov.

V prvem polfinalnem paru sta se pomerili ekipe Dimnikarstvo Okič

in Gostilna Miklavčič. Z izidom 2 : 0 so zmagali slednji. Drugi polfinalni par je bil povsem dolenski, srečali sta se namreč novomeški ekipe Pumpa bar in Adria. Atraktivna tekma starih znancev se je po rednem delu končala neodločeno z 2 : 2 in finalista je določilo izvajanje kazenskih strelav. Pri tem so kanček več uspeha imeli nogometaši Adrie. V tekmi za tretje mesto je zmago

z 1 : 0 slavilo moštvo Dimnikarstva Okič in tako stopilo na najnižjo stopničko.

Vrhunec tekmovanja je bil veliki finale. V soju žarometov so se pred radovedno publiko za prvo mesto pomerili nogometaši Gostilne Miklavčič ter Adrie. Prikazali so organizirano nogometno igro in številne lepe akcije, a nobeni od ekip ni uspelo zadeti vrat nasprotnika. O končnem zmagovalcu so tako odločali strelji z bele točke, po katerih so večkrat zadeli igralci Adrie in se po treh letih, ko so bile na vrhu ekipe Steles-Taši, Veliki Vrh in Žimarice, zopet veselili naslova najboljšega na Studenem. V njihovem petem nastopu jim je to uspelo že tretjič.

Najboljši so bili tudi tokrat nagrajeni. Največ zadetkov je dosegel igralec Gostilne Rigler Timotej Hajdin. Za najboljšega igralca je bil razglašen Jure Šubic, ki je nastopal za Gostilno Miklavčič, po podelitvi pa je povedal: »Turnir je bil zelo kakovosten, z dobro organizacijo ter obilo dobre volje, kar je najpomembnejše. Drugo leto se zopet vidimo.« Organizator je podelil priznanje tudi najboljšemu vratarju tekmovanja, to je postal Stanči Žagar iz ekipe Adria. Najboljša štiri moštva so prejela lepe pokale, ki bodo kot dokaz uspešnosti in rezultatov krasili njihove vitrine. Poleg prvih štirih ekip so letos nastopali še: Žimarice, Veliki Vrh, Hribar s. p. Studenec, Studeno, Prijatelji, Bobr bar, Iskre, Zakrajški in Gostilna Rigler.

Prireditev je bila tudi tokrat na visoki organizacijski ravni, kar gre pripisati prizadevnosti domačinov in sponzorjem; vsi skupaj pa obljublamo, da se bo to prav gotovo ponovilo tudi naslednje leto.

Jože Avsec ml.

S trdim delom do diplome in magisterija

ŽE V ZGODOVINI JE KONFUCIJ DEJAL, DA LAHKO UBIJEŠ GENERALA V NEKI VOJSKI, NE MOREŠ PA UBITI AMBICIJE V NAVADNEM ČLOVEKU. POLNI AMBICIJI IN S TRDIM DELOM SO KATARINA OBROVAC, JERNEJ MAZIJ IN ERVIN KRAŠEVEC PRIŠLI DO DIPLOME, BARBARA ZGONC PA JE USPEŠNO MAGISTRIRALA.

KATARINA OBROVAC

Katarina Obrovac je diplomirala na Pedagoški fakulteti v Ljubljani, smer predšolska vzgoja. Diplomsko nalogo, ki je imela naslov Dejavniki spodbujanja družinske pismenosti, je opravila pri predmetu metodika jezikovne vzgoje ter tako 12. 12. 2008 prejela diplomo.

Odločitev za to smer oziroma študij ni bila težka, saj pravi, da jo delo z otroki zelo veseli in ji omogoča svobodo, fleksibilnost in ustvarjalnost. Katarina pravi, da ji je bil študij zelo všeč, da je bila z veliko stvarmi že seznanjena, v nekatere pa se je bolj poglobila. Naučila se je tudi veliko novih stvari, ki jih je kasneje preizkusila tudi v praksi. Pravi tudi, da je v času študija z mnogimi stkala prijateljske vezi, sam študij pa ji je odprl nove možnosti glede zaposlitve.

Njena pričakovanja glede študija in univerze so bila večja, zato si želi v prihodnje nadaljevati s študijem in nadgrajevati znanje na vseh področjih ter se vpisati na specializacijo.

JERNEJ MAZIJ

Diplomiral je tudi Bločan Jernej Mazij, ki je obiskoval fakulteto za gradbeništvo in geodezijo v Ljubljani na Hidrotehnični smeri. V začetku aprila se je ukvarjal z diplomsko nalogo hidravlični prehodni pojavi v hidroelektrarnah z vgrajenimi Francisovimi turbinami. 21. 4. 2009 je prejel diplomo.

Za študij se je odločil predvsem zaradi njegove interdisciplinarnosti. Pravi, da je bil predmetnik zelo natrpan, da je veliko predmetov, ki se jih obravnava le površinsko in da se je naučil veliko novega pri pisanju diplomske naloge, med samim študijem pa ne veliko. Jernej je tudi izpostavil profesionalnost nekaterih profesorjev do pedagoškega dela in pa raznolikost predmetnika v zadnjem letniku fakultete.

Za nadaljnji študij se zaenkrat še ni odločil. Trenutno je redno zaposlen v podjetju Litostroj Power d. o. o. v oddelku razvoja. Ne ve še, na katerem področju se bo ustalil v prihodnosti, želi pa si delati na področju prehodnih pojavov.

ERVIN KRAŠEVEC

Ervin Kraševac je diplomiral na Biotehniški fakulteti v Ljubljani, smer lesarstvo. Diplomsko je napisal na temo Industrijski kotli in kurišča za kurjenje biomase ter tako 29. 5. 2009 prejel diplomo.

Za študij se je odločil z namenom nadgrajevanja srednješolskega znanja in uporabo le tega v domači delavnici. Pravi, da sta univerza in študij izpolnila njegova pričakovanja. Študij mu je bil všeč, vendar je pričakoval, da bo vključeval tudi nekatere strokovne ekskurzije, ki bi popestrile študij in dale svež navdih za nove ideje.

Ervin pravi, da je od samega študija veliko odnesel in da mu je dal celovit pregled nad lesarsko stroko in z njo povezanimi dejavniki, predvsem pa mu je razširil obzorja. Poudaril je tudi, da se razvoj na fakulteti kljub sušnemu obdobju v lesnopredelovalni panogi ni ustavil, kar ga zelo veseli.

Za prihodnost ima precej grobe načrte, brez posebnih pričakovanj. Za nadaljnji študij se zaenkrat še ni odločil. Trenutno pa je zaposlen pri očetu v mizarski delavnici.

BARBARA ZGONC

Barbara je študirala na Ekonomski fakulteti v Ljubljani, in sicer na podiplomskem študijskem programu, smer računovodstvo in revizija. Tako je 18. junija 2009 uspešno zagovarjala svoje magistrsko delo z naslovom Učinkovitost delovanja notranjih kontrol pri izvrševanju proračuna neposrednega proračunskega uporabnika in si tako pridobila naziv magistrica poslovnih ved.

Na Ekonomski fakulteti je že pred leti študirala tudi na dodiplomskem študijskem programu, zato se je na isti fakulteti vpisala tudi na podiplomski program. Študij je upravičil njena pričakovanja, ker ponuja širok kader znanj s področja financ, računovodstva in revizije.

Barbara pravi, da je bil študij ob delu naporen in je trajal dve leti. Predavanja so potekala po službi, dvakrat do trikrat tedensko, in v tistih dneh je njen delavnik trajal kar 15 ur. Poleg tega pa je namenila še veliko ur študiju za izpite. Trenutno je zaposlena na Ministrstvu za pravosodje kot vodja finančne službe, kjer je mogoče pridobljeno znanje tudi uporabiti in dopolnjevati v praksi.

Strinjam se z Barbaro, ki je menja, da je z voljo, vztrajnostjo in željo po uspehu vsaka še tako težka pot mogoča.

Klavdija Doles

Klub bloških študentov v novi preobleki

Poleg vseh študijskih in ostalih šolskih obveznosti, ki nas vsako leto pričakajo spomladi, je svež pomladni veter prinesel spremembe tudi v Klubu bloških študentov. 4. aprila 2009 je namreč v prostorih BOŠ-a potekal občni zbor, na katerem je bilo izvoljeno novo vodstvo v sestavi: Žiga Modic (predsednik), Milanka Slavec (podpredsednik), Polona Šivec (blagajnik), Katja Šivec (tajnik), Jernej Škrabec (član). Vodenje kluba je tako prevzela mlajša generacija, ki je že dodobra pripravljena na nove izzive. Za nami je že kar nekaj sestankov, na katerih kujemo načrte in zbiramo nove ideje o projektih, ki jih bomo izpeljali v prihodnosti, predstavili pa smo se že tudi na največji študentski prireditvi, Škisovi tržnici.

Seveda pa Klub bloških študentov ne obstaja zato, da bi bil sam sebi namen, ampak je tu za vas, bloška mladina. Obljubljamo, da se bo za vsakega nekaj našlo, saj imamo veliko idej, kako popestriti dogajanje na Blokah. Poskrbeli bomo za športne, kulturne in ostale dogodke, seveda pa ne bo manjkalo tudi obilo zabave. Ker je novo vodstvo klub prevzelo tik pred počitnicami, bomo z zahtevnejšimi projekti pričeli v jeseni. Da boste v celoti informirani, kaj vse se bo v BOŠ-u dogajalo v prihodnje, vas še enkrat lepo povabimo, da se nam pridružite in postanete naši člani. Kako to storite? Izpolnite pristopno izjavo, ki ste jo prejeli po pošti, priložite potrdilo o vpisu za tekoče šolsko oz. študijsko leto

in vse skupaj pošljete v priloženi kuverti na naš naslov. Veseli bomo vsake pošiljke, saj je naša velika želja, da bi klub pod svojo streho združeval mlade Bločanke in Bločane različnih generacij.

Ker se poletje že vztrajno približuje, smo se v BOŠ-u odločili, da bomo čas brezskrbnih počitnic pozdravili z zabavo ob pričetku festivala Heksenfest, ki ga vsako leto v Cerknici organizira Klub notranjskih študentov, pod čigar okrilje spada tudi BOŠ. Letos bo Heksenfest potekal od 26. 6. do 4. 7. 2009, svoja vrata pa bo odprl prav na Blokah. V petek, 26. 6. 2009, ob 20. uri nas bo obiskala skupina Christine. Se vidimo!

BOŠ 4G

Stara slika **Izlet zadruga leta 55**

Nekje okrog leta 1955 je bloška zadruga kupila prvi tovornjak. Najbrž kakšno leto zatem je za zadrugnike organizirala izlet na Vršič in v Trento. Danes je to videti malo čudno. Da je to res, kaže tale fotografija, ki jo hranijo pri Primožančevih v Nemški vasi. Bralce, ki se prepoznajo na fotografiji, vabimo, da se nam oglasijo. Obiskali ga bomo in za naslednji časopis malo obujali spomine, kako se je gradil socializem.

Mars'kteri romar gre v Rim, Kompostelje

TA PREŠERNOV VERZ MI JE OSTAL V SPOMINU ŠE IZ OSNOVNE ŠOLE, NE DA BI TAKRAT SPLOH VEDEL, KAJ IN KJE JE KOMPOSTELJE. TODA ČASI SE SPREMINJALO IN KAKŠNO DESETLETJE NAZAJ SEM PONOVO SLIŠAL O CAMINU IN SANTIAGU DI COMPOSTELA. ČE TE TRI BESEDE PREVEDEMO V SLOVENŠČINO, JE TO POT, KI PELJE K SV. JAKOBU V KOMPOSTELO. V NEKDANJIH ČASIH JE BIL TO POLEG RIMA IN SVETE DEŽELE NAJBOLJ ZNANO ROMARSKO SREDIŠČE. V SREDNJEM Veku JE TJA ROMALA VSA EVROPA. MENDA TUDI CELJSKI GROF ULRIK. OD POTI JE NAJBOLJ ZNANA FRANCOŠKA VARIANTA, KI JE DOLGA SKORAJ 800 KM IN SE PRIČNE POD PIRENEJI NA FRANCOŠKI STRANI. ČEPRAV NE SODIM MED VELIKE ZAGOVORNIKE ROMANJ, KER MENIM, DA JE DELOVANJE BOŽJE MILOSTI ODVISNO OD NAS IN NE OD KRAJA, KJER SE NAHAJAMO, ME JE TA NESREČNI CAMINO KOT ČRV NE-PRESTANO VRTAL PO MOŽGANIH. PRED NEKAJ LETI SVA SI GA Z ŽENO OB OBISKU ŠPANIJE TUDI OGLEDALA SKOZI AVTOMOBILSKO ŠIPO. PRESENETILI SO NAS ŠTEVILNI ROMARJI, KI SO Z VELIKIMI NAHRBTNIKI HITELI PROTI KOMPOSTELI.

Tako je prišel tudi konec letošnje zime, ko sem svojo družino povprašal, ali bi preživel, če za en mesec odidem na Camino. In veste, kaj so odgovorili? Bili so navdušeni nad mojo odštekano idejo. Od tu dalje se žal nisem mogel več umakniti in sem moral na pot.

SV. JAKOB DELUJE

Nekaj dni pred odhodom sva se s Simonom usedla pred računalnik in skušala ugotoviti, kako

društvo prijateljev poti sv. Jakoba. Povprašam ga, če se morda kdo iz Slovenije vendarle odpravlja na to pot. Malo je pomolčal, nato pa poprosil. Naj malo počakam, ker nekdo pri vratih zvoní. (Neki neznani gospod je prišel po romarski potni list.) Čez čas se vrne in pravi: »Sv Jakob deluje.«

PAVEL

»Tukaj Pavel iz Šmartnega v Tuhinjski dolini. V torek popoldan me nečaka peljeta. V avtomobilu

let in priden ko mravlja. Delati zna toplotnoizolacijske fasade in, če jo potrebujete, vam jo naredi tik-tak. Kot vernik rad hodi tudi na romanja. Za Camino je izvedel, ko je bil na romanju v Fatimi. Takoj ga je obsedel. Rad hodi v hribe. V nedeljo po jutranji maši stopi malo na Menino planino (okrog 1000 m višinske razlike), da mu kosilo bolj tekne. Do tukaj je vse v redu. Le v nogah ima zverinsko moč. Zvečer pred prvo etapo me je povprašal: »Stane, koliko bova kaj na dan prehodila? Kakšnih 50 km? Ali več?« Ko sem nato naslednje dneve z veliko težavo racal za njim, sem razmišljal, zakaj za vraga ima tako majhen nahrbtnik in je vselej moral nekajkrat pohoditi, da je stvari »spasiral« vanj. Da bi nama šlo hitreje, bi mu jaz lahko dal kaj iz svojega. No, ko se nama je v Pamploni nekoliko odtrgalo ter sva si nakupila sadja in zelenjave, kot bi šla krmit prašiče, je njemu za nošenje pripadal paradižnik. Kako se je tisti stvari reklo, ko jo je privlekel iz nahrbtnika, pa ugibajte.

KOLIKO PA STE STARI?

Na začetku poti se prijavite v posebni pisarni za romarje, kjer dobite romarski potni list. Po zavetiščih vam vanj odtisnejo žige. Na koncu poti pa dobite tudi posebno spričevalo, napisano v latinščini kot potrdilo, da ste pot opravili. Pri prijavi je potrebno izpolniti poseben obrazec. Med ostalimi je tudi vprašanje: »Koliko ste stari?« Pri nas te običajno povprašajo po datumu rojstva. To je mnogo lepše, saj ni potrebno računati, ker je vselej isti in ga vem že iz otroštva. Povpraševanje po starosti pa se mi je zdelo rahlo nevljudno tako kot vprašanje, ki ga navadno postavljajo notranjske »kelnarce«. Ob vstopu v gostilno te prav žalostno ogovorijo: »Kaj pa boste?« Z nekoliko iht mi je nato vendarle uspelo izračunati da jih imam že 67. To sem v obrazec tudi zapisal v upanju, da ne bodo odgovorili, da sem za to pot prestar. »No, morda dobim le elektronski čip, da me bodo satelitsko lahko sledili in če kje omagam, da me s helikopterjem poberejo. Nekaj dni sva s Pavletom iskala starca, ki bo starejši od mene, pa nihče ni hotel tega priznati. Šele proti koncu poti sem srečal Arta iz Amerike, ki pa je nosil že 71 let.

Na sliki sva s Pavletom v malem mestecu St. Jean Pied De Port pod Pireneji. Temu čudnemu imenu bi se v prevodu reklo, da je to Sv. Ivan Pri Vratih Poti. To se vidi tudi na sliki. Mlajša dva sta Pavletova sorodnika, oziroma najina taksista.

se pride v Sant Jane Pid De Port, tam nekje v bližini Lurda v Franciji. Za letalsko karto ni bilo neke ugodne povezave. Na železnici je potrebno petkrat presedati in v Parizu preko metroja menjati še železniško postajo. Zazdelo se mi je, da tega pač ne bom obvladal in da sem bom tam nekje izgubil, se usedel na tla in se zjokal kot otrok, ker ne bom znal naprej in ne domov. Odločim se, da pokličem Metodija Riglerja, ki v Sloveniji vodi

imamo en sedež prost in lahko prisedeš.« »Zmajeno«.

Tako sva naslednji teden prijateljevala. In kdo je ta Pavel? Kot rečeno, je doma je iz Šmartnega v Tuhinjski dolini. To je tista dolina tam za Kamnikom, kjer domačini ne vedo čisto dobro, ali so Krajnci ali so Štajerci, seveda pa še nekoliko manj mi. Le to vedo, da niso Gorenjci. Star je šestdeset

KDO NIMA 1000 EVROV?

Prvi dan naju je v Pirenejih neusmiljeno močil dež z vetrom. In špansko blato, ki se fantastično maže in lepi na čevlje, da si »usran« do ušes. (Zdaj vem, zakaj imajo Španci tako odlično keramiko.) Nato alberge-to je prenočišče za romarje. Skromne železne postelje ena do druge, druga nad drugo. Za sto in več ljudi v stari Napoleonovi konjušnici, ki tukaj prenočujejo vsak dan, le dva wc-ja in dva tuša. Vse me je nekako spominjalo na vojaške dni v nekdanji JLA pred petdesetimi leti, le da po naltalinu ni smrdelo. Drugi dan. Še vedno mokre cunje ponovno namoči dež. Toda na Caminu se nihče ne jezi. Nihče ne preklinja vremena, pa naj bo dež, sneg ali pekoče sonce. Vsakdo stoično prenaša težak nahrbtnik in vremenske nevšečnosti ter hodi. In to ponavljam. Vsak dan ne glede na vreme. Pa sem povprašal: »Pavel, kaj misliš, koliko ljudi od teh, ki jih tukaj srečujeva, nima tisoč ali dva tisoč evrov, da bi si privoščil udobno potovanje z avionom in avtobusom z agencijo po Španiji? Čakal bi te udoben hotel, večerja in sploh vse. Pa se skupaj s temi gospami in gospodi mučimo po tem blatu.«

Pavel pa je odgovoril: »Najbrž bi si med nami vsakdo lahko to privoščil. Vendar mi bomo pot prehodili. To je pa nekaj več. To je molitev.«

ŠPANSKI FARMACEVTI

Po kakšnih treh dneh hoje sem imel polne čevlje žuljev. Sanitetni material, ki sem ga imel od doma, je hitro pošel. Pričel sem obiskovati lekarne in farmacevtom kazati žulje po nogah. »Ampolo, ampolo,« sem govoril, ker se jim menda tako reče po špansko, in jim kazati, da bi rad kupil »arcnije« proti žuljem. Pa me niso razumeli. Le žalostno so me gledali in še »flajštra« mi niso znali prodati. Pri tem pa je menda vsakomur jasno, da je romar, ki je na Caminu in prestopi prag lekarne, ožuljen. Meni se je zdelo, da so španski farmacevti najbolj neumna rasa, ki jo lahko srečaš. Pa sem se spomnil na pozdravni govor Škilarjevega Franceta škofu Rodetu ob misijonu na Blokah. Takrat je povedal, da so nekje z raziskavo ugotovili, da ljudje, ki molijo, potrebujejo manj zdravil. A sprašujete če molitev pomaga? »Seveda. Bolj kot španski farmacevti.«

LJUBO IN DUŠAN IN NOVOLIT

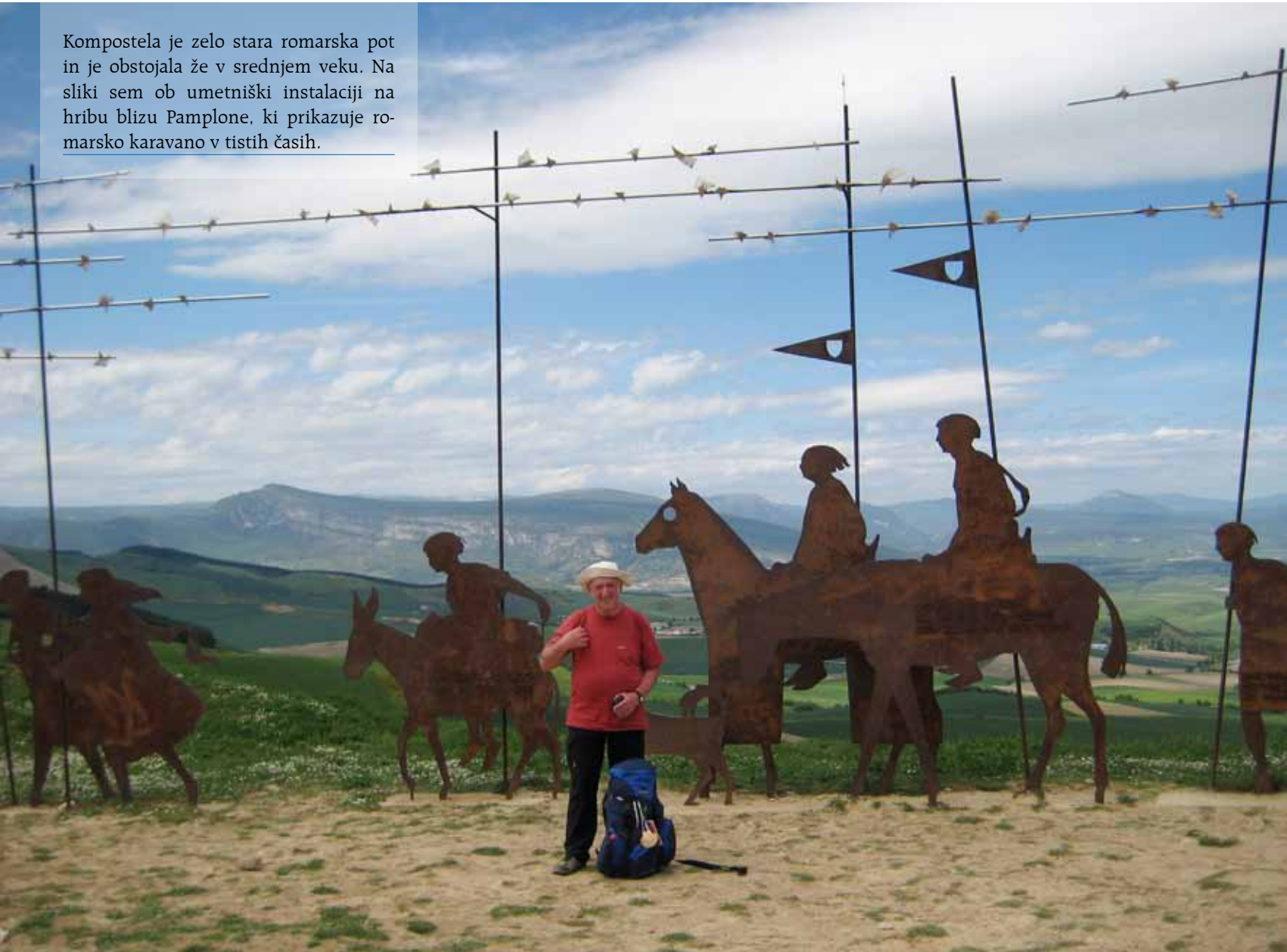
Nekako peti dan turneje sem se jaz zaradi žuljev odločil, da en dan pavziram. Pavel pa je zaradi viška energije pokal po šivih. Dogovorila sva se, da se razideva; on naprej, jaz pa bom šel počasi za njim. Tako sva hodila vsak svoj tempo. Pavel je opravil s Caminom v 18 dneh. Čez dan ali dva

sem prenočeval v Logronju. Ko sem hotel obesiti oprane cunje na »špago« se nekdo oglasi: »Glej Novolit.« Ta napis je bil na moji majici. Nato se oglasi še nekdo: »Korenjak je.« Prekleti Interpol. Tudi v Španiji te najde. No, pa ni bil Interpol, pač pa brata Ivanetič. Ljubo že več kot trideset let živi v Loški dolini in si skuša pridobiti ložansko državljanstvo, in Dušan, ki pa je »Grahovc«, živi pa na Jesenicah. Ljubo je Camino vzel zelo resno in je zaradi njega naredil tečaj iz španščine. Ker zna zelo dobro tudi angleško, mu je pripadla vloga nekakšnega »prezidenta oziroma capota«. Zelo smo mu bili hvaležni, ker nam je prevajal španske jedilne liste. Še posebej perfektno je v španščini pri večerji naročal vino. »Kelnarce« so bile tako vesele, da tudi tri dodatne steklenice sploh niso zaračunale in je bilo vse vključeno v meni. To so bili lepi večeri, ko smo debatirali dolgo v noč. Dušan pa je druge »sorte tič«. Vseskozi stoka, da je predebel in tudi noga ga boli. Ko pa hodi, ga ni moč dohajati. Čeprav sta Camino pričela dan za mano, sta ga končala dva dneva pred mano.

ŽITNA POLJA

Ko pešačiš po širnih poljih Nevare in Kastilije, opaziš, da so vse njive skoraj v celoti zasejane z žitom. Na nekaterih mestih je precej tudi vinogradov. Tukajšnja klima ima deževje le pozimi in

Kompostela je zelo stara romarska pot in je obstojala že v srednjem veku. Na sliki sem ob umetniški instalaciji na hribu blizu Pamplone, ki prikazuje romarsko karavano v tistih časih.

Tam za Astorgo nekaj ur hodite po puščavi, poraščeni z grmom brnistra, ki ga lahko vidite v najbolj pustih predelih Istre. V tem času je cvetel in dišalo je lepo. Ko si že mislite, da ste na koncu sveta, se prikaže mala vasica s skromno kavbojsko okrepčevalnico. »Za vraga, zakaj mora biti kavbojščina simbol za revščino?«

pomladi. Ko žito dozori, ne zraste ničesar več. Takrat je videz teh krajev podoben puščavi. Kdo preorje vsa ta ogromna polja, ne vem, saj so vasi majhne in ljudi sploh ne vidiš. Njive so pa tako velike-kot novsko polje je ena. Ker so nepravilnih oblik, se vprašam, kako se odloči, kje jo bo pričel orati. Med hojo imaš dovolj časa, da razmišljaš, ali v Španiji niso imeli fevdalcev, da bi njihovo zemljo delili. Na Blokah, kjer živimo zelo pametni ljudje, so jo takrat delili tako, da je vsakdo dobil od vsake parcele po en košček. Danes, ko imamo tudi na Blokah velike traktorje so te majhne parcele »bloška žalost«. In ker smo na Blokah zelo pametni, s pametjo »šparamo« in nihče se še ni spomnil, da bi bilo to zemljo nujno združiti. Hudič je s to pametjo še zlasti zato, ker smo vsi prepričani, da nas je Bog s to dobrino zares dobro obdaril. Mar ne? Sicer pa, če ure in ure in dneve in dneve sam tavaš po španskih stezah, imaš ogromno čas, da razmišljaš. Marsikatero pametno zvariš.

ZAMENJAMO FRANCA ZA STALINA

Castrojeriz je velika vas, skoraj mesto, tam nekje med Burgasom in Leonom. Ima znamenito cerkev in grad nad vasjo. Na vsaki drugi ali tretji hiši

napis SE VENDE. Po naše NAPRODAJ: Zanimna trgovina, krčma in nekaj obrtnih delavnic. Ljudje ne vidijo prihodnosti in odhajajo. Revščina. Globalizacija tudi v Španiji neusmiljeno lomas-ti. Nihče se ne upre. Znašel pa se je nekdo in iz opuščene »kurje štale« naredil alberge-prenočišče za romarje, zasejal travo, posadil nekaj dreves ter uredil avtokamp. Gre se turizem in zdi se mi, da kar uspešno. Toda to zagotovo ni domačin, ker so tudi jedilni list imeli v angleščini, kar je za Španijo redkost. Domorodci pa jok in stok.

Ko hodiš po tujini, jo vselej vzporejaš z domovino. Španija je urejena in čista dežela. Posebej te presenečajo javne sanitarije po lokalih, ki so vzorno urejene in boljše kot pri nas. Ljudje so zelo lepo oblečeni in nekaj dajo »nase«. Trgovine so zelo skromne in starinske. Avtomobili so podobni kot pri nas, vendar prevladujejo tisti iz nižjih cenovnih razredov. Splošno smo z veseljem ugotavljali, da je njih standard verjetno nekoliko nižji kot naš. Eni so rekli, da je temu kriv Franco, ki je Španijo rahlo »zajebal«. Franco je bil diktator in je seveda gradil za državo strateško pomembne projekte, kot so ceste, železnice, sistemi za namakanje in podobno. Kapitalsko gledano so to objekti,

ki so pomembni, vendar nimajo visokega letnega donosa. Osebni standard ni bil prioriteta. Meni se je v glavi scinila misel, da bi bilo zelo zanimivo narediti sociološko raziskavo in Špancem postaviti hipotetično vprašanje: »Ali bi bilo za vas bolje, če bi v času diktature imeli možnost zamenjati Franca za Stalina?«

PETRA

Nekega popoldneva zazvoni telefon. Oglasi se Petra od Notranjskih novic. Zanima jo, če na Blokah res vsa mladina odhaja v mesta. Posebej jo tudi, zanima kako je s tistim medvedom, ki šari po Novi vasi. Povedal sem, da sem v Španiji. Vendar, da se Bloke praznijo, je pa čisto res. Izobraženi Bločani pač doma ne morejo dobiti službe in gredo s trebuhom za kruhom v belo Ljubljano. Strategije razvoja nimamo, pač pa intenzivno gradimo kanalizacijo, ki jo pa v kratkem ne bo imel kdo uporabljati. Kako je z medvedom, ne vem, vendar si verjetno ogleduje, če mu bo občina zgradila tudi »medvedji sekret«. On je za naše kraje edina perspektiva in res ne bi bilo lepo, da bi ga iztrebljali zato, ker onesnažuje okolje kot človek in nima »sekreta«.

Španci pokojnike pokopavajo v betonske grobnice, ki so grajene v več nadstropij. Na sliki je pokopališče v Galiciji, kjer vsak pokojnik dobi svojo nišo in tudi popolni napis s podatki. Kako drugače kot na Blokah, kjer je v zadnjem času moderno napisati le: RODBINA NIHČETOVIH.

Vnuki so dedija težko pričakovali in mu pripravili sprejem, kot da bi prinesel medaljo z olimpijade.

PRILIKA O IZGUBLJENEM SINU

Nekega dne smo se na poti srečali z Neto, Andrejo in Tomažem; to so trije Kranjčani, ki so tudi hodili po Caminu. Kasneje smo se večkrat videvali. Včasih so bili oni spredaj, drugič mi. Postali smo že kar prijatelji. Ko sem jim v Leonu povedal, da bom pavziral oziroma zdravil žulje, jim je bilo kar hudo. Skoraj dvodnevni počitek mi je dobro del. Naslednje dneve sem napredoval z dvojno hitrostjo. V Sari, to je kakšnih 100 km pred ciljem, so me nenadoma zagledali. Veselje je bilo neizmerno. Dekleti sta mi padli v naročje in objemanju ni bilo konca ne kraja. Bilo je nekako tako kot v Svetem pismu, ko se vrne izgubljeni sin, le da je bil tokrat izgubljen oče.

MR. BEAN V MADRIDU

Za povratek domov sem na pobudo Ivanetičevih fantov izbral letalo. Čakanje na letalo sem izkoristil za ogled Madrida. Ljubo mi je že prej rezerviral sobo v lepem novem in ne predragem hotelu blizu letališča. Enomesečno elementarno življenje je pustilo svoj pečat. Kar nisem se znašel v tem nepotrebnem razkošju. Počutil sem se kot mister Bean v nadaljevanju. Kaj početi s petimi brisačami, ki so me čakale v kopalnici? Jaz sem pa zadnji mesec uporabljal le eno otroško plenico v ta namen. Čez dan sem si z njo brisal znoj, v zavetišču pa po tuširanju obrisal najprej zgoraj, nato še spodaj. Potem sem jo na hitro oplaknil, posušil ter zvečer pogrnil čez vzglavnik, ki ni imel spričevala, ali je sploh bil kdaj opran ali ne. Mučil sem se z mislijo, kako sedaj naenkrat »zafleckati« pet brisač. In na umivalniku »žajfic in glažkov«, da jih ne prešteješ. Ali lahko vse to odneseš domov, pa sosede vprašaš, zakaj se to uporablja ali moraš neuporabljeno pustiti v hotelu? Kaj si bo pa sobarica mislila, ko bo vse to čisto in neuporabljeno našla? Rekla si bo: »Spet en kmetavz.«

SPET DOMA

Tako bi menda rekel Mario. Če vam je bilo pri branju tega »nakladanja« dolgčas, vam predlagam, da natlačite nahrbtnik, pa na Camino. Resnično: »Ne bo vam dolgčas.«

Po Španiji je hodil in spomine obujal Stane Korenjak

PGD Velike Bloke

Gasilsko priznanje »Matevž Hace« v pravih rokah

Sredi II. svetovne vojne se je na Ižanskem, natančneje na Gornjem Igu, 19. decembra 1942 rodil Miroslav Doles. Fantovska pot ga je pripeljala na Bloško planoto. Kmalu po poroki z ženo Anico je 28. 12. 1963 stopil v gasilsko organizacijo PGD Velike Bloke, kjer je takoj pričel z aktivnim in spodbudnim delom. Istega leta je postal tudi član UO PGD Velike Bloke.

Leta 1972 so ga v društvu izvolili za predsednika in to funkcijo že več kot 37 let še vedno opravlja z veliko vnemo in veseljem do gasilstva.

V času njegovega predsednikovanja je bil zgrajen nov gasilski dom, kupljeni pa sta bili dve gasilski vozili ter veliko nove in sodobne gasilske opreme. Trenutno pod njegovim nadzorom poteka tudi nabava in zbiranje finančnih sredstev za novo gasilsko avtocisterno.

V predsedstvo GZ Cerknica je bil izvoljen 1984, istega leta je bil imenovan za tajnika GZ Cerknica. Do volitev leta 2003 je to funkcijo polnih 19 let opravljal vestno in natančno. V vseh teh letih se je na področju gasilstva intenzivno izobraževal. Leta 1983 je pridobil čin nižjega gasilskega častnika, leta 1985 pa čin gasilskega častnika. V letu 1996 je napredoval v čin gas. častnika I. stopnje, v letu 2000 pa v čin gas. častnika II. stopnje. Leta 1986 je pridobil specialnost gasilskega strojnika, v letu 1999 pa specialnost radijske zveze.

Za svoje aktivno, neutrudno in vestno delo je bil na področju gasilstva tudi večkrat odlikovan in prejel številna priznanja. Naj naštejemo samo nekatere;

V letu 1975 je prejel Gasilsko priznanje III. stopnje, v letu 1980 Gasilsko odlikovanje II. stopnje in v letu 1985 Gasilsko odlikovanje I. stopnje. Za vse svoje življenjsko delo v gasilstvu je v letu 1995 prejel odlikovanje za posebne zasluge. Ker pa so bili njegovo delo in uspehi vidni tudi na ravni občine, je ob praznovanju občinskega prazni-

ka leta 2004 prejel Zlati grb občine Cerknica za področje zaštite in reševanja. Leta 2005 je prejel Zlati znak javne gasilske službe občine Cerknica in leta 2006 Zlati grb občine Bloke za zasluge v gasilstvu in izven gasilske organizacije.

Prejel je tudi številna državna odlikovanja, in sicer leta 1985 Medaljo dela, 1988 Orden zaslug za narod s srebrnim vencem in medaljo za vojaške zasluge ter veliko priznanj vojaških enot.

Udeleževal se je vseh zaključnih slovesnosti Kongresov GZ Slovenije. Kot delegat pa je bil prisoten na kongresu GZS v Celju. Na plenumih GZS je bil prisoten trinajstkrat.

Za predsednika GZ Cerknica je bil izvoljen v letu 2003. Vsa leta skrbi za razvoj in napredek gasilstva ter požarnega varstva na ravni PGD in GZ. Vestno vodi članstvo in daje

cijo podpredsednika GZ Cerknica. Je predsednik komisije za veterane pri GZ Cerknica in predsednik komisije za priznanja in odlikovanja pri GZ Cerknica.

O njegovem življenjskem delu bi lahko napisali še veliko več, toda povzel sem le najvidnejše stvari.

Najvišje državno gasilsko priznanje »Matevža Hacea« je do sedaj edino tovrstno priznanje v občini Bloke in šele tretje v GZ Cerknica. To je priznanje za življenjsko delo na področju gasilstva, zaštite in reševanja ljudi in premoženja. Tovariš Miroslav Doles iz Velikih Blok ga je svečano prejel 30. maja letos, na plenumu GZ Slovenije v Kočevju. 6. junija pa je dobil posebno odlikovanje ob 140-letnici organiziranega gasilstva v Metliki.

In naj končam z besedami sedanjega predsednika GZ Cerknica,

velik poudarek za izobraževanje mladine in operativnih članov. Vodil je kar 24 gasilskih tečajev, od sodnikov do častnikov. Zelo dobro sodeluje tudi z župani obeh občin v GZ Cerknica in z sosednjimi gasilskimi društvi.

Danes je tov. Doles predsednik PGD Velike Bloke in opravlja funk-

tov. Rajka Intiharja, »Tole priznanje tov. Mirku je v čast in ponos celi GZ Cerknica in priznanje ter spodbuda za nadaljnje aktivno delo v gasilstvu.«

Gasilsko priznanje »Matevža Hacea« je resnično prišlo v prave roke.

*Tajnik PGD Velike Bloke,
Tomislav Beroš*

Razgovor s poveljnikom PGD Nova vas Milošem Kogejem

V juliju dobimo novo gasilsko vozilo

Društvo bo imelo v kratkem okroglo obletnico, vendar se vidi napredek zadnjih let. Kaj je tisto, na kar ste ponosni?

Verjetno smo eno starejših društev na Blokah. Gasilci so bili v preteklosti center dogajanja v Novi vasi. No, seveda so potem prišla tudi ostala društva in drug način življenja in se je to nekoliko spremenilo.

Za prelom štejemo stoto obletnico društva. Dogodki so se odvijali zelo hitro. Takrat se je menjalo vodstvo društva, pa tudi način dela in razmišljanja. Najprej smo nekaj naredili na izobraževanju – strokovnosti, potem smo kupili staro avtocisterno, jo obnovili. Tako smo si postavili neke osnove za naprej. Načrtno smo začeli delo z mladino, saj je danes težava, da vse težje in težje dobiš v tako humanitarno dejavnost mladino. Ker so se v tistem času širile tudi potrebe drugih dejavnosti Blok, smo bili prisiljeni razmišljati o novih prostorih, zgradili smo dom, kar je dejansko eden od vrhuncev novejše zgodovine društva. Kar nekaj let so bile vse sile uprte v izgradnjo tega objekta. Zadnjih pet let pa smo zopet posvetili izobraževanju in tehniki. In dejansko smo danes pred pridobitvijo, ki

ki se trudi. Tu je Pavla Ponikvar, ki je prevzela skrb za našo mladino, pa Barbara Brus kot tajnik, pa nepogrešljivi starejši člani, kot sta Drago Pavčič in Pakiž Franc. Tako bi lahko naštel vsaj 40 članov, ki se v zadnjih 20 letih aktivno vključujejo v delo društva.

O vašem vozilu se govori približno dve leti. Kakšno vozilo je to in čemu je namenjeno?

Nakup takega vozila je za društva naše velikosti življenjski projekt. Najprej je to velik finančni zalogaj, drugo pa je izbira primerne opreme za določena območja. Strokovni naziv vozila je GVC 16/25. Vendar to ne pove ravno veliko. To je gasilsko vozilo cisterna, opremljena z 2500 litri vode in vso opremo za gašenje požarov in manjša posredovanja ob naravnih nesrečah. Vozilo ima posadko šestih gasilcev in kot tako zadosti intervencijam na Blokah. Vsa namestitve opreme pa je izvedena tako, da se gasilec obleče med vožnjo in pride na intervencijo popolnoma opremljen. Naše vozilo je narejeno na osnovi podvozja MAN. Ker živimo na Blokah, smo se odločili za pogon na vsa kolesa. Nadgradnja pa je izdelana v podjetju Mettis in jo je možno prilagajati poznejšim spremembam opreme. Črpalka proizva-

jajo s to opremo. Kako je to urejeno v vašem društvu?

Samo vozilo zahteva usposobljenega voznika, ki je hkrati tudi strojnik. Večino znanja za to so naši člani pridobili na raznih izobraževanjih. Sam prikaz uporabe opreme pa bo izveden s strani proizvajalca nadgradnje. Seveda pa je to le en del. Vozilo potrebuje popolno operativno ekipo, te pa ne dobiš na enem tečaju, dolgem 10 ur. Izobraževanje se začne v osnovni šoli, kjer poskušamo predstaviti požarno preventivo. Pozneje se ti naši pionirski vključijo v razne tekmovalne ekipe, na tem nivoju jim predstavimo organiziranost gasilstva in pa osnovno opremo. Naslednji korak so pa razni tečaji, prvi je za gasilca I, pa vse do specialnosti in gasilskih častnikov. Letošnjo zimo smo za celotno zvezo organizirali osnovni tečaj in tudi 12 naših članov je uspešno opravilo ta del šolanja. Pa ni to edino izobraževanje, ki so ga opravili naši člani v zadnjem letu, tu je še tečaj za vodjo enote, pa tečaj za strojnike. Letno naredimo tri vaje v različnih vaseh in zaselkih Blok, tako da se spoznamo tudi s terenom. Zavedamo se, da tehnika brez znanja ne doseže svojega namena.

Laično vprašanje: kolikšna je vrednost takega vozila? Kako ste sploh lahko zbrali tolikšna sredstva?

Na vprašanje bi odgovoril nekako drugače. Investicijsko je bil večji zalogaj sam dom, vendar je v domu veliko materialnih donacij in veliko delovnih ur. Pri nakupu vozila pa lahko govorimo le o denarnih sredstvih. Pod ure in delo lahko štejemo le nabiranje denarnih prispevkov in pogajanja z izvajalcem nadgradnje. Celotna vrednost vozila je 240.000 €. Tu je oprema, nadgradnja in podvozje. Do tega trenutka je že plačanih polovico sredstev, razlika pa je na kreditu. Seveda tudi doseči tak znesek ni enostavno. Tu smo hvaležni tako občanom kot tudi občini. Pozitivni odziv je bil s strani občanov. Mnogi so čakali za novo leto, da pridemo s koledarjem in da nam odstopijo del svojega denarja. Enako pa tudi občina in g. župan, saj imamo srečo, da je pristopil k investiciji. No, tudi Novolit, Kovinoplas-

tika in Fragmat so pomagali pri nakupu. Pri celotni zgodbi je žalostno le to, da gasilci delajo na prostovoljni osnovi, pa morajo še prositi denar za svoje delovanje. Zakonodaja na tem področju je toliko ohlapna, da dopušča velike vrzeli v financiranju. Kredit bomo vračali pet let. V tem času bodo težave s financiranjem ostalega delovanja. Če ne bomo dobili donacij podjetij in posameznikov, ne bo niti šolanj, niti ostale opreme. Od občine ne moremo pričakovati več denarja, saj je že podpora pri nakupu vozila velika.

Vozilo boste prevzeli slavnostno?

Običaj je, da se ob okroglih obletnicah in ob takih večjih pridobitvah priredi gasilska parada. Za datum smo izbrali 19. julij; upamo, da bo lep sončen dan, tako da bomo vsi krajanje Blok imeli en slavnostni dan, saj je to pridobitev za vse Bloke. V paradi bo sodelovalo več gasilskih enot. Na sami prireditvi se bomo zahvalili sponzorjem in podpornikom društva. Podelili bomo tudi gasilska odlikovanja in seveda slavnost zaključili s pravo gasilsko veselico in ansamblom Navihanke. Seveda vsi vabljeni na prireditev, da se vam vsaj s predstavitvijo in ansamblom na veselici zahvalimo za vašo podporo.

Kaj pa načrti in želje za naprej?

Kot operativni vodja društva – poveljnik, si želim predvsem to, da ta položaj predam nekomu, ki bo mlajši od trideset let in bo imel okoli sebe tudi mlado ekipo. Izobraževanje mladine je torej tisti plan, ki bo dopolnjeval našo tehniko. Trenutno imamo kar lepo skupnico, ki bo lahko v nekaj letih operativno sposobna. Pri sami tehniki pa je potreb veliko. Naš kombi je odslužen, ostala oprema pa tudi dokaj zastarela, vendar so nakupi povezani z denarjem in v času recesije se bomo morali prilagoditi razmeram. Če bo ta ekipa toliko homogena, kot je danes, upam, da ob 120. obletnici društva, ki bo leta 2013, zagotovimo tako opremo kot kader, ki bo spet dvajset let skrbel za naše domove.

Stane Korenjak

Predsednik Zvone Govednik pregleduje opremo v novem vozilu.

nam jo lahko zavida kako močnejše in premožnejše društvo. V tem času gre posebna zahvala motorju društva Zvonetu Govedniku, ki je vsa ta leta s svojo ekipo peljal društvo naprej. Seveda je bil tu še moj predhodnik Toni Urbas, pa bivši tajnik Zvone Zakrajšek, pa tudi ta današnja ekipa,

jalca Rosenbauer je elektronsko vodena. Vsa oprema je po svojih lastnostih vodilna v svoji kategoriji, saj se zavedamo, da bo skupaj z vozilom služila vsaj dvajset let.

Običajno za tehniko potrebujemo tudi usposobljene osebe, da upravljajo

90-letnika

TOKRAT SMO Z OBMOČNO ORGANIZACIJO RDEČEGA KRIŽA CERKNICA, LOŠKA DOLINA, BLOKE OBISKALI JOŽETA PUCKA, KI ŽE ŠTIRINAJST LET ŽIVI NA VRHNIKI, IN FRANČIŠKO KRAŠEVEC IZ METULJ.

JOŽE PUCKO,

je svoj častitljivi 90. rojstni dan praznoval 9. marca, rojen je leta 1919 v Lendavi. Svoja mlada leta je preživel na Notranjskem, v vasi Bočkovo. Ostal je samski in je pomagal pri vseh kmečkih opravilih na kmetiji. Leta 1995 se je preselil na Vrhniko v dom starejših

občanov, kjer je še danes. Zelo je bil vesel obiska ob svoji 90-letnici. Kljub temu, da govori bolj malo, sta se z gospo Marico, ki je bila na obisku, zelo dobro razumela, pred njenim odhodom se mu po na licih spustila drobna in zgovorna solza.

Že čez dober mesec, 20. aprila, pa je v Metuljah svoj jubilej praznovala

FRANČIŠKA KRAŠEVEC; BELA KAVA Z ZVRHANO ŽLICO SLADKORJA

rojena Mihelčič. Vsi, ki smo bili na obisku, že nekaj časa ugotavljamo, kako velike so razlike med našimi

jubilanti, ki jih obiskujemo že vrsto let. Gospa Kraševc je gotovo ena tistih, ki nas je s svojimi domisli-

cam, šalami in pripovedmi zelo nasmejala, njen čil razum pa nas ni pustil mimo aktualnih dogodkov po Sloveniji in po svetu. Tudi letošnje pomlad je tako kot vsa leta doslej obdelala gredo, celo sama se je lotila »štihanja«, saj pravi, da ima odlično motiko prezdanko, ki je železna, zato se ne zvije na vsakem kamenčku kot slabše »plehnate«. Spominja se, kako je bilo, ko se je omožila, bilo je junija leta 1941 pred italijansko okupacijo. Tisti teden pred poroko je mož, Žnidarjev, prišel domov z orožnih vaj iz Mojsstrane, hudo je zbolel, po poroki pa sta zaradi vojske v hipu ostala brez vsega, hiša je bila uničena, nikjer ni bilo za dobiti ničesar, denar sta sicer imela, a ni bil vreden nič. Pravi, da sta imela samo za maslo. A imela sta se rada, še sedaj se ga vsak dan spomni, čeprav je že veliko let pokojni, in pravi, da je usoda tista, ki dva pripelje skupaj. Imela sta dva otroka, Staneta in Branka, saj jih več nista mogla preživeti, Branko pa je kmalu po rojstvu hudo zbolel. Zdravnik je takrat predlagal, naj segreje vodo, da bo tako vroča, da bo še lahko držala prst v njej, nato pa naj vanjo namoči brisačo, jo ovije in vanjo povija otroka, dokler se iz brisače ne začne kaditi – torej so že takrat tudi na Blokah poznali knajpanje. Da pa bi zdravljenje še bolj zaleгло, so na Hudi Vrh v cerkev sv. Miklavža, zavetnika otrok, nesli tri darove – svečo, olje in denar, kar je star običaj. In pravi, da je vse skupaj pomagalo. Pravi, da je življenje lepo. Še vedno pa ima jutranji obred kot mnoge starejše Bločanke, da popije belo kavo iz proje in cikoriije, seveda pa v njej ne sme manjkati zvrhana žlica sladkorja, da ji da moč. Predlagamo, da obiščete gospo Frančiško in gotovo vam bo zaupala še marsikatero zgodbo iz svojega pestrega življenja.

*Na obisku smo bili
Marica Zgonc, Andrej Intihar
in Miha Knavs*

Razstava slik Lojzeta Perka

Ob stoletnici rojstva akademskega slikarja Lojzeta Perka so v kleti gradu Snežnik odprli razstavo njegovih del iz privatnih zbirk. Gledati slike poeta Notranjske je kot da bi ti nekdo v temi prižgal luč, je kot da bi po mučnem iskanju našel veselje, je vrskanje in je vsa idilika slovenske pokrajine in njenega človeka, zazrtega v zemljo pri žetvi ali pri pobiranju krompirja.

Od njegovih najbolj znanih del so bile slike Tinček pri jedi, Mati in Božja Mati iz oltarja cerkniške župnijske cerkve. Sveta Devica prinaša zaupanje in mir trpečemu človeku med drugo svetovno vojno. Slika je tudi nastala med vojno. Mati Marija je kot nekdaj slovenska žena pokrita v ruto.

Naj omenim še leto 1977, ko je bila omenjena slika tudi na ogled v cerkvi sv. Petra v Ložu ob petstoletnici podelitve mestnih pravic Ložu. Vesela sem, da sem tega velikega umetnika in globoko vernega kristjana tudi osebno poznala, se z njim pogovarjala in rokovala. Bil je sošolec mojega očeta in ga je ob neki priložnosti tudi narisal. Več desetletij je bila atova karikatura na nekem podstrešju. Ko pa mi jo je znanka dala, sem jo bila vesela kot nekakšnega zaklada.

Leta 1980 sva ga z možem obiskala v Dolenji vasi, kjer je živel in ustvarjal. Tedaj mi je obljubil, da bo naredil sliko. Toda nesreča mu je iztrgala čopič iz rok.

O cenjenosti Perkovih slik veliko pove dejstvo, da so na razstavi že ukradli eno sliko.

MAC

... al' lepše od Urške bilo ni nobene

Jure in

DEJAN MATKO IZ NOVE VASI IN URŠKA KOROŠEC IZ KRŽIŠČA STA SE PRVIČ UGLEDALE PRED DOBRIMI ŠESTIMI LETI NA NEKI SOBOTNI ZABAVI. URŠKA JE DEJANA VEČKRAT POVABILA, DA BI SE ZAVRTEL Z NJO, DEJAN PA SE JE SPRVA MALO BRANIL, SAJ NI BIL RAVNO PLESNI TALENT. PA JE DEJAN LE POPUSTIL IN ZAPLESAL. SPOZNAL JE, DA PLES LE NI TAK »BAV-BAV« IN ŠE VEDNO RAD PLEŠE.

Njuna ljubezenska zgodba se je začela na Dejanov rojstni dan, ko je Urški poklonil poljub na lička ter se ji tako zahvalil za prelepo rojstnodnevno čestitko, ki jo še danes skrbno hrani.

jem letu. Na dan njune pete obletnice, lani novembra, jo je Dejan v Piranu tudi zasnubil. Vesela novica je navdušila njune sorodnike in prijatelje.

Dejana je na Urški privlačil njen nasmehek, igrivost in zrelost, še sedaj pa najbolj ceni njeno iskrenost. Vedno ga spravi v dobro voljo, pa naj ima še tako slab dan. Urška se je vanj zaljubila zaradi njegove iskrenosti, umirjenosti in spoštovanja, ki ji ga ves čas izkazuje. Pravi, da je Dejan prav poseben fant.

Kaj kmalu so se njuni pogovori začeli vrteti okrog poroke, resneje pa sta o njej razmišljala v zadn-

Mladoporočenca sta se vzela 6. junija letos. Poročila sta se na gradu Snežnik in v Urškini farni cerkvi pri Sv. Vidu. Obred v cerkvi, ki ga so ga spremljale pesmi otroškega pevskega zbora, je bil poln čustev in ni nikogar pustil ravnodušnega.

Pred poroko so vaški fantje in dekleta obema postavili mlaje. Urška je imela tudi dekleščino, kjer je dobila prav posebno nalogo. V tistem večeru je morala sredi

Ljubljane zbrati kar 100 podpisov mimoidočih pripadnikov moškega spola. Naloga ji je odlično uspela, saj jih je zbrala še nekaj več. Pomembno pa je bilo to, da so se dekleta ob tem strašansko zabavala in ob začudenih pogledih in vprašanjih, čemu se tako mlada ženi, dodobra nasmejala.

Španske stvari pa so se dogajale tudi na sami poroki. Na civilnem obredu je malo zmedenosti pripomoglo k temu, da je Dejan hotel svoji nevesti nataktniti svoj prstan, ona pa mu je prstan hotela dati kar na njegovo desnico.

Trenutno mladi par stanuje v enosobnem stanovanju v Cerknici, želita pa si sezidati hišo, saj bo sobica, ko se jima bo pridružil še kakšen član, kaj kmalu pretesna. Kljub temu, da ima Urška redno službo v Ljubljani, Dejan pa se ji namerava kmalu pridružiti, ju življenje v mestu ne privlači. Sklenila sta ostati na Notranjskem. Vedno se rada vračata na Bloke na kakšen sprehod do jezera in na obisk k domačim.

Vsem, ki se za poroko šele odločajo, Urška in Dejan svetujeta, da se je vredno potruditi za ta korak, če seveda res čutijo, da so za skupaj. Prepričana sta, da je poroka kljub vsemu vrhunec odnosa med dvema, ki se imata rada.

Urška in Dejan imata kar nekaj prijateljev, ki pravijo, da se ne bodo poročili, ker se jim »ne da ubadati« s pripravami in bi denar raje potrošili za kaj »pametnejšega«. Menijo tudi, da je zakon samo list papirja, ki nič ne pomeni. Iz prve roke pa zagotavljata, da je lepo biti poročen, saj stvari v zakonu doživljaš drugače, čutiš varnost.

Na koncu bi se novopečena zakonca rada iskreno zahvalila svojim staršem in pričam za vso pomoč in podporo, g. župniku Branku za lepo poročno mašo, otroškemu pevskega zboru od Sv. Vida za čudovito petje ter vsem svatom, prijateljem in znancem za vse dobre želje, čestitke in darila. Polepšali ste jima že tako lep dan.

Iskrene čestitke.

Alenka Ponikvar in Dunja Volf

6. 6. 2009 sta se na skupno življenjsko pot podala tudi Jure Komidar s Hudega Vrha in Bernarda Janež z Lazca.

Poročna prstana sta si najprej izmenjala na gradu Snežnik, nato pa še v idilični cerkvi v Dragi. Najlepši del dneva je bila ravno cerkvena poroka, saj je bilo vzdušje v cerkvi zelo prijetno, že tako ganljiv obred in lepo pridigo pa so obogatili še ubrani glasovi ženskega pevskega zbora Ave Verum iz Loškega Potoka.

Ohcet se je odvijala v gostišču Pugelj v Ribnici, kjer je zbrane zabaval ansambel Štrukelj. Jure je ves večer z budnim očesom opazoval dogajanje okrog svoje drage, zato mu je kljub številnim poizkusom niso uspeli ukrasti. Najbolj so se nasmejali ob jodlanju njunega prijatelja Grega, ki je dobil nalogo, da mora cel večer vsako polno uro jodlati. Salve smeha je sprožilo jodlanje ob zarezu v poročno torto, saj so takrat svatje, očarani od prelepe torte, čisto pozabili na njegovo nalogo, ki pa jo je tudi takrat vestno izpolnil. Ko pa sta ponoči prišla domov s svatbe, so ju doma presenetili prostori polni balonov, zvezane kljuke pri vratih in polna postelja makaronov.

Kot velevala tradicija, so pred poroko obema postavili mlaje, ki so se dolgo uspešno upirali močnemu vetru, tudi na dan poroke. Jure je svojo fantovščino združil kar s postavljanjem mlajev, Bernarda pa se je zabavala na dekleščini v prestolnici.

Na dan poroke pa seveda ni šlo brez šrange. V Bernardini domači vasi je navada, da fantje šrangno postavijo še preden ženin pride do svoje neveste. Jure je najprej dobil malo pijače, nato pa je oko vrgel na orodje, ki so mu ga pripravili. Takoj je ugotovil, da pot do ljubljene Bernarde ne bo najlažja. Prežagati je moral hlod in sklepati koso. Moral bi celo omesti dimnik, pa so se ga vaški fantje le usmilili. Jure je kot plačilo za nevesto najprej ponudil vrečo odličnega bloškega krompirja, vendar se za tako ugodno kupčijo ni uspel dogovoriti. Ko pa so zašumeli »evrčki«, je mladina Juretu odprla

Bernarda

pot v vas.

Na Bernardinem domu so Jureta presenetili z dejstvom, da se pri njih že mudi ženin. Da so ugotovili, kateri izmed njiju je pravi, so jima izmenično zastavljali vprašanja o njej. Ker je Jure prednjačil v pravih odgovorih, je dobil nevesto.

Ne sme nas čuditi, da se je Jure tako dobro odrezal pri vprašanjih o svoji izvoljenki, saj Bernarda pravi, da je vedno pripravljen na pogovor in zna dobro prisluhniti. Ceni tudi njegovo poštenost in prijaznost. Enake vrline tudi Jure spoštuje pri njej, v šali pa doda, da včasih kar preveč vrta vanj z raznimi vprašanji. Oba se strinjata, da imata veliko skupnih točk in podoben pogled na svet.

Bernarda in Jure sta se spoznala pred osmimi leti v Kopru na »Koprski noči«. Bernarda je tja prišla s svojimi prijateljicami, Jure pa s svojo družbo. Jureta je Bernarda takoj očarala, najprej seveda s svojo zunanostjo. Pravi, da je bil zaradi nje "čisto zmešan". Čez nekaj dni je šel kar s kolesom preverit, kje je doma, vendar Bernarde takrat žal ni bilo. Naslednji

Juretovi poizkusi so bili uspešnejši in kmalu sta ugotovila, da sta neločljiva.

Mladoporočenca sta si začasen dom uredila na Hudem Vrhu, v prihodnosti pa si želita svojo hišo.

Naklonjena sta vaškemu načinu življenja, saj sta v mestu preživela kar nekaj časa in sta se ga že malo naveličala.

Strinjata se, da je poroka zelo lep dogodek, ki se ga z veseljem spominjaš celo življenje. Z njo sta nadgradila zvezo, storila korak naprej. Že od nekdaj sta si oba želela poroke, zato sta se o njej večkrat pogovarjala. Lani avgusta je Jure na morju zaprosil Bernardo za roko, nato pa sta počasi začela s pripravami. Novico o skorajšnjem veselem dnevu je bilo treba sporočiti tudi domačim. Na to sta se kar nekaj časa pripravljala in komaj našla pravi trenutek, da so bili vsi zbrani. Bernarda je že s smehom izdajala, da nekaj skriva, zato so domači malce posumili, kaj bi lahko bilo. Vsi so bili nad novico navdušeni, čeprav so jo po tihem pričakovali.

Pravita, da z odločitvijo za poroko sprejmeš pomembno odločitev. Izgovori, da za poroko ni denarja, so mlatenje prazne slame, saj se lahko le podpišeš na list papirja in si brez vsakršnih stroškov poročen. Večina mladih se boji odgovornosti, ki jo poroka prinaša. Vesela sta, da so poroke zopet prišle »v modo«.

Srečno obema!

Alenka Ponikvar in Dunja Volf

Jože in Marija Lah

Ob Mestkovi zlati poroki

V Visoki pesmi, himni ljubezni, beremo:

*... zakaj močna kakor smrt
je ljubezen,
trda kakor podzemlje
je njena gorečnost.
Velike vode ne morejo pogasiti
ljubezni
in je ne preplaviti reke.*

1. maja sta zlato poroko praznovala Marija in Jože Lah, Mestkova iz Nove vasi. V petdesetih letih skupnega življenja sta dokazala in pokazala, kako močna in trdna je njuna ljubezen. Skupaj sta dobršen del svojega življenja in vsak dan znova si potrpežljivo izkazujeta poročne zaobljube, drug z drugim vztrajata v dobrem in

hudem, v bolezni in zdravju. Skupaj sta doživela veliko lepega, kar vedno znova delita s svojo družino. Tako, kot so vaju od začetka povezovali ljubezen do dela, zemlje, pridnosti, vztrajnosti in poštenja, je tudi danes. Povezujemo pa vaju tudi me, vajine hčere. Vedno sta nam bila dober zgled, znala sta ustvariti dom, v katerem se nas zbira vedno več, hčere, vnuki, pravnuki, zeti, vajini prijatelji. Vsem ponujata topel sprejem, znata se veseliti z nami. Skrbita za nas. Kadar imamo težave, boli tudi vaju. Radi prihajamo in ostajamo z vama; vidva ostajata v tem hitrem svetu varno zavetje.

Za vso ljubezen in podporo, ki smo je deležni, smo vama hvaležni. Zato vama ob zlati poroki želimo še naprej povezanosti, zdravja in vsega dobrega. Srečna je tista hiša, v kateri se zlata poroka slavi, pravijo. Naj bo tako še naprej!

Katja Lah

Slavka in Milan Žnidaršič

P'rhajeva zlata poroka

KOMUR SPOMIN SEŽE VSE TJA DO LETA 1959, SE VERJETNO SPOMNI, DA JE BIL NA BLOKIH TISTEGA LETA ZELO VELIKO POROK. ALOJZIJA, BOLJ ZNANA KOT SLAVKA, IN MILAN ŽNIDARŠIČ, MALNSKA ATA IN MAMA, STA BILA EDEN IZMED PAROV, KI SO PRED PETDESETIMI LETI STOPILI PRED OLTAR IN SI OBLJUBILI VEČNO ZVESTOBO. NJUN ZAKON JE PRESTAL VSE OVIRE IN LETOS JUNIJA STA PRAZNOVALA ZLATO POROKO.

Slavka in Milan sta se spoznala marca 1955, ko je bila zunaj prava bloška zima in je bilo snega na pretek. Naključje ali pa božja previdnost je hotela, da se je Slavka na svoji poti skozi gosto snežno odejo ustavila tudi v Malnu, Milan pa se je ravno tistega dne vrnil domov s služenja vojaškega roka. Sicer bi njunemu prvemu srečanju težko rekli srečanje, saj je Milan sedel na peči in bral knjigo, Slavka pa je ves čas svojega obiska stala pri oknu in Milana tudi pogledala ni. Ob naslednjem srečanju ga zato sploh ni prepoznala. Vendar pa je bilo tudi to dovolj, da se je postopno začela njuna skupna pot. Mogoče pa je pomagala tudi šala Milanove mame, ki se je takrat pošalila, da bo prvo dekle, ki pride tistega dne mimo, za »ta mlado«. In prva je prišla ravno Slavka.

Slavka in Milan sta kot fant in dekle skupaj preživela štiri leta. Ker sta bila Osredok in Malni za razmere v tistih časih kar precej daleč naražen, je Milan prišel do Slavke samo enkrat na mesec ali pa še to ne. Ko je prišlo do izbire prevoznega sredstva, s katerim bi se odpravil do svojega dekleta, Milan namreč ni imel prav velike izbire – svoje noge ali pa mamino kolo. Kljub vsemu je bila njuna ljubezen dovolj močna, da je prestala tudi to. Poročila sta se 6.

6. 1959 in Slavka se je preselila na dom svojega moža.

Življenje v tistih časih je bilo težko, še posebej pa jima je ostalo v spominu, kako težko je bilo po rojstvu dvojčkov, Irene in Božidarja, ki sta se pridružila starejši sestri Mileni. Slavka se spominja, da ni bilo ničesar, ne hrane niti plenice. Še dobro, da je poleg hiše tekla voda, tako da so lahko sproti prali tistih nekaj plenice, ki so jih imeli. V tistem času ni bil noben izmed njiju v službi, denarja ni bilo, imeli so le tisto, kar so pridelali doma. Ker so imeli doma mlin, so na srečo imeli vsaj kruh, ki ga takrat marsikje ni bilo. Milan je kasneje doma odprl obrt – žago.

Ko je bila Marjana, najmlajša hčerka, stara devet mesecev, je Slavka šla v službo, najstarejša hči pa je šla na isti dan v gimnazijo. Ker je bila Slavka v službi, so začeli dobivati tudi otroške doklade, do katerih pred tem niso bili upravičeni, ker so imeli prijavljeno obrt.

Po 50 letih skupnega življenja imata Slavka in Milan veliko spominov, tako lepih kot takih malo bolj grenkih. Eden izmed slednjih so tudi dnevi po rojstvu prve hčerke, saj cel teden niso vedeli, ali bo preživela ali ne. Vendar pa Slavka takoj dobrovoljno doda, da je za tem sledilo rojstvo dvojčkov in je bilo kar veselo. Čeprav jima je življenje marsikdaj pokazalo zobe in sta vedno trdo delala, sta si pogosto vzela čas za kakšen izlet in sta kar veliko prepotovala. Ob obujanju spominov na njuna popotovanja Milan izpostavi nedeljske izlete, ko sta otroke »spakirala« v avto in so skupaj odšli na potep. K njihovem pogostim izletom je veliko pripomoglo dejstvo, da sta Slavka in Milan že zelo zgodaj imela avto.

Na vprašanje, kakšen nasvet bi dala mladim parom in kakšen je recept za tako dolg zakon, Slavka odgovori, vera, potrpljenje in veliko (dobre) volje pomagajo tako v zakonu kot

v življenju na splošno. Milan pa malo za šalo in malo zares doda, da mora biti mož včasih za strelovod. Oba se strinjata, da je zelo pomembno, da sta mož in žena vedno na prvem mestu, da se znata med sabo pogovoriti in dogovoriti. S tem se lahko izogneš ali pa rešiš marsikatero težavo. Včasih je za to potrebno tudi malo zakričati, vendar pa Slavka pravi, da se ob tistih redkih trenutkih, ko povzdigneta glas, potem kmalu še malo nasmejita, pa gre.

V soboto, 6. 6. 2009, ravno po petdesetih letih od dneva, ko sta si obljubila večno zvestobo, sta Slavka in Milan zopet stopila pred oltar in obnovila svoje zaobljube. Slovesen obred je vodil župnik Lojze Hostnik, zakoncema pa je družbo delala vsa družina – 4 otroci, 14 vnukov in 2 pravnuka. Med mašo je pel mladinski pevski zbor, v katerem je tudi veliko Milanovih vnukov. S tem na svoj način nadaljujejo njegov dolgoletni trud, ko je vrsto let vsako nedeljo preživel na koru kot organist in vodja pevskega zbora. Zlatoporočenca sta se skupaj s številčno družino po maši poveselila na večerji in v prijetnem vzdušju zaključila praznovanje velikega praznika.

Slavki in Milanu želimo, da bi v ljubezni, zdravju in smehu preživela še veliko skupnih let.

Tamara Žgajnar

Jubilanta s sorodniki

Skrivni kotički Bloške planote

Kmalu bo pet let, odkar sva se s Paulom preselila na Bloke. V teh letih sva na potepanjih po Bloški planoti odkrila številne lepe kraje, čudovite doline in pisane travnike. Čeprav jih nisva posebej iskala, sva na sprehodih naletela na številne zanimive rastline in živali. Naključno srečevanje živali na sprehodih pa je vse kaj drugega kot sistematično raziskovanje. Kadar želimo pridobiti dobre podatke o razširjenosti vrst širšega območja, je navadno potrebno vložiti precej napora in območje prehoditi po dolgem in počez. Seveda pa tako zbiranje podatkov ni namenjeno le potešitvi radovednosti biologov. Taki podatki so nujni za načrtovanje ukrepov varstva narave. Šele z dobrimi podatki o razširjenosti vrst na širšem območju lahko ugotovimo, katera so z vidika ohranjanja biotske raznovrstnosti najpomembnejša.

Letošnjo pomlad smo se v sodelovanju s člani Društva za preučevanje dvoživk in plazilcev lotili sistematičnega popisa dvoživk in plazilcev v Loški dolini in na Bloški planoti. Za pokritje materialnih stroškov smo na razpisu pridobili sredstva Ministrstva za okolje in prostor, naporno terensko delo pa

Arnar fotografiji: Paul Veenliet

Majhne luže ob potokih so brez rib, zato so zelo pomemben življenjski prostor dvoživk.

smo opravili prostovoljno. Razdelili smo se v manjše skupine in vsaki dodelili območje. Oboroženi z mrežami, zemljevidi in fotoaparati smo v treh dneh prehodili večji del Bloške planote in pretaknili tudi najbolj nedostopne doline. Še posebej smo pregledovali območja vzdolž manjših potokov, kjer smo iskali žabe in pupke, na gozdnih robovih pa smo oprezali za kuščarji

in kačami. Večkrat smo se ustavili tudi zgolj zaradi lepih rastlin in sledi različnih živali.

Ugotovili smo, da so za žabe in urhe najpomembnejši majhni vodni habitati. To so največkrat le majhne luže vzdolž nereguliranih potokov in na vlažnih travnikih. V teh lužah, ki lahko že sredi poletja presahnejo, ni rib, ki so sicer ve-

liki plenilci žabjih ličink. Dvoživke pa vodo potrebujejo le v prvih mesecih življenja, odrasli pa večji del leta preživijo na kopnem in se v vodne habitate vračajo le še v času razmnoževanja. Prav neverjetno pa je, kako dvoživke odkrijejo take primerne habitate. Pred leti sva s Paulom na majhnem vrtu pred hišo naredila preprosto vrtno mlako, ki so jo že v štirinajstih dneh naselili prvi urhi. Tako naju sedaj vsako toplo poletno noč spremlja nežno oglašanje urhov.

Značilne prebivalke vlažnih travnikov vzdolž Bloščice so živorodne kuščarice. To so drobni rjavo obarvani kuščarji in ena redkih vrst kuščarjev, ki jo najdemo v vlažnih habitatih. Druge vrste živijo predvsem na gozdnih robovih in kamnitih predelih. Živorodna kuščarica pa skriva še eno zanimivo zgodbo. Po imenu bi sklepali, da je vrsta živorodna, da se torej mladiči razvijajo v telesu samice. To mnenje je veljalo med biologi, vse dokler ni nek francoski biolog pred desetletjem po naključju ugotovil, da tako kot večina kuščarjev tudi ta vrsta leže jajca. Ko so raziskovali naprej, so ugotovili, da so v večjem delu Evrope živorodne kuščarice res živorodne, v nekaterih delih pa ležejo jajca. No, ime pa se je le ohranilo ...

Živorodna kuščarica je pogosta vrsta na vlažnih travnikih vzdolž Bloščice.

Jana Kus Veenliet

*Odamica, Blaž, pa Brinarjev Tomaž,
pa Mihl, pa Udin, pa je cel s'min*

Primožancev ata

Primožancev ata in sosed Petronov Korle, v ozadju sin Tone.

Včasih so Bločani gonili živino iz sejma do doma. Moj stari oče je hodil večkrat na sejem, kjer je kupoval živali. Ponavadi so bili to voli, včasih pa so pri hiši potrebovali tudi novo kravo. Tako se sredi novembra odpravil v Metliko na sejem po kravo. Kupil je kravo s teletom in vse je potekalo normalno. Ko pa je prišel do Podstrmca, je začel naletavati sneg. Premišljal je, kaj naj naredi, ali ostane v vasi ali gre naprej. Ker pa je sneg le počasi naletaval, se je odločil nadaljevati pot. Po Lužarjevem bregu pa je bilo čedalje več snega in tudi padavine so se okrepile, tako da je komaj prišel do Lužarjev. Krava je kar dobro gazila sneg, tako se je prijel za rep in ga je vlekla za seboj. Pri Srelnovem mlinu pa se je vse skupaj ustavilo, saj je bila krava upehana, telček pa ni mogel več hoditi. Po kratkem premisleku je privezal kravo za drevo, telčka pa si je dal za vrat in ga nesel do doma. Ko je prišel domov, je otroke poslal po kravo, ki so jo komaj našli, saj je bila vsa zametena, on pa je zaspal kar ob krušni peči.

V mladih letih sta bila velika prijatelja s Petronovim Francetom. Zato sta takoj, ko ni bilo premrzlo, ponoči spala na skednju. Meseca maja sta opazovala, da njuni sestri vsak večer hodita k maši, saj so takrat šmarnice. Tudi onidve sta bili prijateljici in sta na

poti domov veliko klepetali. Tako sta se dogovorila, da jih ob prvi priložnosti malce prestrašita. Neki večer sta se v mraku, ko so ljudje hodili od maše, skrila za grm, ki je rasel pod vasjo. Ostali so šli že mimo, le onidve sta klepetali in zaostali za drugimi. Ko sta se približali grmu, za katerim sta bila skrita Janez in France, sta onadva ogrnjena v koc skočila izza grma in začela rjoveti. Dekleti sta se pogнали v beg naravnost v Petronovo kuhinjo. Tam sta se skrili za kredenco in se nista upali premakniti. Petronov oče jih je miril, da gotovo ni bilo kaj hudega in da jih je nekdo samo poskusil prestrašiti. Vendar nista verjeli. Sestra od mojega starega očeta ni upala iti domov v temi, čeprav je bilo do doma le slabih dvajset metrov. Naslednji dan, ko je to pripovedovala vaščanom ji je moj stari oče rekel, da je gotovo prišel sam peklenšček, ker nista molili pri maši ampak sta klepetali.

Velikokrat mi je pripovedoval, da so se v njegovih mladih letih fantje zbirali v gostilni pri Pakižku. Tam so večkrat padale stave in tisti, ki je stavo izgubil, je moral dati za štefan vina. Tako so se nekega večera, ko niso imeli denarja za vino, začeli pogovarjati, kdo si upa na pokopališče ob polnoči. Pa se je našel junak, ki je izjavil, da to sploh ni problem. Sklenili so stavo, da ako gre na grob

človeka, ki je zadnji umrl in tam ostane deset minut, dobi za pet štefanov vina, če pa ne, mora pa on plačati pet štefanov vina. Moj stari oče je hitro tekkel po vrtovih na pokopališče in s seboj nesel rjuho. Ostali pa so pospremili junaka in ga malce zadrževali. Ustavili so se pod pokopališčem ter gledali, kaj se bo zgodilo. Korajžno se je podal proti grobu, ko pa je prišel do njega, se je izza spomenika pojavila bela silhueta, kar ga je pognalo v divji beg in komaj so ga zadržali. Moj stari oče je spet pohitel proti gostilni, tako da je bil že za mizo ko so se vsi vrnili. Začel je spraševati, kaj se zgodilo, vendar ni dobil odgovora. Poraženec pa je takoj plačal stavo, vendar ni mogel niti piti, le sedel je in se tresel od strahu, ostali pa so govorili, da ima srečo, da ga ni pokojnik

vzel s sabo v grob.

Ko je bil star že več kot devetdeset let, je še vedno hodil k maši in po maši k Dominu, kjer so se zbirali možakarji in modrovali. Seveda je bil najstarejši med gosti in ker so ga vsi poznali, so se prisedali k mizi in se pogovarjali. Pa so mladi fantje začeli briti norce iz neke njegove izjave. On pa je enega od njih, ne bodi ga len, s palico na hitro potegnil k sebi in ga oklofutal, še preden je lahko reagiral. Tako so se ljudje na vasi pogovarjali, da se Primožanc pri devetdesetih letih še vedno pretepa pri Dominu. On pa je naslednji dan dejal, da ko je bil on mlad, si v gostilni še videl kakšnega starega človeka, dandanes pa je v gostilni sama mladina.

Matej Pakiž

Primožancev ata se komaj kaj vidi. Njegovi voli pa so, kot se šika.

SERVIS

Marjan Peterlin s.p., Dolščaki 10a, 1314 Rob

GOSPODINJSKIH APARATOV

Electrolux

ZANUSSI

Candy

gorenje

tel.: 01/7881-456 mobi: 051/648-783

V slovo

Francetu Intiharju

Dragi Zimcev ata!

V življenju doživljamo različne vrste slovesov in ponovnih snidenj. Eno slovo pa je, ki je zadnje, poslednje in snidenje morda samo še tam in onkraj. Ko takrat odidemo, odidemo za vselej.

»Ja, ženska nesrečna, zakaj pa te nič ni!«, je navadno zarohnel, ko sva se na pomlad spet srečala pred mežnarijo na Ulaki.

»Saj veš, zima, mraz, zunaj pa v hiši. – Boš kozarec vina?«

»No, pa daj!«

Pa sva ga počasi pila, sedela pred hišo in modrovala.

Običajno vsak na svojem bregu: on tako, jaz pa o isti stvari ravno narobe. Jaz nisem prepričevala njega, on ni prepričeval mene. Samo povedala sva, kaj vsak od naju misli, da je prav. In najbrž sva imela oba prav. Strinjala pa se ponavadi nisva. Jaz meščanka z mestnimi življenjskimi navadami, on silak z zdravo kmečko filozofijo in praktičnostjo. Dva svetova, eno prijateljstvo.

Pravzaprav med veliko ljudmi, ki sem jih srečala v življenju, nisem srečala tako resnicoljubne in tolerantne osebe, kot je bil Zimcev ata. Ja, je že res, včasih je zarohnel, da si se sesedel od strahu, takoj nato pa, kot da se ni nič zgodilo. Prijazno, spravljivo, hudomušno. Tudi ko je ropotal, ni mislil tako hudo zares, čeprav je imel velikokrat hudo zares prav.

Si mi, mestni ljudje sploh znamo predstavljati, kaj pomeni biti vsak dan zjutraj in zvečer v hlevu, pri živini? Ni dopustov, ni praznikov, ni vikendov, skozi vse leto prav vsak dan dvakrat dnevno v »tagmašni« hlevski opravi k

živini na kidanje, molžo, polaganje, hranjenje. Zdrav ali bolan. Naspan ali utrujen. Vesel ali žalosten.

Vsa leta je vestno delal v tovarni, skrbel za družino, za cerkev in seveda še delo doma na kmetiji. Njive, travniki, oranje, košnja, živina v hlevu, vmes kakšna ura počitka, kakšen dan praznikov; pa skrbi, ko v družini ni vse, kot bi si človek želel, in veselje, ko je vse teklo, kot je treba in kot je prav. Vsakodnevno pogledovanje v nebo, ali bo vreme ugodno za vsa dela, ki čakajo kmečkega človeka. Leto za letom. Vrsto let. Desetletij. Potem pride dan, ko se delo in skrbi ustavijo. Bog je imel Zimčevega ata rad, k sebi ga je poklical pri njegovem jutranjem vsakodnevnem opravilu pri živini.

Počasi sva zadnja leta vino zamenjala s pivom, potem s sokom, z zelenim čajem ga nisem pridobila na svojo stran. Zadnje leto sva samo še klepetala. Brez kozarca v roki.

Včasih, ko je kakšno zabelil, se je obrnil malo stran in skušal skriti navihano muzanje in zadovoljstvo nad povedanim. To muzanje je odnesel s seboj v krsti, v kateri je le nekaj ur po odhodu ležal pred hišo. Mi, zbrani okoli njega, še šokirani in pretreseni od naglice njegove-

ga slovesa brez slovesa, smo opazili ta nasmeh. Miren in спокоjen in malce hudomušen. Kot bi nas hotel na nek način z njim pomiriti: »Ja, tam sem zdaj, kjer je v redu, vam pa grozi še recesija, pa poletni opravki! Pa vse te kmečke skrbi. Ne bo vam lahko! No, pazil bom na vas, pa le dobro opravite!«

Si je to mislil? Se je zato po svoji stari navadi muzal?

Kdo ve, kaj si mislimo, ko smo enkrat v tej ozki leseni gajbici.

V moji drvarnici so tnala. Zdaj vsakokrat, ko katerega odnesem v kmečko peč, pomislim na Zimca. On mi jih je pripravil. A kaj, ko jih sploh nisem mogla dvigniti, kaj šele, da bi jih porinila v peč, zanj, hrusta kakršen je bil, pa so bila prava peresca.

»Pa kako da tega ne moreš dvigniti! Ja, ženska nesrečna, pa kaj si tako švoh!«, je navadno rekel. In mi jih nato še enkrat razsekali ali razžagal na manjše kose. Zdaj ta tnala kurim zelo počasi, da bo spomin nanj še dolgo gorel in me grel.

Ne bom pozabila te njegove silne moči. Ko sva se z Bojanom Štihom vselila v mežnarijo, sva sklenila, da si bova v hiši, ki je brez elektrike, svetila s pomočjo generatorja. Sva ga kupila, so nama ga priključili in potem je bilo treba samo potegniti vrstico in stvor naj bi zaropotal in žarnice zasvetile. Pa se je za prvo vžiganje odločil, kot se spodobi, hišni poglavar osebno sam. Energično je prijel za vžigalno vrstico, potegnil in pristal na drugi strani skednja. Potem jaz – mene ni vrglo nikamor, ker sploh nisem imela moči za poteg. Pa sva se šla nato v temi noči ravbarje in žandarje. Pred hišo sva prežala na prvo žrtev, ki bo prišla mimo in za »mitnino«, če bo hotela nadaljevati pot, nama bo morala vžgati generator.

In je »žrtev« prišla. Zimcev ata! Malo smo klepetali, spili kozarec vina, nato sva potar-nala, kako nama vžig ne gre in ne gre. Zimcev ata je narahlo prijel za vžigalno vrstico, rekel, »a tole vama nagaja«, malo potegnil z roko, tako »bolj polahko«, in stroj je zarohnel, da je bilo veselje.

Pravi bloški Martin Krpan. Silen in močan, a z mehkim srcem!

Včasih sva kakšno rekla tudi o seksu. Kaj še lahko, pa kaj se ne da več, pa kaj je za zdravje dobro in kaj ni. In včasih me je zmerjal, ker nimam »dedca«, ker »to mora biti!« »Pa ne moreš biti kar takole sama, to ni prav!« je navadno končal.

Ja, res ni prav. Zdaj bo sama tudi njegova Tončka, kot nas je že mnogo samih in »brez dedcev«.

»Ja, vidiš, takole je to! Pa kmalu spet pridi!«, je ponavadi rekel, vstal in počasi odšel.

Bom, bom, še bom prihajala, Zimcev ata pa nič več.

Ali pa?

Ko se bom usedla pred hišo, bom natočila dva kozarca, v tišini pomislila nanj, pa bova dva. In bova kakšno rekla in prav mogoče je, da se tudi tokrat ne bova strinjala. Ne bova se prepirala, saj bova vedela, da imava oba, vsak zase, svoj prav.

Ampak v tišini bloškega vetra najbrž tudi pogovor ne bo več potreben. Samo še misel ...

Naj ti bo dobro, kjer si, spoštovani in dragi Zimcev ata!

Vesna Arhar Štih

Hura, počitnice so tu!

Počitnice so končno tu – sonce, morje, gore, potovanja ... To je čas, ki ga imamo le zase, ko se lahko sprostimo, pozabimo na vsakodnevne skrbi in se ukvarjamo z dejavnostmi, za katere med letom zmanjka časa. Čas dopustov je hkrati čas, ko se lahko nekoliko bolj posvetimo tudi svojim otrokom. Ne samo klima, ampak že sprememba okolja in način življenja bo ugodno vplival na zdravje otroka. In nenazadnje bo prispevalo svoj delež tudi dejstvo, da bo imel otrok nekaj dni svoje starše samo zase in to ves dan. Kaj hitro pa se nam lahko zgodi, da nam počitniško razpoloženje pokvari zdravstvene nevšečnosti, ki ne izbirajo ne kraja ne časa. Da se najlepši čas v letu ne spremeni v eno samo grozo, moramo družinske počitnice pravilno načrtovati. Kolikor manjši so otroci, toliko bolj so občutljivi za spremembe.

NEVARNOSTI, KI PREŽIJO NA POČITNICAH

Poletna vročina, morske globine in hribi poleg počitka in rekreacije skrivajo tudi marsikatero nevarnost. Opekline, sončarica, piki insektov, in poškodbe so gotovo nadloge, na katere je treba biti pripravljen. Če se odpravimo na neznane in manj »preverjene« lokacije, se temu lahko pridružijo še želodčne težave in slabo počutje. Večino teh dogodkov lahko predvidimo in jih vsaj omilimo, če že ne preprečimo.

Odrasli se dobro zavedamo, da moramo biti na soncu previdni, saj so sončni žarki vse nevarnejši za našo kožo. Otroci pa se te nevarnosti ne zavedajo, zato moramo za njihovo zaščito pred nevarnostmi sonca poskrbeti starejši. Ustrezna zaščita otrok je še posebej pomembna zato, ker je koža otrok tanjša in zato še bolj nagnjena k negativnim posledicam, ki jih prinaša čezmerna izpostavljenost soncu.

SONČNE OPEKLINE

Sončne opekline so poškodbe kože, ki nastanejo kot posledica delovanja UVB-žarkov določenih valovnih dolžin. Rdečina, ki jo sprem-

lja občutek bolečine, se pojavi na soncu izpostavljenih delih kože, in sicer od štiri do šest ur po sončenju. Koža postane svetleča, posuta z mehurčki in nazadnje se začne luščiti. Sončne opekline so lahko nevarne, če je opečen velik del kože.

Najboljše zdravilo za sončne opekline je preprečevanje opeklin. Za zaščito pred soncem uporabljajmo kremo z visokim zaščitnim faktorjem (vsaj 15), sončna očala in pokrivalo za glavo. Ne izpostavljajmo se soncu med 11. in 16. uro. Opečeno kožo hladimo s hladnimi obkladki, otroka lahko okopamo v hladni (ne mrzli) kopeli. Kožo namažemo s hladilnim mazilom. Če se pojavijo mehurčki, ki otroka pečejo, mu damo sirup, ki vsebuje paracetamol in analgetik. Naslednje dni naj se otrok igra v senci, oblečen v tanko majčko. Vse izpostavljene dele dobro namažimo s kremo.

SONČARICA

Sončarica nastane zaradi izpostavljenosti vročini, zaradi česar odpove uravnavanje telesne temperature. Žleze znojnice ne izločajo znoja, zato se telo ne more normalno ohlajati. Otrokova koža bo suha, imel bo visoko temperaturo, glavobol, sililo ga bo na bruhanje, morda bo postal dremav, srčni utrip in dihanje se pospešita, postal bo zmeden, sledila bo nezavest. Če ga takoj ne odnesemo s sonca in ne obvarujemo pred vročino, bo podlegel vročinski izčrpanosti. Sončarica je zelo nevarna, lahko celo usodna.

Otroka prenesemo v hladen temen prostor, glavo mu obložimo s hlad-

nimi obkladki, lahko ga zavijemo v mokro rjuho, če je pri zavesti, naj pije hladne pijače in pokličemo zdravnika.

PIKI ŽUŽELK

V poletnih dneh več časa preživimo v naravi, v tem času pa smo tudi bolj izpostavljeni pikom žuželk. Najbolj znana nadloga poletja je zagotovo komar, ki po piku pusti neprijetno srbečico, blago oteklino in rdečino. Pred piki se lahko zaščitimo s primerno obleko in repelenti (Autan). V primeru, da je do pika že prišlo, namažemo prizadeto mesto z antihistaminskim mazilom (Fenistil).

Bolj nevarni, predvsem za otroke, so lahko piki čebel in os. Pri piku čebele otroka najprej pomirimo, želo nežno izvlečemo in na mesto vboda položimo hladen obkladek. Bolečina pri osjem piku je navadno hujša. Tu nam žela ni treba odstranjevati, mesto takoj hladimo.

V primeru pika v usta ali žrelo je potrebno takoj obiskati zdravnika, saj oteklina ovira dihanje in lahko pride celo do zadušitve. Prav tako je potreben hiter obisk zdravnika, če se pojavi alergija na pik, oziroma če je otrok ali odrasel alergičen na pik. Znaki se pojavijo v nekaj sekundah ali minutah: srbenje, otekanje ustnic in žrela, bolečine v trebuhu, bruhanje, driska, bledica, znojenje, težave z dihanjem, padec krvnega tlaka, lahko celo izguba zavesti. Zato je zelo pomembno, da zdravila, ki nam jih je za alergijo predpisal zdravnik, vedno nosimo s seboj in jih takoj po piku uporabimo.

POŠKODBE

Običajno imamo opravka s praska-

mi in odrgninami, ki ne zahtevajo posebne oskrbe. Dovolj je že, da jih umijemo s tekočo vodo in milom. Pri težjih in večjih poškodbah pa bo potreben obisk zdravnika. Prav je, da imamo na potovanju ali izletu vedno kakšen obliž, gazo in povoj. Lahko imamo pri sebi tudi zdravila proti bolečini in povišani temperaturi.

ZAŠTRUPITEV S HRANO

Potovalna driska je najpogostejši zdravstveni problem potnikov, ki potujejo v manj razvite predele sveta. Najpogostejši vir okužbe je hrana, predvsem nečiste roke pripravljalca in jedca in nečiste površine za pripravo hrane. Najhitreje se v poletnih mesecih kvarijo mesne jedi. Značilno za vse te zastrupitve s hrano je, da zbolimo že nekaj ur po zaužitju hrane z drisko in bruhanjem. V večini primerov driska na potovanju ni življenjsko nevarna bolezen. Ukrepi so usmerjeni v zmanjševanje težav in trajanja driske ter preprečevanje nastanka dehidracije. Najbolj so ogroženi otroci, nosečnice in starejši.

Temelj zaščite je strogo upoštevanje priporočil glede hrane in pijače, ki jih najbolj povzema izrek »Cook it, boil it, peel it or leave it – prekuhaj, prevri, olup ali pusti«.

Pri blagi driski specifično zdravljenje v večini primerov ni potrebno. Osnovni ukrep je vedno rehidracija. Tekočino lahko nadomeščamo s pitjem vode, elektrolite pa z uživanjem juhe ali npr. slanah palčk, krekerjev. Oralno rehidracijsko raztopino lahko kupimo v lekarni (Nelit®), lahko pa si jo pripravimo tudi sami: 1 l prekuhane vode + 5 velikih žlic belega sladkorja + 1 čajno žlico kuhinjske soli + sok dveh grenivk ali pomaranč. Otroku lahko je in pije po želji, izogibati se mora zelo sladkim, gaziranim pijačam ali mastni hrani. Če pa otrok tekočino zavrača, lahko pride do izsušitve in porušjenja elektrolitov. V takem primeru je potreben obisk zdravnika.

Želim vam zdrave in prijetne počitnice. Ni pomembno, kje jih boste preživeli, lahko je to domače dvorišče, gozd za hišo, morje ali potovanje; naj bodo nepozabne.

Sonja Kraševac DMS

Letošnje vreme na Blokah od zime do poletja

V prejšnji številki našega glasila o vremenu v zimskih mesecih nismo pisali. Zato šele zdaj nekaj o letošnji zimi. Na kratko: nič kaj »bloška« je bila. Prevladovalo je deževno vreme, padavine v obliki dežja so bile obilne, prvo skromno pošiljko snega (10 cm) smo dobili šele 12. decembra. Tako smo le imeli bel božič. za novo leto pa snega ni bilo več. V januarju je večkrat rahlo snežilo, bolj izdatno pa šele ob koncu meseca. V začetku februarja smo ga dobili kar pol metra, vendar so se te močne padavine po 4. feb-

ruarju spremenile v dež. Sneg se je topil, Bloščica je poplavlila in dobesedno odplavila letošnje Bloške teke ter prvo vseslovensko srečanje starosvetnih smučarjev na Blokah. Sneg je v tej zimi v vseh treh mesecih obležal le 54 dni. Temu primerne so bile tudi zimske temperature. Hladneje je bilo le v prvi polovici januarja, najnižja temperatura -20 °C je bila izmerjena samo 11. januarja. Povprečna temperatura za vse tri zimske mesece pa je bila -1 °C, kar je najvišje povprečje v 50-ih letih, odkar v Novi vasi stoji meteorološka

opazovalnica.

Tudi pomladni meseci – marec, april in maj – so bili toplejši kot nekoč. V marcu je sicer še nekajkrat malo snežilo in to v začetku meseca in nato še ob uradnem začetku pomladi 21. marca. Zapadlo pa ga je le nekaj centimetrov. Temperature so bile v marcu še nekako običajne, april in maj pa sta bila nadpovprečno topla in sončna. Zlasti je bilo vroče v maju. Povprečna mesečna temperatura je bila kar 15 °C. Najvišje temperature

so bile po 20. maju, živo srebro se je v teh dneh povzpelo do 30 °C, kar je za Bloke izjemno visoka temperatura celo v poletnih mesecih. V maju na Blokah takih temperatur še nismo zabeležili v zadnjih 50 letih.

Bilo je tudi nekaj kratkotrajnih neviht. Neurja, ki so v tistih vročih dneh zajela severovzhodno Slovenijo in del Dolenjske, pa so se Blok – hvalabogu – izognile.

Padavine so bile v pomladnih mesecih nekoliko nižje od povprečja, izrazito suh pa je bil maj, saj je v tem mesecu padlo manj kot 50 l/m², kar je komaj ena tretjina običajnih količin. Celo tradicionalno »mokra Zofka« (15. maja) nas je le simbolično poškopila.

France Škrabec

KRPA NOVI POTI

POKROVITELJI:

novolit

1881
MDK
MESNINE
DEŽELE KRANJSKE D.D.

FRAGMAT

V januarski številki 2009 je bil v rubriki »iz naše kulturne zakladnice« objavljen članek–strokovna razprava, avtorja Slavka Petriča z naslovom: »Čigav je Martin Krpan, Levstikov literarni junak.«

Naj takoj povem, da sem bil nad člankom navdušen. Še bolj pa sem bil navdušen nad samim avtorjem Slavkom Petričem. Odločil sem se, da se bom prej ko slej pozanimal o avtorju in se po možnosti tudi srečal z njim.

Prve informacije sem poiskal kar ob dnevi nabavi in srečanju s Škrabcevim Francetom. Naslov avtorja članka pa sem dobil pri glavnem in odgovornem uredniku Bloškega koraka Stanetu Korenjaku,

ki me sedaj pridno priganja, da se na članek odzovem s svojim prispevkom. Poklical sem Slavka Petriča in se predstavil kot zagrizen Bločan.

Iskreno sem pohvalil njegov članek, še posebno strokovni pristop, in izrazil željo, da se srečava in še kakšno rečeva o našem Martinu Krpanu.

Obljubo o obisku Slavka sem izpolnil šele po izidu druge številke Bloškega koraka, v kateri je bil objavljen drugi del Petričevega članka. Bločani smo res lahko veseli, da imamo Slavka Petriča in njemu podobne, ki se z dušo in telesom borijo za našega Martina Krpana. Moj obisk pri Slavku se je raztegnil v nekaj ur.

Poleg »osnovne teme« Martin Krpan sva obdelala še kar nekaj področij.

Ugotovila sva, da imava celo skupne znance in prijatelje.

Povedal sem mu tudi, kako si je moj stari oče, Peter Zakrajšek, razlagal Levstikovo navedbo »Vrh«, kjer naj bi bil naš vrli Martin Krpan doma. Običajno je začel: »Levstik je bil velik in vnet zagovornik slovenskega jezika. Zelo so ga motile tujke, še posebno nemške, ki jih je bil slovenski jezik poln. Zelo ga je motila tudi napačna izgovorjava. Takoj, ko je slišal Bločana reči, da je bil Martin Krpan doma z Urha pri Sveti Trojici, je bloški U spremenil v lep slovenski V in že smo dobili namesto Urha, Vrh.

Osebo sem mnenja, da je v tej razlagi mojega starega očeta Petra

Zakrajška s Škufčega vsaj toliko resnice, kot v razpravi, ki jo omenja Slavko Petrič in je bila objavljena v Slovenskem zborniku leta 2005, z naslovom Martin Krpan–slovenski faran. Če pa k temu dodamo še pripoved pokojnega Jurmanovega očeta iz Zavrha, pa smo že nekoliko bližje možnosti, da je bil Martin Krpan doma z Vrha (beri Urha) pri Sveti Trojici.

Slavku Petriču pa lep pozdrav, veliko zdravja in več sreče z objavo njegovega članka »Čigav je Martin Krpan, Levstikov literarni junak«, kot ga je imel v Notranjskih Novicah in časopisu Delo.

Škufče 10. 5. 2009.

Franc Hiti – Udinov

Spoštovani,
morda ta humorni članek novinarja – invalida, ki že dolga leta redno piše v Nedeljski dnevnik, spada tudi v okolje našega MDI. Če bo ta »sposojeni« humor objavljen v našem občinskem glasilu Bloški korak, se bomo bralci le-temu lahko nasmejali (ali pa tudi ne?).

Jožica Škrli

NEVARNI SOSED

V naši sosesčini smo dobili novega soseda. Čuden tič, z njim bo treba biti previden, saj je njegovo vedenje nenavadno in zelo sumljivo. Tako ne

mislim le jaz, tudi drugi staroselci so enakih misli.

Le pomislite! Ta človek nas je začel že od prvega dne po vselitvi, ne da bi nas poznal, pozdravljati. In ne le to! Nekaj dni kasneje je obšel vso sosesko, se nam predstavil in vse povabil na svoj vrt, da skupaj popijemo kozarček. Za dober začetek, je dejal.

S tem pa njegovega nenavadnega vedenja ni bilo konec, še stopnjevalo se je. Ko je kosil tratico okoli svoje hiše, je svojemu sosеду Janezu ponudil, da pokosi še njegovo, ko je ravno pri takem delu. Seveda je Janez, ki ima svojo, boljše kosilnico, žalitev modro požrl, zameril pa mu je in ponudbo –

logično osorno odklonil.

Odnehal ni. Sosed, ki je prala avto, se je ponudil, da ji pomaga in brž privlekel neka svoja, menda boljše čistila. Ženska kot ženska, ponudbo je sprejela in to ga je še podžgalo: le nekaj dni kasneje ji je od bližnje trgovine nesel precej težko košaro. Seveda je njen mož postavil stvari na njihovo mesto in ji prepovedal tako neprimereno vedenje.

Toda pritepenec še vedno ni odnehal. Nekega drugega soseda je pri mesarju spustil predse, češ da se njemu ne mudi. Drugemu je ponudil brezplačno inštruiranje njegovega sina, ki je imel enojke iz matema-

tike, in se s tem nespretno izdal. Zdaj smo vedeli, da je preračunljiv računar, ki mu idej za zavajanje sosedov ne zmanjka. Seveda smo postali še bolj previdni.

Ker je s svojim početjem še in še nadaljeval, smo ga začeli ignorirati. Če je pozdravil, smo pogledali stran, če je pozvonil, smo se delali, da nas ni doma.

Ga bomo že spravili v red in naučili, kako se je treba vesti! Sploh pa ga sumimo, da ni Slovenec.

Evgen Jurič

Kruh iz krušne peči

Danica Kraševc, po domače Tonclova Danica iz Hribarjevega, peče najboljši kruh daleč naokoli.

Le malo gospodinj še danes peče kruh v krušni peči. Ena od njih je Danica. Njena krušna peč speče dvanajst hlebcev hkrati ob eni peki. Skoraj bi lahko rekli, da ni pekarnice, ki bi pekla tako dober in dišeč kruh. Danica vstane že zgodaj zjutraj, ob štirih, zamesi testo, peka kruha pa je končana okrog desetih.

Pri peki za peč uporablja stare pripomočke lopar, omelo, grebilo in za kuho tudi burkle. Testo zamesi v veliki, leseni posodi »mertengi«.

Kruh je namenjen predvsem njenim domačim, včasih pa so ga deležni tudi njeni prijatelji in prijateljice, ko pridejo na obisk.

Ko pobere vroče hlebce iz peči, se človeku pocedijo sline od dišeče ročno pripravljene dobrote.

Danica se je na Bloke prisožila leta 1958 iz vasi Uzmani pri Velikih Laščah k družini Kraševc na Hribarjevo. Kmečka dela in dela v gospodinjstvu ji niso bila tuja, saj je tudi doma pri številni družini opravljala prav vsa kmečka dela.

Res je, da se za žensko ne sme povedati let, pa je Danica rekla, da to ni nobena skrivnost in da je bila rojena na ženski praznik, 8. marca 1932. Kot vidite na sliki, leta prav dobro skriva.

Vsi tvoji prijatelji in prijateljice ti, Danica, želimo še naprej veliko slastnih pek kruha, trdnega zdravja in kar se da lepo in mirno jesen življenja.

Doles Miroslav

Tako je kuhala moja mama

Poletno kosilo

POLETI NAM NAJBOLJ PRIJA JESTI ZELENJAVO IN SADJE, KAKOVOSTNE BELJAKOVINE PA SI LAHKO PRISKRIBIMO Z RAZLIČNIM MESOM NA ŽARU, RIBAMI IN PODOBNIM. POLETJE PA JE TUDI ČAS, KO SE ZARADI VROČINE, KI JE UGODNA ZA RAZMNOŽEVANJE MIKROORGANIZMOV, POVEČA ŠTEVILO ČREVESNIH BOLENIJ IN PODOBNIH TEŽAV. ZLASTI BODITE POZORNI PRI MESNIH IZDELKIH TER ŽIVILIH, KI VSEBUJEJO MLEČNE IN JAJČNE BELJAKOVINE. MESO NA ŽARU DOBRO PREPECITE, SAJ TAKO UNIČITE NEKATERE ŠKODLJIVE MIKROORGANIZME.

Od nasvetov pa k predstavitvi treh preizkušenih receptov.

SKUTNO-SIROVI POLPETI

- 150 g skute
- 150 g masla
- 400 g moke
- 2 jajci
- žlica olja
- nariban sir
- ščepec soli
- malo muškata oreška
- poper

Skuto, razmehčano maslo, jajci, sol, muškatni orešek in malo popra pretlačimo ali zmešamo z multi-praktikom.

Moko stresemo v skledo, vgnemo skutno maso ter dodamo toliko naribanega sira, da je testo čvrsto. Delati moramo hitro, saj postane drugače preveč redko. Roke si dobro pomokamo in oblikujemo polpete. Pečemo jih približno 10 minut na primerno vroči maščobi. Zlatorumene ponudimo skupaj s sezonsko solato.

Podoben recept je naslednji:

MESNI POLPETI S SKUTO

- 400 g mletega mesa
- 200 g skute
- 50 g masla
- 1 jajce
- 1 strok česna
- timijan, muškatni orešek
- sol, poper,
- drobtine

Meso, začimbe, nasekljani česen in skuto temeljito pregnetemo in pustimo malo počivati. Potem pa oblikujemo polpete, jih povaljamo v drobtinah ali moki in spečemo na

primerno ogreti maščobi. Ponudimo jih podobno kot prejšnje s sezonsko solato.

Ker se bliža čas dopustov, si lahko vzamete toliko časa, da bodo ob pogledu na krožnik site tudi oči.

bno, da uporabljamo globoko zamrznjene sadeže. Postopek zamrzovanja poveča aromo, sadeži pa ob tem izločijo več vlage. Sveži sadeži so za pripravo omak presuhi, dodajanje vode pa bi lahko razvodenelo okus. Zato sadje najprej zamrznite,

Tretji recept pa je sladica, ki jo je predlagala spretna oblikovalka peciva in dobra kuharica Tatjana iz Nove vasi.

VANILIJEV SLADOLED Z JAGODNIM PRELIVOM

V lonček natresite 4 žlice kristalnega sladkorja in ga stopite. Mešajte, da se ne zažge. Najbolje je, da je stopljen sladkor še prozoren ali malce rumenkast. Vanj stresite zamrznjeno sadje npr.: jagode, višnje, robide, maline ...in segrevajte toliko časa, da se sadje stali in postane tekoče. V skodelice porazdelite kepice sladoleda in ga prelijete s pripravljenim vročim sadjem.

Za pripravo te sladice je pomem-

nato odtalite, pretlačite in segrejte le z nekoliko sladkorja in po želji limoninega soka.

Še spodbuda za mlade družine: otroci so vseh treh jedi zelo veseli in jih zares radi jedo. Hitro so pripravljene, pa še precej nasitne. Poskusite.

Hvala Tatjani za nasvet.

Anica Zabukovec

Slovenija zmore več!

Da tudi zabojniki za ločeno zbiranje odpadkov zmorejo več, mislijo vrli cerkniški komunalci. Dan pred evropskimi volitvami se je izkazalo, da to ne drži. Zabojniki za papir in plastiko so bili »nabasani«. Močan južni veter, ki je ta dan pihal, jih je odkril in nosily te papirje proti severu. Izgledalo je kot da glasovnice letijo proti Bruslju. Da ne bi to praznjenje opravil veter namesto komunale, smo zabojnike povezali. Eden od mimoidočih je ob tem pripomnil: »Pred štirinajstimi dnevi so v Novi vasi okrog kontejnerjev krožili medvedi. Sedaj so pa komunalci slišali, da je pri kontejnerju ves dan zver. Ustrašili so se in se niso upali teh odpadkov pospraviti.« To tolmačenje Bločana si oglejte na fotografiji.

Lep pozdrav, Obloški Tonček

KAM

Vse poti vodijo v Rim, le Titova na Žale.

OPRAVLJANJE

Dve prijateljici se dobita skupaj in ena pravi drugi: »Si ti kaj videla Lejo na Krpanovi poti?« »Da bi šla ona na pot! Kdo bi pa noge prestavljal?!«

PARLAMENT

Starejši možakar, ne vaje upravljaja z daljincem, gleda prenos seje iz parlamenta. Nenadoma zavpije ženi: »Daj, premakni že nekaj, vidiš, da imajo vsi tako bele roke.« Žena

na to: »Slika je že prava, kakšne roke pa naj imajo kot bele in gladke, imajo pa jezike namazane in ostre, saj se samo pregovarjajo in zapravljajo naš denar.«

SINDIKALNI VODITELJI

Naši sindikalni voditelji se kot kozli, zaletavajo se v odprta vrata in so sedaj v teh razmerah kot marionete in se dajo voditi vladnim interesom in interesom kapitala.

Lansko leto, ko je bila gospodarska rast največja in brezposelnost najmanjša, so v nemogočih razmerah (naj spomnim, da je bilo tisti dan veliko snega)

Jernej in Urška Anzeljc sta se rodila 18.03.2007 v postojnski porodnišnici očiju Klemenu in mami Mojci.

Danes je punčka očijeva, fantek pa mamin.

Pri hrani sta si zelo različna. Jernej ima rad meso in krompir, Urška pa raje kaj na žlico. Kar se sladkorčkov tiče, se jim pa nobeden ne odreče.

Rada se zunaj igrata s prijatelji. Urška se neutrudno »gunca« na gugalnici in spušča po toboganu, Jernej je raje v sosedovem peskovniku, ko z bagrom koplje jarke in luknje.

Pri hiši imajo dve mladi muc, Mikija in Belko. Urška je zelo nežna z njima, Jernej pa ju rad vleče za rep.

Zvečer, ko se približuje čas za spanje, naredita vse, da bi ga odložila čim kasneje v noč. Pomirita ju šele polni steklenički čaja, ki povzročita, da sta plenici zjutraj za ožet. Jutranje prebujanje pa jima dela težave, saj bi rada še spala.

Očija Klemena sem povprašala, če imajo dvojčke v rodu. Mlada starša niti pomislila nista, da bi lahko bila dva. Ko pa sta izvedela novico, so njuni starši priskočili in še vedno radi priskočijo na pomoč.

Pred nami so počitnice. Ker imata Urška in Jernej zelo rada morje, se bodo odpravili tja. Nono Tone ima barko, zato bodo večkrat gostovali na njej.

Martina Kočevar

zboznali skupaj in peljali na sendviče v Ljubljano ogromno ljudi. Sedaj, ko si človekoljubne organizacije prizadevajo, da bi omilile stisko brezposelnih, pa se le nekaj voditeljev zapre z vladajočimi v pisarno in naredi poleg tega še kratek sprehod mimo parlamenta. Ni kaj, obnašajo se vladi všečno, kot v času enoumja. In velika večina jih je bila včlanjena v SKOJ.

RJAVI MEDVED VSESKOZI MED NAMI

Nihče in nobena stvar ni tako pomenotila našega medijskega prostora kot rjavi medved sredi Ljubljane. Naj

gredo vsi medvedje kar jih je v Sloveniji, v prestolnico, pa bomo ljudje na periferiji imeli mir pred lažmi in zdrhami, ki se sicer pojavljajo v obćilih pred kosmatinci.

Vem, zakaj je levica proti svobodnemu gibanju ljudi po notranjskih in kočevskih gozdovih. Medvedje, ki sedaj gospodarijo, po njih ne bodo našli nobenega množičnega povojnega grobišča. Če bi pa ljudje hodili nemoteno po gozdu, bi ga pa lahko. Ne vem, zakaj pa ugaja desnici, da zveri gospodarijo po naših krajih in gozdovih.

MAC

Bloški korak Glasilo občine Bloke

Glavni in odgovorni urednik: Stane Korenjak | Uredniški odbor: France Škrabec, Milena Mišič, Rado Ponikvar, Tone Urbas | Lektoriranje: Jerneja Kovšca | Oblikovanje, računalniška grafika in prelom: BOLZ | Izdelava filmov in tisk: Littera picta Medvode | Izdaja: Občina Bloke | Naklada: 1150 izvodov | Glasilo je brezplačno za vsa gospodinjstva v občini; za naročnike v domovini je predlagan prostovoljni letni prispevek 8 €, za naročnike v tujini 16 €. | Prispevek za glasilo nakažete na račun Občine Bloke: 01350-0100002737 | Naslov uredništva: Občina Bloke, Bloški korak, Nova vas 4a, 1385 Nova vas; bloski.korak@bloke.si

Bloški prvoobhajanci

Na Blokah so letošnji prvoobhajanci: Matej Klančar, Nejc Mramor, Gal Modic, Matej Premrov, Jakob Šarc, Nejc Šraj, Karmen Zabukovec, Hana Zakrajšek, Sara Zidar, Rok Žnidaršič. Pri Sv. Trojici jih letos ni bilo.

*Dajal si – življenje toliko velja,
kot človek sebe za druge da!
In dal si vse – odšel pa sam v svet neznan,
odšel – z neizmerno ljubeznijo obdan!*

Zahvala

Mnogo prežgodaj nas je zapustil mož, oče, ata, brat in tast

Franc Intihar

s Hribarjevega 5
(1934 – 2009)

Ob nepričakovani smrti se iskreno zahvaljujemo sosedom, sorodnikom, prijateljem za močno podporo v teh težkih trenutkih, ko ste nam stali ob strani. Še posebej hvala gospodu Hostniku za nepozabne besede ob slovesu, gasilskemu društvu Velike Bloke ter pevskeму zboru Ave za zadnje poslovilne pesmi ob odprtem grobu.

Ata, počivaj v miru.

Žalujemo – žena Tončka, sin Viktor, sin Franci in hči Marta z družinama ter vnuki Tjaša, Gregor, Mateja in Matic.

PSOGLAVSKI DNEVI v Sodražici 09`

petek, 3. julij 2009

•PERO LOVŠIN s skupino•
•NATALIJA VERBOTEN s skupino•

sobota, 4. julij 2009

DAN ŠPORTA & VAŠKI VEČER
TEKMOVANJE ZA SLOVENSKEGA MARTINA KRPA
odbojka na mivki, nogometni turnir, kolesarski maraton...

nedelja, 5. julij 2009

TRŽNI DAN
z ansamblom FRANCA MIHELIČA
pekel se bo "SODRAŠKI VOL"

www.td-sodrazica.si

*Pojdem, ko pride moj maj,
pojdem na rožne poljane,
kjer najdem vse svoje zbrane
od včeraj in kdo ve od kdaj.
Pojdem v kraj vseh krajev,
pojdem v maj vseh majev ...
Ne kličite me nazaj!
(T. Kuntner)*

Zahvala

Od nas se je nenadoma poslovil naš dragi

Jože Milavec

iz Nove vasi.

Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za izrečena sožalja in oporo. Hvala vam za darovano cvetje, sveče ter darove za maše in dober namen.

Gospodu župniku se zahvaljujemo za pogrebni obred, gasilcem za častno stražo in g. Govedniku za izrečene poslovilne besede. Hvala tudi pevcem in Janezu za spremljavo na orglah. Posebna zahvala vsem, ki ste mu v njegovem zadnjem boju stali ob strani in ga obiskovali v bolnišnici.

Iskrena hvala vsem, ki ste ga pospremili k večnemu počitku.

Vsi njegovi

izdelujemo pohištvo za vse bivalne prostore

POHIŠTVO
Franc Kraševac s.p.TEL. 01/709 89 46
www.krasevec.si

Alveus Quadrix

nova družina pomivalnikov

- Elegantne površine izčiščenih oblik v najnovejših trendih,
- opazno povečanje pomivalnega prostora z globino 200 mm in ozkimi radiji 100 mm,
- poljubne kombinacije posod različnih dimenzij,
- možnost treh različnih vgradenj (podmontažna, popolno in ploskovno vsadna),
- preprosto vzdrževanje visokih higienskih standardov.

